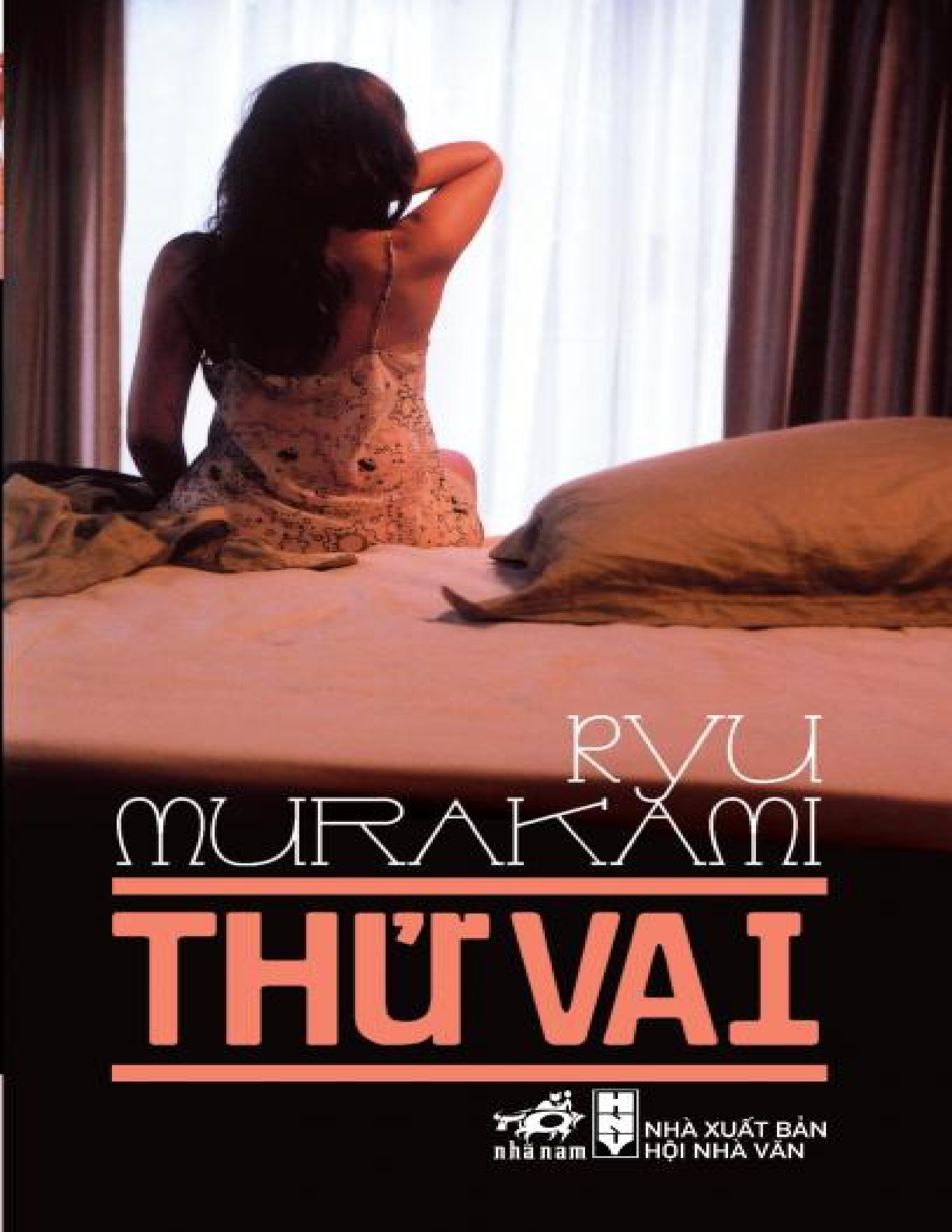
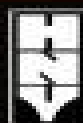

RYU
MURAKAMI

THỬ VAI

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Thử vai

Ryu Murakami

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tác giả:

Ryu Murakami (tên đầy đủ là Ryunosuke Murakami), sinh năm 1952 ở Sasebo, Nagasaki. Không chỉ được biết đến với tư cách nhà văn, ông cũng là nhà làm phim danh tiếng. Ở Nhật Bản, các tác phẩm của Ryu Murakami có tầm ảnh hưởng lớn đến mức năm 1997, tạp chí Times nhận định rằng ông là “Một trong 11 người sẽ cách mạng hóa Nhật Bản”.

Tác phẩm đầu tay “Kagirinaku Tomei Ni Chikai Buru” xuất bản lần đầu tiên năm 1976 đoạt ngay giải Gunzo dành cho tác giả mới xuất sắc, và một năm sau đó là giải văn học cao quý Akutagawa. Ngòi bút đầy tỉnh táo của Ryu Murakami xoáy vào những mặt gai góc của xã hội Nhật Bản, từ lối sống buông thả, trụy lạc của giới trẻ đến những ám ảnh khủng khiếp do trống rỗng, thiếu niềm tin vào cuộc sống... Tuy đó là những cảnh tỉnh gây sốc nặng nề nhưng cũng là liều thuốc cần thiết cho xã hội Nhật Bản nói riêng và xã hội hiện đại nói chung. Các tác phẩm về sau của ông liên tục được dư luận chú ý, được dịch sang nhiều thứ tiếng khác nhau. *Thử vai* đã được đạo diễn lừng danh Takashi Mike dựng thành phim và gây tiếng vang lớn.

Nội dung:

Bảy năm trời trong cảnh gà trống nuôi con sau khi vợ chết, Aoyama chưa từng nghĩ đến việc đi bước nữa. Thế rồi chính cậu con trai độc nhất đã thổi bùng lên ngọn lửa khao khát gia đình tưởng chừng đã tắt lịm bấy lâu. Tay bạn thân trong ngành giải trí của gã, Yoshikawa, đã dàn xếp cho gã một cuộc thử vai trá hình để tuyển vợ. Hai nghìn hồ sơ đăng ký, chỉ duy nhất một người con gái làm gã xiêu lòng. Nhưng điều gì đang chờ đợi gã, hạnh phúc hay nỗi kinh hoàng?

Lại một lần nữa Ryu Murakami khiến độc giả phải rùng mình. Giọng kể dửng dưng đặc trưng của Ryu không làm vơi đi cảm giác kinh hoàng độc giả thấm thía từ câu chuyện. Hơn tất cả, từ nỗi sợ ấy người ta nhận ra, sự hành hạ con người sẽ tạo ra quỷ dữ...

“Tinh tế nhưng vô cùng ám ảnh, Thử vai củng cố thêm danh tiếng bậc thầy của Ryu Murakami trong dòng truyện tâm thần-kinh dị Nhật Bản.” — Amazon.co.uk

“Giọng văn đầy bi thương và chấn động lòng người, nhưng vẫn không thiếu đi nét tỉnh táo và sắc lạnh như dao mổ...” — The Guardian

1

Aoyama Shigeharu bắt đầu muốn tái hôn từ lần cậu con trai Shigehiko gợi ý: "Bố đi bước

nữ đi."

Bảy năm trước, khi Aoyama ba mươi lăm tuổi và con trai Shigehiko mới lên tám, vợ gã là Yoko đã lặng lẽ lìa bỏ cõi đời bởi chứng ung thư do virus. Ở người trẻ tuổi, ung thư phát triển rất nhanh, dù đã được phẫu thuật một lần nhưng Yoko ra đi chỉ một tháng sau khi phát bệnh và có chẩn đoán chính thức. Nhanh đến ngỡ ngàng. Aoyama thổ lộ với bạn bè rằng: "Còn chẳng kịp để mà buồn đau."

Yoko là con gái độc nhất của giám đốc một công ty sản xuất nhạc cụ quy mô nhỏ nhưng rất uy tín và có lịch sử lâu đời, cô trưởng thành trong vòng tay yêu thương và nghiêm khắc của người cha yêu nhạc cổ điển và Jazz. Cô có gương mặt thanh tú, cá tính mạnh mẽ và khiếu thẩm mỹ kiểu truyền thống, hơn thế, cô luôn âm thầm là chỗ dựa cho Aoyama trong công việc cũng như trong cuộc sống. Đến giờ Aoyama vẫn nghĩ rằng, việc gã dám mạo hiểm rời bỏ hãng quảng cáo lớn sau mười năm gắn bó, rồi tự lập công ty sản xuất băng video thương mại và PR cũng là do có Yoko luôn ở phía sau cảm thông và chung sức.

Vào thời kỳ kinh tế bong bóng, công ty sản xuất băng phim quảng cáo và PR của gã vấp phải sự cạnh tranh khốc liệt ngay từ khi mới thành lập, mấy tháng liên tục bấp bênh trên bờ vực phá sản. Lúc đó, bố Yoko đã ra tay cứu giúp. Ông có mối giao hảo với nhiều nhà thờ Công giáo ở vùng Đông Á nhờ việc chế tạo và cung cấp các loại đàn organ ống lớn. Đúng thời điểm thiết bị chạy băng từ VHS bắt đầu được phổ cập nhanh chóng tại các nước công nghiệp mới vùng Đông Á, Aoyama đã cho thu hình lại một phần Kinh Thánh và bán được dễ đến hàng chục, hàng trăm nghìn bản.

Dẫu có như thế, Yoko luôn giữ ý tứ với chồng. Cô tuyệt nhiên chưa bao giờ tỏ thái độ kiêu căng. Đương nhiên Aoyama luôn tôn trọng và cảm kích Yoko nhưng ngay từ hồi đi làm thuê, gã vốn đã có thói trăng hoa. Khi băng video về Công giáo bắt đầu bán chạy như tôm tươi, gã từng tốn hàng triệu yên vào đám gái trong các hộp đêm của khu Roppongi. Vậy mà Yoko vẫn cứ nhẫn nhịn không để xảy ra xung đột nghiêm trọng nào trong gia đình, một lòng nuôi nấng Shigehiko nên người.

Chẳng có thằng đàn ông nào không từng nghĩ rằng mình sẽ tự do đến nhường nào nếu một mai vợ chết đi. Lại có nhiều thằng bấm ngón tay đếm từng ngày chờ vợ dẫn con về ở luôn nhà ngoại. Ấy thế mà cứ thử văng bóng vợ là đại để lũ đàn ông chẳng làm được gì ra hồn. Thậm chí chúng không thể nảy ra ý định làm điều gì khuất tất bởi còn đang chìm trong cảm giác hăng hực vì đột ngột phải rời xa chỗ dựa tinh thần mà cho tới lúc đó bọn chúng còn chưa kịp nhận thức ra.

Khi mất Yoko, Aoyama bị một cảm giác bơ vơ tột cùng xâm chiếm. Một người bạn là bác sĩ

của gã đã chẩn đoán đó là những dấu hiệu tiền trầm cảm và khuyên gã nên nghĩ ra việc để làm, nếu không sẽ phát bệnh ngay. Nghe vậy, gã liền lên kế hoạch cho hai việc.

Đầu tiên là cố gắng dành thời gian cho Shigehiko. Shigehiko cũng đang trong tình trạng bị sốc mạnh, và trước đó, việc chăm sóc con lại phó mặc hết cho Yoko nên mất khá nhiều thời gian để hai bố con nói chuyện bình thường với nhau. Aoyama mua bóng và găng tay để thỉnh thoảng hai bố con cùng chơi trò ném bóng, chơi trò chơi điện tử, đến rạp xem phim.. gã làm bất cứ điều gì nghĩ ra được. Gã mua thẻ hội viên tại một câu lạc bộ thể thao gần nhà, dành thời gian thích hợp và hầu như ngày nào cũng dẫn Shigehiko qua đó. Gã dạy Shigehiko bơi sải và bơi ếch dù đó vốn là sở đoản của cậu. Nửa năm sau, khi Shigehiko bơi sải được 100 mét cũng là lúc hai cha con gần như dần gượng dậy được sau cú sốc mang tên Yoko. Cô mất vào giữa mùa đông, giờ tiết trời đã chuyển sang mùa mưa nồng ẩm ướt. Lúc rời câu lạc bộ thể thao đi ra bãi xe, chợt nhìn thấy khóm hoa tú cầu, Shigehiko liền chỉ tay khen: "Bố ơi, đẹp quá !" Màu hoa tú cầu tím tím phản chiếu như thấm sâu vào cơ thể vốn mệt mỏi nhưng đầy sáng khoái sau khi bơi. Ừ, đẹp thật, gã thầm nghĩ. Khi còn đang bị sốc, người ta đâu có ngắm hoa.

Việc thứ hai là mời nữ nhạc công chơi đàn organ ống tầm cỡ thế giới từ Đức sang. Sinh ra tại Đông Đức cũ, nữ nhạc công nổi tiếng đó chưa bao giờ tổ chức công diễn với mục đích thương mại. Aoyama bắt đầu từ việc viết thư. Để viết thư thì trước tiên cần phải học về lịch sử Công giáo, sau là về cuộc đời Bach, rồi về văn hóa châu Âu thời Trung cổ. Gã bắt đầu học cả tiếng Đức. Đồng thời bắt tay vào việc tìm thuê hội trường nhưng cứ nhắc đến tên nữ nhạc công đó là gã bị những nhà tổ chức chuyên nghiệp cười khẩy. Một loạt những việc ấy, Aoyama tự làm tất cả, không nhờ cậy chút nào đến bố Yoko, thậm chí còn không cho ông biết mình đang làm gì. Gã muốn tự mình làm hết. Suốt hai năm trời, Aoyama liên tục viết thư mà không cần biết khổ chủ có đọc hay không, và cuối cùng, khi nhận được trả lời dù là câu từ chối lịch sự, gã cũng mừng đến rơi nước mắt. Sau đó gã lại tiếp tục gửi hàng chục bức thư với nội dung kiểu như: "Việc ghi lại buổi trình diễn của bà với nhạc cụ tuyệt hảo nhất là sứ mệnh của chúng tôi, những kẻ sùng bái thánh thần." Trên thực tế, Aoyama chẳng tin gì vào thần thánh mà chính những băng video ngày xưa gã làm cho các nhà thờ ở vùng Đông Á đã phát huy tác dụng. Năm năm sau ngày gã gửi đi bức thư đầu tiên, nữ nhạc công luống tuổi đó đã đến biểu diễn duy nhất một buổi hòa nhạc miễn phí tại trường Đại học Âm nhạc ở Mejiro. Buổi hòa nhạc thành công tốt đẹp, gã đã thu băng lại tất cả. Người mừng hơn hết thấy là bố Yoko, ông hiểu tâm nguyện của gã, đó vừa là lễ cầu siêu dành cho Yoko, vừa tượng trưng cho xuất phát điểm mới của một con người.

Shigehiko mới mười lăm tuổi mà đã vượt quá chiều cao 1 mét 74 của Aoyama, bây giờ cậu bơi sải và bơi ếch nhanh thoăn thoắt. Đánh tennis cậu cũng lên tay nhanh hơn dù hai bố con mới tập từ hai, ba năm trước. Shigehiko giống Yoko cả về tướng mạo và tính cách. Hiện hai bố

con vẫn sống tại căn nhà thuê ở quận Suginami, nơi bố Yoko giới thiệu. Tuy là nhà thuê nhưng rất thoải mái với diện tích lên tới hai trăm năm mươi mét vuông. Chủ nhà là một nhạc sĩ nhạc Pop cao tuổi không muốn bán nhà cho người lạ, hiện ông đang sống tại khu nhà an dưỡng đầy đủ tiện nghi, có cả suối nước nóng nằm dưới chân núi Phú Sĩ. Đối với gã, một người điều hành công ty có mười bốn nhân viên, văn phòng được đặt trong tòa nhà đa chức năng cạnh đường Meiji ở khu Shibuya, thì giờ đây số tiền thuê nhà hơn năm mươi vạn yên một tháng chẳng phải gánh nặng gì to tát.

Shigehiko học tại một trường cấp III dân lập phía Tây Tokyo, cậu đam mê tiếng Anh và hóa học, quan hệ với bạn bè rất tốt. Chính cậu đã gợi ý Aoyama lấy vợ khi hai bố con đang xem truyền hình trực tiếp chương trình Marathon nữ vào một buổi chiều mùa hè chủ nhật.

Aoyama đang nằm dài uống bia lon trên ghế sofa trong phòng khách. Từ phòng khách nhìn được ra vườn qua cửa kính. Qua kẽ hở của tấm rèm đăng ten do tự tay Yoko may khi xưa, con chó săn tên Gang đang vừa sủa vừa chạy vòng quanh cô giúp việc Rie. Cô Rie năm nay bốn mươi chín tuổi, dáng người đậm đà, tính tình dễ mến, thích nghe chanson, thích du lịch, thích cầu thủ Furuta của đội bóng chày Swallows. Cô được một công ty môi giới người giúp việc giới thiệu, hiện cô đang sống ở khu Musashisakai. Cô khá hợp với Shigehiko nên Aoyama quyết định ký hợp đồng dài hạn, đến giờ đã được bốn năm.

Cuộc thi Marathon diễn ra được khoảng hai mươi phút thì Shigehiko bước vào hỏi "Bố xem gì thế ?" rồi thả mình xuống ghế sofa đối diện tivi.

"Ô, trời sập hay sao mà mây ở nhà."

Vươn mình khỏi ghế sofa, châm điếu thuốc, gã hỏi lại.

"Chiều tối con mới đi chơi, bây giờ ngoài đường nóng phát rồ. Mà bố sao thế nhỉ ?"

"Sao là làm sao ?"

"Bố mà thích xem Marathon cơ à ?"

"Ghét là đăng khác."

"Thế sao lại còn xem ?"

"Thì xem bọn con gái nó chạy."

"Chẳng có cô nào xinh, trông lại còn gân guốc đầy mình nữa chứ."

"Này, môn Marathon này về sau rồi kiểu gì nữ cũng sẽ chạy nhanh hơn nam."

"Làm gì có chuyện."

"Căn cứ vào lượng mỡ trong cơ thể chẳng hạn, về thể chất bố nghĩ là được thôi. Giá có lúc chứng kiến được cái ngày lịch sử ấy ! Ờ, nhưng hôm nay chắc không ăn thua rồi."

"Rồi hơi quá đấy bố ơi."

"Rồi hơi cái gì, đôi lúc cũng cần phải nghỉ ngơi cho thư thái đầu óc chứ."

"Cố tuyển thủ Uzbekistan nào tham gia không nhỉ ?", ngồi xem được một lúc, Shigehiko lại nói. "Cứ khoảng hai ngày con lại gặp một cô bé trên tàu, xinh đáo để. Mãi gần đây mới dám bắt chuyện thì biết cô bé người Uzbekistan. Cô ấy nói đang học trường y tá và làm thêm cho một quán bánh ở khu Tachikawa. Cô bé đẹp thật ! Ở trường con ấy à, toàn những đứa ma chê quỷ hờn. Cấp II thì cũng có vài đứa đáng liếc qua nhưng đúng là chẳng hiểu tại sao mà bọn con gái xinh cứ biến đi đâu hết."

Máy quay đang hướng vào trung tâm của nhóm dẫn đầu, nơi có hai tuyển thủ Nhật nhưng mặt mũi đều chẳng có gì nổi bật. Cũng từng có tuyển thủ Nhật Bản khá xinh tham dự Olympic mấy năm trước ở Barcelona hay Seoul gì đấy nhưng Aoyama chẳng còn nhớ nữa.

"Gái xinh giờ hiếm khác gì bộ cánh cứng có sừng hay bộ vùng đầu" Aoyama nói với Shigehiko. "Phải hiếm như giống báo đen gần tuyệt chủng, hay giống cá vây tay sống ở eo biển Madagascar ấy chứ. Bộ cánh cứng cũng không đến nổi bò đầy ngoài kia nhưng vào rừng mà nhìn dưới các gốc cây xem, kiểu gì chẳng thấy."

"Các trung tâm thương mại có đầy !"

"Đắt lắm !"

"Thế con gái xinh ở đâu không biết !"

"Lại chẳng đầy ở những chỗ như sảnh chờ trước các chương trình ca nhạc của Fuji TV này, hay ở các quán đèn mờ trong tầng hầm khu Roppongi ấy."

Suýt nữa thì gã buột miệng "Bọn đó thì hiển nhiên là đắt rồi." Tính cách Shigehiko giống hệt Yoko nên cậu có chỗ khuôn phép khác thường.

Sau đó, hai bố con lại tiếp tục xem, Aoyama nhận thấy con mắt xem Marathon của gã dường như đã thay đổi hẳn. Hồi xưa, khi theo dõi Abebe Bikira ở Olympic Tokyo, Marathon với gã đã là một biểu tượng. Gã xem Marathon với cảm giác hòa nhịp cùng các vận động viên đang chạy miệt mài bằng tất cả nguồn động lực trong cơ thể. Lúc ấy đã có những động lực mang tầm quốc gia ăn sâu vào ý thức từng người. Mục tiêu không chỉ là vì sự phát triển kinh tế, và chắc cũng không đơn giản là nỗ lực nâng giá trị đồng Yên thành đồng tiền quốc tế. Giờ gã cho rằng động lực mang tầm quốc gia đó hẳn là những gì liên quan đến thông tin. Nếu loại trừ lương thực, quần áo, thuốc men, mà không, ngay cả để có được chúng thì giá trị của thông tin cũng chẳng hề thấp. Hai, ba năm sau chiến tranh, nạn đói đã hoàn toàn được giải quyết. Ấy thế mà người Nhật vẫn miệt mài lao động với khối lượng công việc khủng khiếp. Liệu có phải vì một cuộc sống sung túc ? Nếu đúng thế thì chẳng thấy sự sung túc ở đâu. Không gian sống không hề thoải mái, đi đâu cũng thấy bẩn thỉu, rồi cả những toa tàu điện lèn chặt người đến mức súc vật có bị nhét vào đấy thì cũng đi đời, ấy thế mà đến giờ mấy toa tàu điện đó vẫn cứ chạy hàng ngày. Cái mà người Nhật mong muốn không phải là cuộc sống mà là "hàng hóa". Và đương

nhiên "hàng hóa" cũng là một loại thông tin. Khi "hàng hóa" thừa mứa thì giá trị thông tin cũng sẽ giảm đi nhiều, mọi nguồn động lực đều tiêu tan. Rồi hầu hết mọi người đều đắm chìm trong cái khái niệm gọi là hạnh phúc. Tuy nhiên, mỗi khi cơ thể không còn đủ sức chống cự, những nỗi buồn bã thấu tim gan liền xâm chiếm lòng người mà không rõ lý do từ đâu. Tâm tư trở nên bất an. Những thứ tạm thời dập tắt được sự bất an đó là tình dục, giết người, hay bạo lực. Ngày trước, khi xem qua truyền hình, gã thấy rằng tất cả vận động viên chạy Marathon đều có chung một động lực thi đấu. Giờ đã khác xưa. Lẽ dĩ nhiên, người ta thi đấu với vô số động cơ riêng. Đau đớn thay là những người cùng sinh ra trên đất nước này lại thản nhiên thừa nhận điều ấy.

Trong khi gã đang nhìn màn hình tivi miên man suy nghĩ thì bỗng dưng Shigehiko cất tiếng: "Bố này, hay bố đi bước nữa đi."

Tối hôm đó Shigehiko đi chơi nhà bạn. Aoyama xoay xở bữa tối một mình. Nhờ cô Rie đặt hộ nồi cơm, gã ra ngay siêu thị chuyên bán hàng nhập khẩu cách đó vài phút đi bộ, mua trứng gà Pháp, thịt vịt quay, rồi cá hồi hun khói và nấm. Chẳng phải gã thích nấu ăn mà chỉ đơn giản thấy việc đó không có gì phiền phức. Đầu tiên xếp nấm đã chần qua nước sôi, trải những lát cá hồi hun khói lên đĩa, sau đó là rải nụ bạch hoa và rắc lên tiêu đen còn tươi nguyên. Nấm thì vắt một ít chanh và rưới chút xì dầu. Đồ uống trong tủ lạnh có đến mười mấy loại bia luôn được ướp lạnh ở nhiệt độ vừa phải. Vừa nhâm nhi ly bia xuất xứ từ Bỉ, Aoyama nhớ lại: "Ngày xưa chẳng thể được thế này". Khi sang Đông Đức để gặp nữ nhạc công chơi đàn organ ống, gã đã sống ba tuần tại thành phố cổ Wittenberg bé tí xíu lọt thỏm giữa Leipzig và Berlin. Đồ ăn và hàng hóa ở đó vô cùng nghèo nàn, chỉ có phong cảnh ven dòng sông Elbe là đẹp đến ngất ngây. Không phải là thành phố lớn nên cũng chẳng có cửa hàng nào chuyên bán thực phẩm cho người nước ngoài. Hàng ngày gã lặng lẽ xếp hàng mua bánh mì, rau, thịt, cả thứ bia tự chế của nông dân trong vùng. Ba tuần đều đều trôi qua chẳng có gì âm ỉ nhưng cũng không đến mức tẻ nhạt. Vào một giờ nhất định hàng chiều, gã lại đến nhà người nữ nhạc công già, một ngôi nhà đá thiết kế đơn giản nằm trên đỉnh đồi, tán những chuyện chẳng liên quan gì đến hòa nhạc bằng thứ tiếng Đức bập bõm. Những lúc khác, gã vẫn thường tản bộ trên lối đi lát đá phiến cạnh dòng Elbe êm đềm, thỉnh thoảng lại nhặt được đầu đạn từ hồi Thế chiến II giữa Đức với quân Liên Xô. Còn buổi tối, gã tự mình nấu nướng. Đánh lửa chiếc bếp ga cổ lỗ trong căn hộ chật chội ấy cũng là cả một vấn đề, nhưng gã vẫn thích thú mê mẩn ngắm ngọn lửa có màu xanh nhạt kỳ lạ đó. Ngày xưa đó thật hoàn hảo, Aoyama hồi tưởng lại, cái cảm giác viên mãn ấy đã làm thay đổi cả con người mình... Sau đó gã tiếp tục sống với cảm giác mãn nguyện có được từ công việc chuẩn bị cho chuyến biểu diễn của nữ nhạc công và thành quả của việc đó. Với việc sản xuất bằng video quảng cáo và PR, gã không phút nào xao nhãng. Mọi việc đều thuận

buồn xuôi gió. Gã đã tách biệt hẳn với lối sống bừa bãi như hồi còn sống với Yoko. Thi thoảng gã vẫn lui tới những quán rượu có gái, cơ hội tiếp cận đàn bà trong công việc cũng chẳng ít, cũng không hẳn không có đối tượng để làm tình. Thế nhưng, cái có thể gọi là tình yêu vẫn chưa thành hình dạng. Chẳng phải gã thấy phiền hà khi cặp kè với đàn bà hay có cảm giác tội lỗi với Yoko, cũng không vì Shigehiko mà gã ngại ngần. Bạn bè, người thân xung quanh cũng thường xuyên gợi ý xa gần. Thậm chí đến bố Yoko cũng có lần rào trước đón sau: "Ta nói thì có vẻ hơi buồn cười...", rồi mang ảnh ra định giới thiệu một phụ nữ khoảng trên ba mươi trông rất quý phái. Nhưng sau đó, không ai nhắc đến nữa khi Aoyama cứ từ chối hết lần này đến lần khác. Bạn bè đều xem gã như một nhà đạo đức chính thống. Gã cũng mặc nhiên chấp nhận điều đó dù chẳng qua chỉ là gã thấy quá phiền phức. Giả như nhu cầu tình dục không thể kiềm chế được hay nghèo xơ nghèo xác thì có khi gã đã nghĩ đến chuyện đi bước nữa. Gã đã tốn quá nhiều thời gian để hoàn thành cả hai tâm nguyện tự đặt ra sau khi Yoko mất. Gã đã phải cẩn trọng từng bước một để có một vị trí chắc chắn trong giới nghệ thuật. Thế nên gã chẳng còn hơi đâu mà dành quỹ thời giờ bận đến tối mắt ấy cho đàn bà.

Thế nhưng Shigehiko đã lên tiếng: "Bố này, dạo này nhìn bố cứ ủ rũ làm sao ấy. Hay bố đi bước nữa đi."

Yoshikawa trước là đồng nghiệp với Aoyama. Hiện y đang làm trong mảng điện ảnh sau gần hai mươi năm lăn lộn ở lĩnh vực truyền hình. Công việc của Aoyama và Yoshikawa chẳng có gì liên quan nhưng được cái hai gã hợp tính nhau nên hay gặp gỡ và tán chuyện không biết chán. Một người có năng lực như Yoshikawa thay đổi công việc không phải do thời hoàng kim của phim ảnh đã trở lại như xưa. Mảng công nghệ liên quan đến các công cụ lưu trữ phim ảnh, như video hay CD- ROM đã có những bước phát triển lớn. Còn các nguồn video kỹ thuật số dành cho người tiêu dùng cá nhân thì phần mềm hiện tại chỉ đáp ứng được chất lượng phim nhựa chứ chưa đạt được mức như video kỹ thuật số. Chỉ phần cứng để tiếp nhận tín hiệu chất lượng cao là sẵn sàng còn phần mềm vẫn chưa theo kịp bước tiến công nghệ. Đặc biệt, máy quay chất lượng cao cho đến giờ vẫn chưa thành hiện thực. Cũng không hẳn Yoshikawa chỉ xem xét đến sự phát triển của thiết bị lưu trữ rồi chuyển sang làm phim. Lĩnh vực điện ảnh cần có những cuộc đàm phán phức tạp với các hãng phim lớn hay các nhà tài trợ, và để khai thác triệt để những điều đó thì không thể thiếu những nhân tài như Yoshikawa.

Yoshikawa luôn chọn quán bar trong khách sạn cho các cuộc hẹn. Tối hôm đó, y chọn một quán bar dành cho giới trưởng giả có biểu diễn đàn hạc ở khu Akasaka.

"Giờ chẳng còn chỗ nào cho cánh đàn ông ngồi nhâm nhi với nhau nữa rồi."

Yoshikawa đến muộn năm phút, y đảo mắt nhìn quanh, nhấp một ngụm Cherry on the rock, rồi phán.

"Ông nhìn xem, toàn những cặp trời ơi đất hỡi, cái lũ ấy sao mà hiểu được vị ngon của Bloody Mary cơ chứ, ừ thì thầy kệ chúng nó thôi, nhìn hai đứa con gái phía kia kìa, nhảnh nhảnh nhở nhở, uống cái gì thế kia, Gimlet à, chắc tầm năm năm nữa thôi thì quán bar nào cũng thành quán rượu hết."

"Tôi thì chẳng nghĩ các quán hồi xưa là hay, nó có cái kiểu phân biệt đẳng cấp mà tôi không thích. Hồi ấy, ngay cả tại những quán trông màu mè trịch thượng, thứ cocktail chính hiệu cũng chỉ có trong tưởng tượng đấy thôi."

"Ừ, nhưng có cái gì đó không bình thường ở đây, loạn hết cả rồi. Tình trạng như thế này chẳng có vẻ gì là do xã hội đã hết ranh giới giàu nghèo."

"Liệu có phải đơn giản là bọn mình đã già rồi chẳng ?"

"Tôi thấy thế chỉ nói lên được một điều. Đứa nào chẳng nghĩ sau mười năm, trái đất vẫn quay chứ ? Mình vẫn sống, dù có động đất hay khủng bố hàng loạt đi chẳng nữa. Sao ai cũng nghĩ thế cơ chứ."

"Tức là sao ?"

"Tức là có làm gì cũng thế thôi, chẳng có việc gì là nhất thiết phải làm ngay cả. Từ những cái nhỏ nhặt như chuyện hẹn hò của lũ choai choai vật vờ ngoài kia đến tầm cái cách hệ thống thuế má, không làm ngay bây giờ cũng có chết ai."

Aoyama thấy gần đây, mỗi khi gặp Yoshikawa, những cuộc nói chuyện kiểu này ngày càng nhiều hơn. Cả hai mới hơn bốn mươi tuổi mà cảm giác như già lắm rồi. Hồi trước, hai gã thường bàn tán về suy nghĩ của đám thanh niên thời đại, giờ thì đến giọng điệu cũng đối khác. Yoshikawa cũng có một cậu con trai mười sáu tuổi, hai bố con vẫn hay cùng nghe nhạc The Beatles. Gã tưởng rằng đã nghe The Beatles rồi thì chẳng cần đả động đến những loại nhạc rác rưởi thịnh hành, nhưng với Yoshikawa không hẳn thế. Có lần Yoshikawa kể chuyện sau khi y xem băng video của một nhân viên trẻ. Băng thu trực tiếp buổi biểu diễn của một nữ ca sĩ trẻ dòng nhạc Pop tại một sân vận động vùng quê, lại chỉ được biên tập qua loa nên có đôi chỗ chất lượng âm thanh khá tệ. Yoshikawa nói lúc đầu y cứ tưởng đó là băng quay nghi lễ của giáo phái lớn nào mới thành lập. Hàng vạn người vận phục trang, mặt mũi giống nhau như đúc, chen chúc trong sân vận động, cùng nhảy cẫng lên, gào thét theo ca sĩ, rồi khóc rống trong phần khúc. Chẳng ai trong đó tỏ ra thực sự vui vẻ. Vẻ mặt lũ ấy buồn thảm đến ớn lạnh, như muốn nói chẳng có gì là thú vị hết. Ôi trời, chuyện gì đang xảy ra thế kia !

Ban nhạc đàn hạc bắt đầu chơi bài "Eleanor Rigby" của The Beatles. Bài này tuyển đây, gã nói, Yoshikawa gật đầu rồi hai người yên lặng thưởng thức. Hồi xưa Aoyama đã mua cả đĩa đơn, một mặt là bài này, gã cố nhớ lại xem mặt còn lại là bài "Tax Man" hay "Yellow Submarine". Vừa lúc ấy, Yoshikawa vỗ vai gã mỉm cười: "Cuối cùng thì ông cũng muốn rồi đấy hả ?"

Trước đó gã đã kể cho Yoshikawa về chuyện muốn tái hôn qua điện thoại.

"Vụ này hay đấy, chắc chắn mọi người sẽ rất mừng cho ông, đừng có chọn em trẻ quá, tôi không ưa đâu. Mà cụ thể là em nào thế ?"

"Giờ mới đi tìm."

"Hả ?", mặt Yoshikawa lộ rõ vẻ ngạc nhiên như không tin vào những gì Aoyama nói, y vẩy mấy cô phục vụ mặc váy nhung dài màu đỏ gọi thêm ly Cherry: "Ly đúp nhé !"

Có bốn cô phục vụ tất cả, cô nào cũng trẻ trung xinh tươi. Có lẽ là sinh viên đi làm thêm, nếu thế thì chỉ tầm hai mươi, hai mốt là cùng, không ổn, kiểu gì thì tầm đó cũng quá trẻ, Aoyama thầm nghĩ, mắt dõi theo những chiếc eo thon bao bọc trong lớp váy nhung màu đỏ.

"Mới đang tìm ? Ông định thế nào đấy hả ? Nhờ mai mối à ? Ờ mà nếu là ông, có khi tìm được mối nào ngon cũng nên."

"Tôi chẳng ưa chuyện mai mối, ông thì sao, thử bao giờ chưa ?"

"Chưa, trò vớ vẩn !"

"Tôi cũng chưa, nhưng hình như trước hết là đi đánh chén đúng không ? Thấy kết rồi mới thử cặp với nhau, cặp rồi không biết có đi tìm hiểu mối khác được không nhỉ ?"

"Chúa mới biết."

"Làm sao có thể cặp với nhiều cô một lúc được chứ. Công việc thì bận tối mắt tối mũi thế này, lấy đâu ra thời gian."

"Nhưng mà ông thích kiểu thế nào ? Trẻ trung xinh đẹp ?".

"Tuổi tác không thành vấn đề, miễn là có việc làm ổn định và có luyện tập một thứ gì đó ra trò."

"Luyện tập ư ?"

"Ví dụ như được đào tạo về nhạc cổ điển hay múa ballet, đại loại thế."

"Mấy điều kiện đó ấy à ? Chẳng phải là hình ảnh vợ ông hay sao ?"

"Không phải, ý tôi là chỉ có tập luyện mới mang lại niềm tin cho con người. Không thể tự lập khi không có niềm tin. Kẻ chuyên dựa dẫm người khác sẽ là những kẻ bất hạnh nhất trên đời, tôi dám chắc với ông như vậy,"

"Phiền phức đấy."

"Phiền phức thế nào ?"

"Nếu là ca sĩ, nghệ sĩ dương cầm hay diễn viên múa ballet thì tôi e ông sẽ mệt mỏi lắm, ông đâu phải tỷ phú Onassis mà cung phụng loại đó."

"Không cần phải là dân chuyên nghiệp đâu."

"Kiểu các tài năng trẻ ấy à ?"

"Đại để là tôi không thích những người đã quá sành sỏi trong giới nghệ thuật."

"Biết thế, đấy là cái giới mà chuyện mua bán xác thịt công khai đến chướng tai gai mắt. Khó

cho ông đấy."

"Tôi muốn có thật nhiều thời gian để xem xét."

"Ông định nhờ các văn phòng cung cấp thông tin à ?"

"Vớ vẩn ! Ý tôi là muốn nói chuyện nhiều, muốn tìm hiểu càng kỹ càng tốt, nếu được thì gặp càng nhiều người càng hay, tôi muốn gặp thật nhiều, cứ tầm tuổi trên hai mươi đến đầu ba mươi là được."

Chờ chút nào, Yoshikawa ngắt lời, nhấp một ngụm Cherry, đưa tay chống cằm dăm chiêu.

"Chỉ có một cách thôi," nhấp thêm một ngụm nữa, y nói tiếp, "Tổ chức thi tuyển !"

2

'Thôi, cứ để tôi lo hết cho, ông an tâm, tôi có bao giờ phản bội niềm tin của ông đâu. Có lẽ là hơi quá nhưng trong chuyện này, tôi là dân chuyên nghiệp rồi."

"Đi chỗ này, tôi có biết một quán rất đỉnh." Tối hôm đó, Yoshikawa tỏ ra phấn khích hơn thường lệ, chỉ ngồi lặng lẽ uống ở quán bar này không đủ độ. Bọn họ bắt taxi đến một hộp đêm ở Roppongi, nơi có những cô gái ăn mặc lả loi, sẵn sàng pha whisky mời khách. Nội thất bên trong mang phong cách Ý, những bộ sofa được ngăn cách bởi lớp kính mờ khắc hoa văn, xung quanh bày những chậu cây cảnh thuộc loại hiếm, tiếng nhạc Jazz lạnh lùng kiểu châu Âu vang khắp quán. Quán này chắc đắt cắt cổ đây, Aoyama thầm nghĩ, nhưng chẳng hiểu đỉnh ở chỗ nào. Quán khá đông, vài nhóm khách đang ngồi uống tại quầy bar, còn Yoshikawa được coi như thượng khách, được mời vào vào tận khu vực ghế sofa hình chữ L trong góc. Dẫn đường là một cậu xấp xỉ ba mươi, bộ dạng chưa từng thấy trong các nhà thổ hồi xưa, anh chàng bận bộ vest lụa màu nâu lục, xỏ khuyên cả tai lẫn mũi và miệng, nét mặt nom như tượng. "Xin vui lòng đợi khoảng mười lăm phút !", anh ta nói, đặt lên bàn một chai Ballantine's loại ba mươi năm, một âu đá, nước suối và vài cái ly, rồi bỏ đi. Quán đông thế này, chắc cũng phải tầm mười lăm phút thì đám gái phục vụ mới đến được, nghĩ vậy gã quay sang hỏi: "Này, Yoshikawa, quán này sang trọng, yên tĩnh đấy, nhưng sao ông có thể nói là đỉnh nhỉ ?"

"Đơn giản thế này. Đám con gái chúng nó không ngu đâu. Trừ những đứa còn bám trụ tại các câu lạc bộ đã hoang tàn ở khu Ginza hồi nền kinh tế bong bóng sụp đổ, lũ đó rất một đám ngu ngốc điển hình, cái đám vừa chân ướt chân ráo từ vũ trường ra. Ý ông nói lúc nãy, cứ phải luyện tập cái gì đó là được đúng không nào ? Lũ con gái ở đây xinh đẹp này, rồi hát, nhảy, làm được đủ các trò nữa nhưng không có đứa nào đóng phim sex hay chụp ảnh khiêu dâm cả, giữ mình như thế khó hơn bình thường rất nhiều. Này, ông có biết dạo này có càng nhiều lũ con gái được gắn mác nữ diễn viên không ? Đâu đâu cũng thấy nữ diễn viên nhưng nhìn mặt lạ hoắc, lượng

phim xuất xưởng so với ngày xưa không hơn là mấy mà số nữ diễn viên phải tăng đến hàng nghìn lần. Với tôi thì như vậy quá bất thường, nhưng chắc chắn lại có ích cho ông."

"Tôi sẽ lo cho ông," Yoshikawa nhắc lại. Aoyama cũng đã vài lần tổ chức thi tuyển chọn người mẫu cho các băng quảng cáo. Cứ nhìn hơn chục cô người mẫu mặc đồ tắm xếp hàng dài trong studio là gã nhớ đến những từ kiểu như "buôn người", "chợ đấu giá nô lệ". Dĩ nhiên không phải nô lệ nhưng rõ ràng đó là họ muốn bán thân mình nên mới làm như vậy. Mua bán, xét cho cùng là gốc rễ của mọi hành vi xã hội, thứ được bán lẫn thứ được mua đều là hàng hóa cả. Nhưng chẳng lẽ mượn có tổ chức thi tuyển chỉ vì mục đích cá nhân là kiếm vợ ?

"Ê, rượu thì không uống, cứ im re mãi thế, hay ông không thích cái ý tưởng thi tuyển tuyệt diệu của tôi ?"

"Đâu có," tay đưa lên miệng ly Ballantine's ba mươi năm đã pha loãng, gã đáp. "Nhưng tôi vẫn thấy lo lo."

"Nhưng để biến mong muốn của ông thành hiện thực thì chỉ có cách duy nhất đó, hay ông lo chuyện tiền bạc ?"

"Tiền thì xoay được thôi, cái chính là công tư lẫn lộn..."

"Ừ nhỉ. Nhưng tôi cũng không đàn độn đến mức tổ chức tuyển chọn chỉ vì mục đích tìm vợ cho ông đâu, làm thế khác gì lừa đảo."

"Lừa đảo ?"

"Bây giờ giả dụ ra thông báo: tìm vợ hai cho anh Aoyama Shigeharu, ông có dám mơ được đến chục cô đạt đủ tiêu chuẩn của ông không ?"

"Dĩ nhiên là không."

"Bởi thế. Nhưng cũng không thể tự bịa đặt ra một bộ phim, không làm mà vẫn tuyển diễn viên, việc đó mới là lừa đảo. Ý tôi là thế này, trước tiên sẽ lập dự án hẩn hoi, một câu chuyện tình lãng mạn, trong đó, xem nào, chọn nữ nhân vật chính tầm tuổi khá rộng từ khoảng hơn hai mươi đến hơn ba mươi, đã từng kinh qua môn gì đó. Đấy, tuyển chọn bằng câu chuyện như thế."

"Ông định làm phim thật à ?"

"Chưa cần quyết định vội. Một năm cũng phải có vài chục dự án phim chết yểu vì thiếu kinh phí đấy thôi, số lượng phim thực hiện được có khi còn ít hơn."

"Thế thì vẫn là lừa đảo chứ khác gì ?"

"Khác chứ. Một đằng là bịa ra một bộ phim mà không có ý thực hiện ngay từ đầu, một đằng lên kế hoạch tỉ mỉ đến tận chân răng, chuẩn bị cả phần kinh phí, diễn viên phụ, viết cả kịch bản nữa rồi mới tuyển chọn, hai việc hoàn toàn khác nhau mà."

"Tức là vẫn có khả năng sẽ làm phim thật chứ?"

"Khả năng làm là thấp. Mà điện ảnh kỳ lạ là ở chỗ, cứ thoáng thoáng một chút, chờ vận may đến bất ngờ, thế có khi tính hiện thực lại cao."

"Thật không?"

"Đùa đấy. Nhưng cứ cố chấp như thế cũng không được. Chừng nào mà hệ thống ngành giải trí ở cái nước này không thay đổi, dù cố chấp hay toan tính đến mấy cũng không làm được phim."

"Thế tôi sẽ lấy nữ diễn viên chính à?"

"Ông không thích sao?"

"Thế này nhá, nếu là một chuyện tình lãng mạn thì cô nàng sẽ làm những trò lãng mạn với một thằng khác trong phim, huých toẹt ra, tôi không thích chính là cái trò đấy. Rồi cô nàng sẽ trở thành một diễn viên thực thụ. Làm sao tôi sống được một cuộc sống bình dị với một diễn viên cơ chứ. Tôi hoang mang lắm. Có thể hơi thành kiến nhưng theo tôi, nữ diễn viên là loại không giống người tẹo nào."

"Cái đó không phải là thành kiến đâu, sự thật trần trụi nó thế. Trên đời này bói đâu ra đứa diễn viên nào có tư cách bình thường. Cái loại đấy mà có thì tôi cũng đến trọc đầu, tôi xin nhét đưa chuột vào lỗ đít, trồng cây chuối mà đi vòng quanh đảo Mururoa ! Nhất định đối tượng của ông không phải là nữ diễn viên chính rồi. Nghĩ đi chứ, giả như ông chọn cô nàng nhé, ông sẽ giải thích thế nào khi không làm được phim ? Giải thích thế quái nào được. Mà phim thì khả năng chết yểu rành rành ra đấy, liệu ông có dám nói thật với vợ tương lai của ông, người đang sung sướng vì được đóng phim, rằng kế hoạch làm phim đó tiêu tùng rồi không ? Ông mà nói thì tình yêu tan vỡ ngay. Dám cá là tình yêu có mãnh liệt đến mấy, piu một cái là mất dạng vào hư không. Không thể là diễn viên chính được, mà tôi cũng không nhắm vào những cô lọt vào vòng cuối. Tôi sẽ duyệt qua hồ sơ thế nào đó, chọn cho qua vòng đầu, rồi sau đó xem cô nào có vẻ không thể thành diễn viên được nhưng mà mặt mũi xinh xắn, nói chuyện có duyên, cho vào vòng hai. Tôi định chọn típ như thế thôi. Trước giờ ông chỉ làm phim quảng cáo nên không biết đâu, trong cái típ đấy nhá, báu vật lung linh tỏa sáng hơi bị nhiều ! Nếu tổ chức thi tuyển mà có một nghìn cô tham gia thì bét ra cũng phải được tầm mười cô. Phải là típ người mà dẫn đi đâu cũng có 90 phần trăm đàn ông chờ dẫn ngoái nhìn; học lực thì không quan trọng lắm nhưng cũng sẽ có cô tốt nghiệp trường danh tiếng mà người thường phải ngược mắt thán phục; rồi có cả hiểu biết, lại thành thực múa ballet hay piano nên đáng vẽ thì yêu kiều mà không hỗn láo. Ôi trời, giá mà con trẻ đi hoa hai mươi tuổi, à mà không, trẻ hơn hai mươi tuổi thì tiền cũng không, địa vị cũng không, thôi thì tôi sẽ gả cho con trai tôi vậy. Tôi đang nói về típ người tôi nghĩ ra đấy, ông có hiểu không ?" Vừa tự pha cho mình một ly whisky, Yoshikawa hồ hởi nói một hơi.

Kết cục thì cũng là lừa gạt những cô gái đó chứ khác gì, Aoyama nghĩ thầm nhưng không nói ra. Trong đầu gã vội liên tưởng tới cảnh trong vòng vây của mười thiên sứ, cô nào cũng xinh tươi, thông minh, gia giáo, thông thạo nghệ thuật cổ điển. Thằng nào nghĩ thế mà chẳng sợ. Tất nhiên là trừ những kẻ có vấn đề về hoóc môn hay thần kinh.

Sự cảnh giác mang tính khắc kỷ của Aoyama đã đầu hàng trước sức tưởng tượng của thằng đàn ông. Aoyama không biết rằng sau này chính điều đó đã khiến nảy sinh bao rắc rối và những nỗi khiếp đảm kinh hoàng, hủy hoại mọi mơ tưởng của gã.

"Này, chắc ông thấy lạ lùng vì tại sao những cô gần như là lý tưởng của giống đực, tôi lại không cho lọt vào vòng cuối không ? Giải thích cái này dài dòng lắm, tôi thì muốn nói thêm về những thứ khác nên sẽ giải thích cực ngắn thôi, chung quy như thế này, về cơ bản đàn bà mà phải diễn xuất là bất hạnh rồi. Thế đàn ông có bất hạnh không ? Câu trả lời là không, thường thôi ! Trên phương diện nào đó, việc diễn xuất cũng sẽ là hàng hóa trong xã hội tư bản, không thể khác được. Tức là buộc phải có cạnh tranh. Mà đàn bà thì ít tính cạnh tranh, đứa nào có máu cạnh tranh thì đương nhiên sẽ khốn khổ. Mà thôi, cái ông muốn nghe hơn là tôi sẽ tổ chức như thế nào đúng không ?"

"Ừ !" Aoyama gật đầu, uống hết nửa cốc, đảo mắt nhìn quanh trước khi nghe Yoshikawa nói tiếp. Gái ở đây không nhiều lắm song đứa nào đứa nấy đều thuộc hàng ngon mắt ngay cả khi bật đèn sáng trưng. Quần áo, trang điểm không cầu kỳ và không đứa nào mặc đồ rẻ tiền như kiểu hiệu Channel. Khách khứa cũng không phải cái đám đặc trưng với kiểu đầu húi cua nhìn như người Armani mà thoáng qua ai cũng biết là lãnh đạo của các tập đoàn lớn hay các tay buôn bất động sản phát lên nhất thời ngày trước. Nhiều hơn cả là cánh thuộc giới âm nhạc hoặc các ngành liên quan đến máy tính. Cả hai loại người này đều giàu nứt đổ đổ vách mà trông khá trầm lặng. Trầm lặng theo nghĩa là họ không biết cách quây phá hơn là biết tiết chế. Aoyama ngắm đám con gái phục vụ kính cẩn ngồi bên các vị khách trầm tư, với cách nhìn gã đã lãng quên từ sau khi Yoko mất, gã không nhận ra rằng, đó là cái nhìn bản năng của giống đực.

"Tùy cách làm chứ tổ chức thi tuyển thì có nhiều tiền mấy cũng không đủ. Để đặt một trang quảng cáo trong các tạp chí như Asahi Buổi chiều, Pia hay Tokyo Walker thì cũng tốn đến hàng triệu yên, hơn nữa, những trang quảng cáo có hiệu quả thực sự thường đã kín trước nửa năm. Báo hay tạp chí cũng được nhưng không hợp với mục đích lần này. Rồi cái mới nhất là mạng diễn đàn nội bộ thì cũng vứt đi. Giả sử có một trăm cô vào, trong một trăm cô đấy, ông có nghĩ ông muốn lấy làm vợ, hoặc làm người yêu một người thích các phương tiện truyền thông như mạng nội bộ, Internet hay email, những thứ mà toàn cái lũ vô công rồi nghề, ế chồng ế chợ bu vào ? Tôi nghĩ đến phương tiện truyền thông giản dị hơn, đó là đài FM. Không phải kênh Jwave hay Hamaraji, lũ choai choai mới nghe loại đấy. Mà là Kênh 1 đài FM Tokyo. Tôi biết tay

Yokoda giữ trọng trách ở đó, tay này thuộc loại ngu hết phần người khác nhưng được cái đối với tôi, chưa bao giờ dám lên mặt vì tôi từng giúp tìm cho hàng loạt nhà tài trợ khi chiếc ghế của hắn lung lay dữ dội. Mà so với tivi thì đài FM rẻ hơn. Chỉ cần phán rằng thời của radio là từ đây, nhaoang một cái là tôi có thể đánh lừa được 30 đến 40 nhà tài trợ ngon ơ. Tôi sẽ bảo Yokoda chèn hắn vào một chương trình phát thường xuyên. Làm chương trình cho Yokoda hầu hết là các công ty hoạch định vừa và nhỏ mà bên tôi bắt thóp hết rồi, nhà tài trợ thì toàn tôi tìm về, phòng quảng cáo thì rất một lũ óc bả đậu, phỉnh nịnh một chút thì có bảo cốt là vàng trắng chúng nó cũng răm rắp nghe theo. Kế hoạch lên chương trình mới cho mùa thu kín mít rồi nhưng nếu tôi bảo Yokoda làm hắn một chương trình định kỳ phát liền ba tháng với chủ đề đại loại như: "Ngôi sao màn bạc của chúng tôi, giờ phút này nàng đang ở đâu," đổ tay đó dám nói không với tôi. Người dẫn chuyện ở đây phải là nữ rồi, kịch bản có thằng chuyên viết ở công ty tôi lo, đạo diễn thì ai cũng thế cả, thông báo thi vòng một giao cho nhóm chương trình. Tiêu đề là gì nhỉ, ờ, ngôi sao màn bạc tương lai, ông thấy thế nào ? Nhạc nền chủ yếu sẽ pha trộn cả kim lẫn cổ. Thời gian phát vào buổi sáng nhưng muộn một chút, phải nhắm trước tiên vào đám sinh viên chứ gái văn phòng thì vớt, gái văn phòng không phải đối tượng của chúng ta. Không phải vì trong đám này không có mỹ nhân mà vì những đứa chơi thân với đồng nghiệp thì sau này khó lừa phỉnh lắm. Ấy ấy, ông đừng có hiểu lầm vội, ý tôi là khả năng thúc đẩy kế sách của chúng ta sẽ giảm đi chứ không phải là lừa đảo ai. Các tiểu thư nhà giàu cành vàng lá ngọc thì cũng lắm tật. Gọi là lá ngọc cành vàng thì chắc chẳng có cô nào chịu nấu nướng hay dọn dẹp nhà cửa. Nhưng chính trong đám này lại ẩn giấu những kho báu tuyệt nhất cho chúng ta. Những cô nàng kiểu này thường hay dậy muộn, đó là quãng thời gian chán chường nhất, tỉnh dậy, tắm rửa xong thì cũng quá sớm để đi xem phim, nghe nhạc hay hẹn hò, tivi cũng toàn chương trình vớ vẩn. Cơ thể lúc đó vẫn chưa tỉnh hẳn, cô nàng sẽ tự hỏi, hay là mình nghe chương trình ngôi sao màn bạc tương lai nhỉ, rất nhẹ nhàng, nàng với tay bật đài radio hoặc dàn nhạc hi-fi lên, chỉnh kênh FM đúng tần số, hệt như đang dùng tay mân mê đầu vú khi thủ dâm. Rồi một giọng nữ trầm phát ra từ đài radio. Ông cứ thử tưởng tượng xem những thứ mờ ảo đó lảng mạn đến mức nào. Trước khi có vai diễn đầu tiên, Hepburn hay Vivian Lee rồi Julia Roberts hàng ngày sống ra sao ? Cũng giống như các bạn bây giờ, họ đã sống những tháng ngày bình thường trước khi trở thành ngôi sao, mà không hề biết sẽ đến một ngày chính họ sẽ tỏa sáng trên màn ảnh. Những ngôi sao màn bạc tương lai đang sống như các bạn thôi. À mà không, những ngôi sao màn bạc tương lai chính là các bạn..."

Kỳ nghỉ hè của Shigehiko sắp chấm dứt. Một mùa hè nóng đến cháy mỡ. Cu cậu không mấy khi ở nhà, lúc thì đi du lịch, lúc thì đến ngủ ở khu học xá của câu lạc bộ trượt tuyết, khi thì lại về bên nhà ngoại. Trước và sau lễ hội Obon, Aoyama hầu như chẳng được nghỉ ngơi vì hàng mớ

bài thuyết trình quan trọng về phim quảng cáo nối tiếp nhau, vẫn như mọi năm, Aoyama quyết định hai bố con đi nghỉ tại một khách sạn lâu đời, xinh xắn nằm gần hồ Yamanaka. Thờì còn làm ở hãng quảng cáo, sau lần đến chụp ảnh quảng cáo cho loại rượu nhập khẩu từ châu Âu, gã đâm ra thích cái không gian tĩnh mịch, riêng tư ở đó và năm nào cũng dẫn gia đình đến nghỉ. Lúc đầu chỉ có hai người, Aoyama và Yoko, rồi sau đó có thêm nhóc Shigehiko trên xe cút kít, bảy năm nay thì chỉ còn hai bố con, Shigehiko lớn nhanh như thổi.

Khách sạn nằm trong rừng cách hồ Yamanaka hơn mười phút đi ô tô, đó không phải là nơi cao sang khác biệt, đồ ăn cũng không độc đáo, đón tiếp khách quen chẳng khác khách vãng lai là mấy. Giữa lưng chừng ngọn đồi thoải thoải, nơi mà từ đó phóng được tầm mắt ra phía hồ và núi Phú Sĩ, mọc lên một tòa nhà làm bằng vật liệu tự nhiên và thạch cao, hòa tan vào cánh rừng rậm bao quanh. Ở đó có hai sân quần vợt cứng, có hai mươi phòng ngủ nhưng chẳng bao giờ đầy khách, phòng nào cũng khá rộng rãi với không gian riêng. Không giống như các khách sạn mini vùng cao nguyên, những nơi mà khách trọ dẫu chẳng muốn nhưng cứ phải đụng nhau chan chát.

Đương nhiên, nơi đây đã khắc sâu không biết bao nhiêu kỷ niệm với Yoko. Trước và sau khi Yoko mất, đặc biệt là trước khi có Shigehiko, hàng năm hai người vẫn đi du lịch và điểm dừng chân mặc định không nơi nào khác chính là khách sạn xinh xắn này. Ban đầu gã và vợ đi bằng chiếc xe hiệu BlueBird mượn của bạn bè. Khi gã mua trả góp ba mươi đợt cho chiếc xe đầu tiên của hai người, một chiếc xe cũ hiệu Audi, nhu cầu lớn nhất chỉ là phóng dọc theo đường quốc lộ để đến khách sạn này mỗi độ cuối hè. Rồi gã chuyển sang xe Audi đời mới, xe Mercedes 190 nhưng sau khi Yoko mất thì gã đã chọn một chiếc xe nội địa tầm tầm.

Mùa hè năm Yoko vĩnh viễn ra đi, Aoyama vẫn quyết định đến đây sau một hồi đấu tranh tư tưởng. Tất cả vẫn còn in sâu trong tâm trí gã. Năm ấy, Shigehiko mới học những năm đầu tiểu học. Người quản lý khách sạn, một người thích nhạc Schumann, đã hỏi "Cô ấy đến sau à?" khi mở cửa ghế phụ mà không thấy ai ngồi đó. "Mẹ cháu mất rồi," giọng Shigehiko trong ỉeo lẹ thường. Aoyama thấy tiếng ve sầu và tiếng chim hót lạnh lót vang vọng hơn trong khoảng không se lạnh, chẳng bao giờ lại được nhìn Yoko đứng trên bãi xe trải đầy sỏi đá này nữa. Trước kia, mỗi khi Yoko đưa đôi chân trong những đôi giày nhiều màu sắc đặt xuống khu đất này, cô vẫn thường nói theo phản xạ "Cứ đến đây là biết mùa hè sắp qua." Chẳng bao giờ được nghe lại giọng nói ấy, chẳng bao giờ được nhìn lại đôi chân thon thả bước đi trên mặt sân đầy sỏi đá kia nữa. Gã dần phải chấp nhận tất cả những điều đó. Chấp nhận cái chết của người mình thương yêu là chấp nhận từng điều cụ thể như thế. Lần đầu tiên gã biết đến điều này. Liệu một chú nhóc tám tuổi có chấp nhận được điều đó không, Aoyama như bị bóp nghẹt trong mối âu lo này trong suốt bốn ngày hai bố con chơi tennis. Kỹ thuật cả hai lúc đó còn rất tệ, không duy

trì được đường bóng nào dài hơi nhưng Shigehiko không một lần đòi nghỉ. Chú nhóc tám tuổi đó biết rằng ngoài tennis ra, không còn trò chơi nào khác.

"Không biết ở nhà, con Gang có ngoan với cô Rie không nhỉ ?", ngồi bên ghế phụ, Shigehiko hỏi. Dọc đường quốc lộ vào những ngày thường cuối tháng Tám, xe cộ thưa thớt, bầu trời không một gợn mây, đi qua hồ Sagami là có thể nhìn thấy đường viền của ngọn Phú Sĩ không còn tuyết bao phủ.

"Cô ấy cho nó ăn hàng ngày mà nó cũng chẳng quẩn mấy."

Con Gang thuộc giống chó săn thỏ, gã mua nó năm năm trước tại một cửa hàng thú nuôi gần nhà. Trước đó gã nuôi giống chó chồn, khi Yoko còn sống thì nuôi giống chó xù Ê-cốt. Hồi đó Shigehiko mới mười tuổi, chính cu cậu đã chọn con chó nhưng sau đó lại đâm ra lười chăm sóc. Ngày hai bữa đương nhiên là cô Rie cho ăn, dẫn nó đi dạo cũng thường là Aoyama đảm trách. Ấy thế mà Shigehiko vẫn nghĩ nó là của mình, cái tên Gang cũng là do cu cậu đặt.

"Không đâu, nó vẫn chơi đùa với cô ấy ở trong vườn đấy thôi."

Giữ tay lái, Aoyama trả lời Shigehiko với tâm tư phức tạp nhưng đầy sáng khoái. Sau khi gã thổ lộ ý định tái hôn, Yoshikawa đã nóng lòng bắt tay ngay vào chuẩn bị nhiệt tình đến mức khó tin đó chỉ là vì tình bạn. Gã nhớ lại lời Yoshikawa: "Chương trình ngon lành rồi, kế hoạch đã có chân tay của tôi lo, tiêu đề sẽ là Ngôi sao Màn bạc Tương lai, hê hê, chết cười, phát thanh viên sẽ là một ca sĩ nhạc Jazz gần ba mươi tuổi, cô ta khá ăn khách và vừa từ Mỹ về, ý định giới thiệu từng phần cốt truyện của phim cũng được duyệt rồi, hơi bị nhiều người nghe luôn. Mới đầu định nhờ tay Yokoda tác động hộ nhưng tỷ lệ người nghe hóa ra lại cao, mình còn được cảm ơn ngược lại. Đám thanh niên phòng tôi có nhiều đứa thích làm phim nên đứa nào đứa nấy nhảy cẫng lên, mấy công ty phân phối lớn và khách hàng ngày nào cũng thăm hỏi, tay viết kịch bản cũng đã bắt đầu rồi. Nhưng nguy một nỗi là nếu tôi cứ chạy phăng phăng thế này thì về sau ông khó tham gia vào được, nên tôi đang phanh đám thanh niên ấy lại. Này, ông có nhớ bên ông có cái phim tài liệu khá lạ mà hợp tác sản xuất với một hãng truyền hình Đức không ? Câu chuyện về một vũ nữ ballet mắc chứng đau cột sống với một nhà đỡ đầu trung niên và một chàng trai có dấu hiệu tự kỷ ấy. Tôi lấy đó làm cốt truyện được đấy nhỉ ? Nếu được thế, đương nhiên ông sẽ tham gia với tư cách một nhà sản xuất, biết đâu ông lại vừa tìm được cô ưng ý nhất, lại làm được cả phim, rồi tiền cứ thế chảy vào ấy chứ. Thế thì tội lỗi quá nhỉ. Này, chương trình mới phát có ba lần thôi nhưng đừng có giật mình nhé, hơn hai nghìn người đăng ký rồi đấy. Trước mắt có nghìn người mong muốn là vợ ông đấy, nghe rõ chưa ? Chắc mình để tầm tuổi rộng quá nên cá cắn câu mới nhiều thế. Làm phim ấy, cứ phải có mục đích cá nhân như vậy có khi mới suôn sẻ."

"Con Gang trông thế thôi, nó nhạy cảm lắm đấy, không biết thế nào chứ nó thuộc loại nhút

nhất, có phải ai nó cũng quần quýt đâu. Mà cô Rie thỉnh thoảng cũng vô tâm, hồi xưa cô ấy vẫn hay làm vỡ những cái cốc quý mẹ thích đấy."

"Ta đi có ba ngày thôi, rồi đâu có đó mà."

Trước khi đi, Shigehiko đã nhét vào vali một đầu video xách tay loại 18 inch, thuê hơn chục bộ phim về chiến tranh, định đến khách sạn hai bố con sẽ cùng xem. Trong ô tô đang vang lên giai điệu của nhóm The Beatles. Gã thích nghe nhạc cổ điển còn Shigehiko lại thích Komuro Tetsuya thời anh ta còn trong nhóm TMN, cuối cùng hai bố con thỏa hiệp là nghe The Beatles. Giai điệu chuyển sang bài "AU you need is love", Shigehiko chuyển đề tài từ chuyện chú chó Gang sang chiến tranh Việt Nam, còn Aoyama vừa lái xe, vừa miên man nghĩ về hai nghìn cô gái. Không tưởng tượng nổi là đến tận hai nghìn người, gã phấn chấn như thể đang được chào đón bởi những cơ hội vô tiền khoáng hậu. Gã cảm thấy tâm trạng mình khác một trời một vực so với mùa hè năm Yokohama mất khi gã cố kìm nén không để Shigehiko thấy những giọt nước mắt chực tuôn trào. Dầu nổi đau có khủng khiếp đến đâu, sớm muộn rồi cũng sẽ được giải thoát, có khi những cơ hội mới lại nhất loạt ủa về. Đó là lẽ tất nhiên vậy mà đối với gã lại thật mới mẻ và dễ chịu. Đến nơi rồi, gã sẽ đăng ký phòng, rồi làm một trận ba séc với Shigehiko, rồi thả mình trong chiếc bồn tắm làm bằng gỗ bách, thưởng thức món vi cá mập, bào ngư tuyệt hảo tại nhà hàng Trung Hoa ở ven hồ, rồi sẽ về xem phim Hamburger Hill, Platoon, Rambo, và tiếp tục nghĩ về hai nghìn cô gái đó. Đơn giản vậy thôi, chao ôi là sướng khoái.

"Bố ơi, quân Việt Cộng mạnh đến thế cơ à, con không hiểu lắm."

"Trong rừng thì Việt Cộng là vô địch."

Cộng đâu."

"Nhưng có đánh chắc cũng không lại được nhỉ."

"À ừ, trong rừng thì chắc không ai là đối thủ của Việt Cộng cả."

"Mấy cái kiểu bẫy như bẫy chông ấy thật ghê gớm."

"Ừ, họ cắm chông tre nhọn hoắt ở dưới hố sâu. Có loại bẫy mà giẫm một cái là cả bàn chông nháy dựng lên đâm thẳng vào ngực."

"Chông còn được tẩm cả thuốc độc hoặc phân nữa."

"Ờ, có phải đạn dược hay máy bay trực thăng đâu, đồ miễn phí đấy."

"Kinh khủng, chắc họ lấy mẫu phân nào bắn nhất, nhiều vi trùng nhất nhỉ."

Đĩa nhạc The Beatles vừa hết, Aoyama bật radio dò kênh đài FM Tokyo. Một giọng nữ dịu dàng vang lên. Cái gì thế, radio mà cũng nghe, Shigehiko ngạc nhiên. "Bây giờ bạn đang ở nơi đâu, những điều khó tin rồi sẽ tới, hãy dừng cảm một chút thôi..." Sau khi trở về gã sẽ bắt đầu duyệt hồ sơ ngay. Những hai nghìn người, gã lẩm bầm, cố gắng không để Shigehiko nghe thấy.

quân đội Mỹ) cũng không phải là đối thủ.

Spetsnaz (tên một đội đặc nhiệm Nga) chắc cũng

phải chào thua."

"Spetsnaz có đánh nhau với Việt

3

Đêm đầu tiên nghỉ tại khu hồ Yamanaka, hai bố con cùng xem phim Rambo. Cuối tập một thì Shigehiko vẫn rơm rớm nước mắt xót xa: "Phim này hay, thật tiếc cho Rambo." Nhưng cậu tỏ ra khá bức bối khi xem tập hai, rồi tập ba, đặc biệt là đoạn kết tập ba, cậu tỏ rõ sự bức dọc: "Ôi trời, thật là quá trớn, ai đòi cưới ngựa thì làm sao đánh lại được trực thăng chuyên dụng, thật quá coi thường khán giả, thời hiện đại chứ có phải thời Tam Quốc hay đế chế Mông Cổ đâu." Khoảng hơn hai giờ đêm, có vẻ cậu muốn ở một mình nên nói muốn nghiên cứu máy tính rồi chui tọt vào phòng.

"Bố cứ đi uống rượu đi, thời buổi này không thông thạo máy tính thì không thể chịu được."

Aoyama xách chai cognac và một chiếc ly đi ra khỏi phòng. Toàn khách sạn chìm trong tĩnh lặng, phòng khách cạnh hành lang vẫn thấp thoáng ánh đèn. Không quá rộng rãi nhưng ghế sofa ngồi rất êm, mỗi bàn đều có sẵn đèn đọc sách. Trong thứ ánh sáng dịu dịu tỏa xuống cổ tay, gã thưởng thức hương vị cognac nóng bỏng trườn qua cổ họng, hết nghĩ về Yoko lại đến cuộc thi tuyển. Cho đến giờ, không biết bao nhiêu lần gã đã nghĩ rằng cái chết của Yoko là bước ngoặt mang tính quyết định đối với gã. Không hẳn nhờ đó mà gã đổi thay, và tất nhiên không phải điều gã mong chờ. Cuộc đời là vậy, đôi khi những điều không mong muốn vẫn cứ xảy ra, giống như tất cả những gì vẫn chắt chiu vun đắp bỗng sụp đổ tan tành chỉ trong một tích tắc, chẳng phải lỗi do ai cả, và nỗi đau phải gánh thì vượt quá ngưỡng chịu đựng của bản thân. Đó không phải là điều có thể dễ dàng chấp nhận, nên mọi người đều cố vẫy vùng thoát khỏi sự khốn khổ ấy. Chỉ có thời gian, thật nhiều thời gian mới xoa dịu được, nhất là những vết thương quá sâu thì đành phó mặc cho thời gian và buộc phải ép mình bằng lòng với từng ngày trôi qua. Cứ thế, sau vài tuần hoặc vài tháng, ta sẽ thấy dấu hiệu mình có thể vượt qua, và cứ thế vết thương lòng sẽ được hàn gắn. Nhưng cách này không hợp với trẻ con. Mấy tháng sau khi Yoko mất, Shigehiko cứ như bị mắc chứng cuồng loạn, chỉ mãi miết kiếm tìm một điều gì đó. Cậu tham gia đến mấy khóa học tennis, chơi điện tử hoặc nghịch máy tính thâu đêm suốt sáng, rồi gây gỗ đánh nhau, máu me đầy mặt đi về. Nhìn chẳng khác gì một kẻ tự hành xác, nhưng thực ra cậu đang quyết tâm đi tìm một thứ giúp cậu quên được nỗi đau. Phó mặc tất cả cho thời gian hàn gắn nỗi đau là hành động tự sát, là tạm thời chấp nhận cái chết. Điều này

đối với trẻ con là không thể, cho nên Shigehiko giống như một kẻ cuồng loạn, cứ kiếm tìm bất kỳ điều gì khác để tự thoát khỏi nỗi đau chứ không chấp nhận thời gian, vấn đề ở đây không phải là cố tìm thấy hay không mà nằm ở hành động đi tìm, nó sẽ tạo ra khoảng cách xa dần nỗi đau. Không hẳn là học theo con trai nhưng Aoyama cũng đã tìm thấy cho mình một động lực như trong mơ đó là mời cho được nữ nhạc công chơi đàn organ ống. Không có việc đó, sẽ chẳng có gã ngày hôm nay. Yoko không chết thì cũng không thể có cái động lực ấy. Đó chính là lý do tại sao gã lại nghĩ cái chết của Yoko là bước ngoặt mang tính quyết định.

Aoyama xem qua tờ Newsweek đặt trên chiếc bàn làm bằng gỗ tẻch đã lau chùi sạch bóng. Có lẽ vị khách Mỹ nào đó bỏ quên chứ chủ khách sạn này không hay đặt sẵn tạp chí nước ngoài để tạo không khí. Một bức ảnh và bài báo về một thiếu niên vô gia cư người Mỹ hiện ra với dòng chú thích: 16 tuổi, chưa một lần hưởng trọn một cái ôm. Gã nhìn vào khuôn mặt đó một lúc lâu. Đó là khuôn mặt của một con người trưởng thành từ những nỗi đau. Một gương mặt không hề có dấu vết của thời gian, của chứng cuồng loạn hay động lực, chỉ có những nỗi đau hằn sâu.

Những loại người này nếu có sát sinh chắc cũng chẳng ghê tay. - Aoyama nghĩ.

"Bố tôi kinh doanh thua lỗ, chúng tôi buộc phải chuyển từ một ngôi nhà khang trang sang một căn hộ chưa đầy mười mét vuông. Dù nợ nần chồng chất nhưng vì trước đó, bố tôi chẳng mấy khi ở nhà nên tôi vẫn nhớ như in một niềm vui nho nhỏ khi cả gia đình được sum họp. Đây là vào một ngày Tết, ngoài đường người người trưng diện, còn căn phòng của chúng tôi chẳng có gì ngoài bóng tối và giá lạnh. Chúng tôi cuộn tròn trong chăn, cùng xem một bộ phim từ ngày xưa. Đó là một bộ phim hài, thuộc loại gây cười nắc nẻ nhưng có phần kết xúc động. Cả gia đình, bố mẹ, anh chị tôi đều cười đến chảy nước mắt, và cuối cùng chúng tôi bật khóc, khóc vì ngập tràn trong sự mãn nguyện được ở bên nhau cả một khoảng thời gian dài. Và chính lúc đó, khát khao mãnh liệt được trở thành diễn viên, được xuất hiện trên màn ảnh đã trỗi dậy trong tôi..."

"Thế nào, ngạc nhiên chưa?" Yoshikawa nói, tay chồng xếp hồ sơ lên bàn tiếp khách. Yoshikawa hiện là trưởng phòng kinh doanh số 2, văn phòng này là nơi xưa kia hãng quảng cáo lớn nhất trong nước, công ty trước kia Aoyama làm việc, từng thuê.

"Hồ sơ lý lịch này, ảnh này, ngoài ra còn có cả bài tự giới thiệu nữa, quả là một ý tưởng tuyệt cú mèo, lạ là ở chỗ nó gợi cảm xúc nhiều hơn hình ảnh. Mà ông nhìn cái số lượng đăng ký này đi, rất cuộc có đến tận bốn nghìn người. Tôi đã chọn sơ bộ một trăm cô vừa mắt nhất đây rồi, bây giờ phải chốt lọc thêm lần nữa để còn khoảng ba mươi người thôi. Ông xem cái nào được thì nhét vào tập này nhé."

"Xin mời," một nữ nhân viên trẻ mang đến một ly trà Nhật. Văn phòng không quá rộng rãi nhưng cũng có đủ bàn làm việc và một bộ ghế sofa, cửa sổ phía sau bàn làm việc toàn bằng kính, nhìn rõ quang cảnh khu phố Ginza. Ánh mắt gã dỗi theo cô nhân viên trẻ đang rời khỏi phòng. Có một thợ ảnh gã quen biết qua công việc đã nói, phụ nữ cứ trên tầm bốn mươi tuổi thì cái hấp dẫn chuyển từ khuôn mặt và bộ ngực sang đôi chân. Aoyama cho rằng đôi chân là quan trọng. Có lẽ cũng đúng, người ta đã nói cái thay đổi tích cực của năm mươi năm sau chiến tranh được thể hiện một phần qua đôi chân người phụ nữ.

Dù vậy, gã nhìn đồng hồ sơ của một trăm người chất ngất trên bàn và nghĩ, đã đành là lẽ tất nhiên nhưng chuyện này đúng là phân biệt đối xử. Có hơn bốn nghìn bộ hồ sơ đăng ký mà trên bàn chỉ còn một trăm bộ "vừa mắt", ba nghìn chín trăm bộ khác vẫn nằm nguyên trong thùng các tông, bị lãng quên nơi góc phòng. Trong một trăm người lại chọn ra ba mươi người. Ôi trời, tuyển chọn...

"Từ tuần sau sẽ bắt đầu phỏng vấn, chắc mất khoảng hai ngày thôi, phòng ốc tôi lo rồi, lịch làm việc của ông thế nào, sắp xếp được không?"

"Liệu có làm phim được không?" "Cái đó chưa biết. Kịch bản có rồi

đấy, tôi đảo mắt qua rồi nhưng tệ kinh người, nhà tài trợ cũng chưa tìm được. Ông cũng biết đấy, cái quan trọng nhất ở đây là tiền và kịch bản chứ không phải diễn viên hay đạo diễn."

"Tức là không thể?"

"Ơ kìa, mục đích trên hết chẳng phải là tìm đối tượng kết hôn cho ông à? Hay là, sao, ông đừng có nói bây giờ mới thấy lương tâm cắn rứt đấy nhá, Aoyama! Lúc này chỉ còn nước tiến lên mà thôi. Ông với tôi đã làm gì sai nào? Tìm vị hôn thê, tìm vợ cho ông, tìm người mà ông sẽ chăm sóc suốt cuộc đời còn lại. Nếu chỉ là nhân tình nhân gái thì đó mới là tội lỗi."

"Tội lỗi?" Gã thì thầm không để Yoshikawa nghe thấy, bắt đầu xem hồ sơ và ảnh để chọn ra ba mươi người.

"Anh đúng là thứ không trung thực gì cả, ý tôi không phải là qua chỉnh sửa, mà chỉ cần thay đổi góc chụp, gia giảm nguồn sáng đi một chút thì quạ cũng hóa thành công, và ngược lại cũng có. Ông xem có cô nào chỉ cần hơi muốn gặp thôi cũng được, nhét vào trong tập hồ sơ này nhé."

Yoshikawa nói vậy, Aoyama gật đầu và bắt đầu xem ảnh của cả một trăm cô. Hầu hết các cô đều xinh xắn. Gã ưu tiên những ai có ghi trong lý lịch là có kinh nghiệm thực tế về âm nhạc cổ điển hay vũ ballet. Bài tự giới thiệu rất dài dòng nhưng tất cả đều ngọ nhận rằng mình hợp với nghề diễn viên, chính nghề diễn viên sẽ phát huy tối đa khả năng của mình, mình sinh ra là để trở thành diễn viên, rồi kết một câu: xin cho em một cơ hội. Aoyama thực sự ngạc nhiên, họ đã diễn bao giờ đâu mà dám nghĩ là mình thích hợp. Chẳng qua các cô gái ấy chỉ bất mãn với hiện tại. Không phải họ thực sự muốn làm diễn viên, họ chỉ muốn có một cuộc sống hoàn toàn khác

mà thôi. Làm sao lấy kiểu đó làm người bầu bạn suốt đời cơ chứ, nghĩ thôi đã thấy phi lý. Trong số đó quả là có những cô xinh mê tơi, nhiều cô có trình độ về âm nhạc cổ điển, múa ballet, ngôn ngữ học cũng tương đối. Tuy nhiên, cứ thấy cô nào viết rằng "tôi muốn trở thành diễn viên" là gã lại thấy bản thân cô ta có gì đó kỳ quặc, nếu thế thì kế hoạch này ngay từ đầu đã là sai lầm. Aoyama lật giở đồng hồ sơ một cách thờ ơ với những ý nghĩ như thế lớn vồn trong đầu, thế rồi gã bắt gặp một cái tên: Yamasaki Asami, địa chỉ tại Nakano, Tokyo, 24 tuổi, cao 1met., cân nặng ... kg, số đo ba vòng: 82-54-86. Có hai năm kinh nghiệm tại công ty XNK, nay đã nghỉ việc. Bố mẹ vẫn khỏe. Sở thích: âm nhạc và khiêu vũ. Từng có mười hai năm học và biểu diễn ballet. Tài lẻ: khiêu vũ, chơi piano và làm kẹo.

"Em đã nghỉ việc và đang định chuyển hẳn sang Tây Ban Nha, nơi em vẫn hằng ao ước, thì em biết đến chương trình này qua đài radio. Em không rõ mình có hợp với nghề diễn viên, thậm chí có đăng ký thể này cũng chưa chắc được nhận. Nhưng em bị cuốn hút bởi chính cốt truyện về một vũ nữ ballet bị đau cột sống. Sự thực là em cũng tập múa ballet từ nhỏ, cho đến năm mười tám tuổi thì bị đau cột sống. Em không hy vọng trở thành prima ballerina (*vũ diễn viên múa chính trong các vở ballet*) nhưng khi đó em đang nỗ lực chuẩn bị đi du học tại London, vậy mà... Mọi thứ trước mắt em tối sầm lại. Phải mất đến vài năm em mới gượng dậy nổi. Những ước ao mãnh liệt nhất của cuộc đời, vào một ngày đột nhiên tan thành mây khói. Theo khía cạnh nào đó, không quá khi nghĩ rằng điều đó cũng giống như việc chấp nhận cái chết Đó là điều duy nhất em thấu hiểu, việc ta đang sống tức là ta đang ngày ngày tiến dần đến cái chết. Và em quyết định đăng ký tham gia..."

Aoyama ngắm ảnh và đọc bài tự giới thiệu của Asami không biết bao nhiêu lần. Đầu nàng hơi cúi thấp, ánh mắt sắc sảo nhìn thẳng vào ống kính, mái tóc ngắn gọn gàng, sống mũi cao và đôi môi đầy khêu gợi. Chao ôi, có cái gì đó giống Yoko đến kỳ lạ.

Rốt cuộc, danh sách phỏng vấn dài thêm thành ba mươi một người.

Trở lại văn phòng, Aoyama đã tìm cách thuyết phục đám nhân viên. Đương nhiên gã chỉ nói về cuộc tuyển chọn diễn viên chứ không dả động gì đến việc tìm kiếm vị hôn thê cho mình. "Có anh đồng nghiệp cũ nhờ vả, tôi đã cho mượn bản thảo, nếu thành công đương nhiên sẽ được gắn mác nhà-sản-xuất, hoàn toàn không có rủi ro, thậm chí còn được nhận thù lao bản thảo, và tôi định sẽ đàm phán thêm cả về tiền bản quyền phim nữa."

Ngay cả lúc thuyết phục đám nhân viên, đến khi về nhà rồi dắt con Gang đi dạo, hình ảnh Asami cứ lớn vồn trong đầu. Bản thân Aoyama cũng không dám tin, rằng gã đã lựa chọn chỉ Yamasaki Asami mà thôi. Chẳng phải bởi ánh mắt tràn đầy sức sống, chẳng phải vì dung mạo yêu kiều, cũng không phải qua cái lý lịch đã từng chơi nhạc cổ điển và múa ballet, mà chính là vì nàng đã viết: "Theo khía cạnh nào đó, không quá khi nghĩ rằng điều đó cũng giống như việc

chấp nhận cái chết."

Con Gang luôn thích khịt ngửi đủ thứ, đúng bản tính của loài chó săn thỏ. Thời gian để ngửi thậm chí còn nhiều hơn đi dạo. Thường thì Aoyama sẽ giật cổ kéo đi mỗi khi phát ngán vì nó cứ hít hít ngửi ngửi, nhưng hôm nay thì ngược lại, con Gang giật xích như hồi thúc "đi nào, đi nào" trong khi gã vẫn đang chìm đắm về Asami, phiêu diêu đến những cảnh phong tình... Sau bữa tối, Shigehiko thu mình trong phòng nghịch máy tính, tiếng bàn phím lách cách và tiếng bíp bíp của máy tính vang ra tận phòng khách, nơi Aoyama đang ngồi uống cognac. Dọn dẹp nhà bếp xong, dường như cũng muốn hưởng thụ chút thời gian thư giãn, Asami xuất hiện với một chiếc ly trên tay, nhón lấy mấy viên đá, nàng mỉm cười ngồi xuống bên gã, nũng nịu: "Em cũng muốn uống."

"Cho đá vào thế này có được không, rượu mạnh phải uống nguyên chất chứ thế này có khi mất ngon anh nhỉ?"

"Không đâu, rượu ngon thì uống kiểu gì cũng ngon, có pha coca uống vẫn cứ vào."

"Shigehiko hình như chấp nhận em rồi anh ạ, em thấy hạnh phúc lắm. Nghĩ lại lúc mình mới mười lăm tuổi chắc tâm lý cũng phức tạp, vậy mà nó gọi em là mẹ rất tự nhiên."

"Thực ra chính nó là người khơi chuyện tái hôn với anh đấy."

"Anh đùa à!"

"Không đâu, thật mà. Chính nó thúc anh đấy chứ. Nó là thằng đã chịu thiệt thòi nhiều nên lớn lên có vẻ rất biết quan tâm đến người khác. À mà anh nói bao lần rồi đấy thôi, khi tham gia thi tuyển, em đã viết câu chấp nhận cái chết ấy, thực tế anh và nó đều đã từng trải nghiệm nên chúng ta hiểu nhau rất tự nhiên và nhanh chóng, chẳng cần phải giải thích bằng lời. Đúng thế không nào?"

Asami búng nhẹ vào ly cognac, khe khẽ gật đầu...

Aoyama đang mơ màng thì con Gang đột nhiên giật xích, lôi gã trở về với thực tại. Nó cố nhào sang bên đường, nơi có một cô nàng chó xù đang đi qua. "Hôm nay có chuyện quái quỷ gì vậy?" Con Gang ngơ ngác nhìn gã như muốn hỏi. Lúc ấy Aoyama mới nhận ra trên môi gã thoáng một nụ cười. Chỉ cần những ý nghĩ về Asami thôi cũng đủ làm các cơ mặt giãn ra thư thái. Aoyama vẫn chưa biết gì về cô gái có tên Asami.

"Này, phiền cô nói người tiếp theo chờ một lát nhé, nghỉ giải lao năm phút." Yoshikawa nói với cô nhân viên trẻ tuổi. Căn phòng lạnh lẽo, nơi đây ngày xưa Aoyama đã từng tổ chức bao cuộc họp. Ngày đầu tiên bắt đầu từ một giờ chiều, đã phỏng vấn được bảy cô tất cả. Cứ mười phút một cô, cô nào đến sớm hơn giờ đã hẹn cho chờ ngay ngoài hành lang trước phòng họp nơi có đặt sẵn hai chiếc ghế. Nữ nhân viên trẻ phụ trách hướng dẫn sẽ mời lần lượt từng người một. "Những lúc như thế này, phải làm cho họ thấy căng thẳng vào." Yoshikawa ý kiến. Cô nhân viên

trẻ xinh nhất phòng kinh doanh số 2 phụ trách việc hướng dẫn, một tay nhân viên cấp dưới Yoshikawa chụp ảnh tại chỗ và quay video, phỏng vấn chỉ có hai người: Yoshikawa với Aoyama.

"Tay Yokoda cũng muốn tham gia nhưng tôi từ chối rồi, tôi biết ông không thích có người lạ," Yoshikawa nói trước khi bắt đầu phỏng vấn, y đưa cho Aoyama danh sách các ứng cử viên. Gã chỉ để mắt đến tên Yamasaki Asami, số thứ tự 17, thời gian dự kiến là ba giờ năm mươi phút chiều, còn các cô khác, gã không sao thích được.

"Ê, ông phải hỏi cái gì đi chứ, hỏi chiếu lệ cũng được."

Cô nào cũng căng thẳng đến mức chân tay run lẩy bẩy, cúi gằm mặt bước vào. Trước khi ngồi xuống, kiểu gì cũng lại cúi mình chào một lần nữa. Dường như cô nào cũng cố tình như vậy nhưng Yoshikawa vẫn lạnh lùng, hỏi những câu mang tính nghiệp vụ.

- Cô tên gì ?
- Bao tuổi ?
- Cao bao nhiêu ?
- Đã từng làm gì liên quan đến phim ảnh hay truyền hình chưa ?
- Thời gian rảnh rỗi hay làm gì ?
- Cô có hay đi sàn nhảy ?
- Gần đây cô có xem phim nào hay ?
- Nữ diễn viên yêu thích ? Cô mơ ước trở thành người như thế nào ?
- Nếu có một triệu yên trong tay, cô sẽ làm gì ?
- Cái áo đó hiệu gì ?
- Điều gì khiến cô thấy tự hào về bản thân nhất ?
- Thỉnh thoảng cô có đi ăn thịt nướng không ?
- Cười thử cái xem nào.
- Đứng lên đi thử xem nào.
- Nếu trúng tuyển mà bạn trai cô phản đối thì sao ?
- Cho tôi biết bố cô làm nghề gì được không ?
- Cô có thích đọc sách không ? Thích tác giả nào nhất ?
- Có đọc báo không ? Cô thường đọc phần nào trước ?
- Cô thích đến đất nước nào nhất ?
- Cô thích nuôi chó hơn hay mèo ?
- Cô ghét kiểu đàn ông nào nhất ?
- Cô hay nghe loại nhạc nào ?
- Cô thích Eagles hay Stones ?

- Nhạc cổ điển thì sao ?
- Có biết đến The Three Tenors không ?
- Cô thích ai nhất trong số Carreras, Domingo và Pavarotti ?
- Giấc mơ nào gần đây cô vẫn còn nhớ ?
- Cô đã bao giờ bị bóng đè ?
- Cô có quan tâm đến UFO ?
- Cô có thấy mình xinh đẹp ?
- Lúc nhỏ cô thích sau này làm nghề gì ?
- Cô nghĩ thế nào về ngoại tình và hôn nhân ?
- Đến quán sushi, cô hay ăn món gì trước ?
- Đã bao giờ cô có ý định làm ở những khu đèn đỏ ?
- Đã bao giờ cô muốn thử làm dịch vụ giải trí cho người lớn ?
- Đã bao giờ cô muốn thử dùng ma túy ?

"Tại sao ông cứ bắt tôi phải hỏi mãi thế, lúc nước sôi lửa bỏng thế này đừng có nói là ông mất hết hứng thú rồi chứ ?"

Thấy y có vẻ cáu, Aoyama đành phải nói rõ chuyện về Yamasaki Asami.

"Thua ông đấy !" Yoshikawa nhăn nhó. Y với lấy lý lịch và bài giới thiệu của Asami, đọc chăm chú.

"Chừng này chưa đủ nói lên điều gì, chỉ có vậy mà quyết định ngay thì mạo hiểm quá."

"Tôi biết, nhưng tôi không thấy hứng thú với cô nào khác, biết làm sao được."

"Trực giác à ? Có câu: Cứ tin vào trực giác, vũ trụ sẽ dẫn lối cho ngươi !"

"Câu đấy của ai vậy ?"

"Biết thế quái nào được. Nhưng ông phải tìm hiểu nhiều thông tin nữa, phải nói chuyện với các cô khác nữa chứ, mục đích của chúng ta chính là thế cơ mà."

Yoshikawa cố tình nói tránh không cho tay phụ trách chụp ảnh và quay video hiểu ra vấn đề.

Mục đích của cuộc tuyển chọn chỉ có hai người biết.

"Ờ mà cô nàng Asami này có gì đó hấp dẫn ghê," giọng Yoshikawa hơi bồn chồn.

"Yoshikawa, tôi hiểu và đang nói chuyện nghiêm túc đấy," Aoyama hơi bực mình.

"Mẹ kiếp, tôi cũng đang nghiêm túc đây, ảnh thì đúng là chẳng biết thế nào, nhưng quyết định chỉ qua vài câu đó thì tôi không phục."

"Tôi nghĩ ngôn từ có sức thuyết phục nhất định. Nếu là ngôn từ mượn của người khác thì biết ngay, đúng không ?"

"Biết rồi, tôi cũng sẽ để ý cô ấy," Yoshikawa hạ thấp giọng. "Nhưng xin ông đấy, ông hỏi cái gì đi, tôi đã mất bao công sức chuẩn bị cả chương trình FM, rồi còn phòng họp này nữa."

Tôi biết rồi, Aoyama đáp.

Có đủ các thành phần. Có cô tốt nghiệp khoa Văn học Pháp tại trường Đại học Công lập, từng sống và làm việc ba năm ở Paris trong nhóm phụ trách sản phẩm của một công ty thương mại, rồi trở về Nhật theo đuổi nghề thiết kế thời trang, sau đó sang Los Angeles mở cửa hàng, sống thêm ba năm ở Malibu, nhưng bây giờ cô chán ngán tất cả, chuyển sang vẽ truyện tranh. Cô này hai mươi tám tuổi, vận một bộ đồ vải lanh dùng các màu nguyên theo kiểu thời trang Ma rốc, dáng dấp chẳng khác gì người mẫu. Cô cũng đã từng kinh qua nhạc cổ điển và múa ballet. Rồi cô nói, rằng vai nhay cảm thế này, chỉ cô mới diễn được. Kiểu này không chơi được rồi, Aoyama thầm nghĩ. Có một cô hai mươi ba tuổi, đã từng đóng trên ba mươi bộ phim khiêu dâm, hai lần tự tử không thành, ba lần vào viện tâm thần, giờ cô đang làm giáo viên dạy Yoga, ngay từ lúc bước vào cô đã cố trưng vết sẹo bên cổ tay trái như khoe báu vật. Có vài cô còn xuất hiện cùng tay quản lý. Có một tay quản lý vừa vào đã quỳ rạp xuống chào, miệng van vãn: "Kính mong các ngài giúp đỡ, vận mệnh của chúng tôi đặt hết cả vào cuộc tuyển chọn này." Có cô tự nhận có sức mạnh siêu nhiên, tiên đoán kiếp sau của hai người, theo cô ta thì Yoshikawa là loài sóc biết bay, còn gã sẽ là một họa sĩ chết yếu. Cũng có mấy cô đòi khiêu vũ, trong đó có cô còn tự thoát y, gã định ngăn lại nhưng Yoshikawa vẫn phẩy tay bảo tiếp tục. "Aa, dễ chịu quá!" Cô ta buông một câu sau khi cởi sạch quần áo, rồi bỏ về. Có cô chưa đầy hai mươi tuổi mà vừa vào là tăng tăng kể hết đời sống tình dục của mình.

Trên ba mươi tuổi cũng có vài cô, trong số đó có cô lặn lội bay từ Hokkaidô tới. Em là nữ hoàng tại các sàn nhảy ở Sapporo, cô ta huênh hoang, từ nhỏ đám đàn ông đã phải cung phụng em, đó là điều đương nhiên thôi, em muốn là một cô gái tốt nên dù lũ đàn ông trên sàn nhảy có bu vào cũng chưa kẻ nào động được đến em, vì sao ư, vì em là diễn viên, tất nhiên các anh chưa nhận em nhưng trong tâm thức em đã là diễn viên rồi. Có cô thì sắp bị chồng bỏ vì bị bắt quả tang ngoại tình nên đâm ra muốn làm diễn viên. Có cô từng chụp ảnh khỏa thân trên các tạp chí Mkini nhưng chưa bao giờ thấy cảm giác thỏa mãn, chỉ có làm diễn viên mới được, cô ta nói rồi tự trút bỏ xiêm y, khoe bộ áo tắm dù chẳng ai yêu cầu. Có cô còn vác cả cassette đến và bật băng lên hát, rồi có cả nữ hộ lý, cả nhà thơ, ca sĩ, có cô còn cặp kè với lão già bảy mươi tuổi, có cả bảo mẫu, cô thì là con lai da đen, rồi cả cô

chơi baton-twirling (một môn thể thao giống với thể dục nhịp điệu, người chơi thao tác với 1 hay nhiều chiếc cán bằng

điện thoại), vận động viên thể dục nhịp điệu cũng có...

Thế rồi, đúng ba giờ năm mươi phút, Yamasaki Asami bước vào.

Xin mời người tiếp theo, khi giọng cô nhân viên xinh nhất phòng kinh doanh số 2 vang lên cũng là lúc Asami xuất hiện, men theo bức tường màu trắng, nàng đi ngang căn phòng lạnh lẽo, khẽ cúi chào rồi ngồi xuống chiếc bàn đối diện. Khi đó, Aoyama nhận thức rõ ràng rằng có cái gì đó rất lạ lùng, và tồi tệ đang xảy ra xung quanh gã. Gã liên tưởng tới cảnh vẫn thường thấy trên tivi, gã là khách thứ năm mươi nghìn hay một trăm nghìn vào chơi công viên hay trung tâm triển lãm, bất thành linh có một ánh đèn rơi thẳng xuống, máy ảnh từ xung quanh chĩa vào, rồi gã bị ai đó dúi vào tay chiếc micro để trả lời phỏng vấn. Cứ như đang sống những tháng ngày đơn điệu thì đột nhiên có vận hạnh định sẵn ào đến từ một cõi xa xăm, rồi trong tình trạng không trọng lượng, cái vận hạn ấy lơ lửng trong không trung dưới dạng hàng trăm ngàn miếng ghép của trò chơi xếp hình. Và một lúc nào đó, kỳ tích xảy ra, hàng trăm ngàn mảnh đó liền chập vào nhau, tạo thành một bức ghép hoàn chỉnh. Bị xâm chiếm bởi một cảm giác không thể nói nên lời, gã thấy râm ran từ vùng thắt lưng, rồi nghe lý trí mách bảo rằng có điều gì đó kỳ quặc, cơ thể gã có chỗ nào đó đang điên cuồng. Tất cả những điều này đã được ấn định từ kiếp nào ? Chúng cứ thay nhau trỗi dậy, nhưng ít dần đi, và cuối cùng, cái khoái cảm râm ran gạt phẳng mọi chống cự từ lý trí.

Asami xinh đẹp hơn gấp vạn lần tấm ảnh trong hồ sơ. Khi nàng thoáng buông một nụ cười rồi cúi xuống như chừng bên lén, Aoyama lâng lâng trong đỉnh điểm hạnh phúc, gã tưởng như có một điệu nhạc vỡ òa trong tai. Thực tế gã thấy lúc này mà không có nhạc thì thật phi lý. Nếu là phim thì nhất định cảnh này sẽ tuôn ra một giai điệu ngọt ngào thống thiết đúng lúc quay nàng cận cảnh. Tại sao cô nhân viên kia có thể bình thản được đến thế, ngay trước mắt là một mỹ nhân đến nhường này, phải hổ thẹn, hoa mắt chóng mặt, gục ngã ngay mới phải chứ...

"Cô là Yamasaki Asami đúng không ?"

Tiếng Yoshikawa có vẻ trịnh trọng kéo gã trở về thực tại.

"Vâng, em là Yamasaki Asami' nàng nhắc lại tên mình.

Trời ơi, ai có thể tả được giọng nàng, Aoyama run rẩy. Yoshikawa dường như cùng chung ý nghĩ, khẽ liếc sang Aoyama và làm mặt như muốn nói: "Thôi rồi." Giọng nói ấy lướt qua tai rồi quẩn quanh quẩn chặt lấy dây thần kinh ở sau gáy của gã. Giọng nàng không quá cao hay quá khàn và cũng không ồm ồm. Âm điệu tuy bình thường nhưng chất giọng mượt mà và thánh thót. "Cô nghe qua radio rồi đăng ký đúng không ?" Yoshikawa có vẻ hơi lúng túng.

"Đúng thế ạ."

Aoyama gần như nhìn thẳng vào Asami. Mái tóc nàng óng ả dài ngang lưng, buộc đơn giản ra đằng sau. Mái tóc óng ả của nàng trông không quá trau chuốt nhưng cũng không mang lại ấn tượng cầu thả. Làn da nàng tưởng như quá mỏng manh. Chính vì điều đó mà mọi biểu lộ khác của nàng đều để lại những ấn tượng mạnh mẽ dù nàng chẳng hề làm điều bộ gì quá đáng. Gã

cảm thấy dường như nhìn thấu được cả linh hồn và tâm tư nàng qua làn da mỏng manh ấy vì hầu như giữa chúng không còn khoảng cách.

"Xin hỏi cô đã từng làm trong ngành truyền hình hay điện ảnh chưa ?"

Yoshikawa hỏi tiếp nhưng Asami lắc đầu, "chưa ạ."

"Có vài lời đề nghị nhưng đều không đi đến đâu."

"Tại sao lại thế ?"

"Có lẽ trở ngại lớn nhất là do em chưa làm ở khối văn phòng bao giờ."

"Vậy đến giờ cô vẫn chưa làm việc văn phòng bao giờ à ?"

"Chưa ạ. Hồi lâu rồi, khi ấy em vẫn còn theo học trung cấp, có một người

gọi là gì nhỉ, scout*(những người chuyên đi săn lùng tài*

năng) đúng không ạ ? Em đang đi thì ông ta đến bắt chuyện, em cũng ngại thẹn, lẻo đẻo đi theo đến nơi mới biết đó là văn phòng tìm nhân tài nhưng chuyên cung cấp dịch vụ cho người lớn. Em thấy thật đáng ghét và có lẽ vì thế cái từ văn phòng cứ gạ lên trong em một hình ảnh xấu xa."

"Vậy là cô tự xoay sở tìm việc từ trước đến giờ ?"

"Không hẳn thế, em cũng đã từng có người kiểu như là đỡ đầu riêng một thời gian tại hãng thu âm nhưng gần đây em không còn giữ liên lạc nữa."

"Hãng nào thế ?"

"Victor ạ."

"Cô có thể cho tôi biết tên người đỡ đầu của cô ?"

"Dạ, đó là anh Shibata, giám đốc âm nhạc phòng âm nhạc cổ truyền số 2."

"Xin lỗi, cho tôi hỏi, cô đã tốt nghiệp trung cấp, hiện đã nghỉ làm, thế cuộc sống hàng ngày cô lo thế nào, cô có đi làm thêm không ?"

"Em phụ giúp tại quán của một người bạn, tuần ba buổi."

"Tên quán đó là gì ?"

"Quán đó nhỏ xíu, chỉ có mỗi quầy bar, tên là Thạch Ngư ở phố Ginza, quản lý là bạn cùng học lớp thanh nhạc hồi xưa với em."

"Cô có uống được rượu không ?"

"Dạ cũng bình thường."

"Xin lỗi tôi hơi tò mò nhưng chỉ làm thêm ba lần một tuần, liệu cuộc sống của cô có ổn không ?"

"Em có vài người bạn làm stylist, nên thỉnh thoảng em cũng làm người mẫu ảnh áo tắm."

"Người mẫu ?"

"Dạ, không phải là cho các tạp chí lớn, chỉ là trong các catalogue quảng cáo hay tờ rơi của các báo thôi."

"Được rồi. Nhà cô ở khu Suginami nhĩ ? Tôi có một câu hỏi riêng tư thế này, thực ra thì chúng tôi không biết gì về lối sống của các thiếu nữ trẻ như cô, tất nhiên có điều gì khó nói thì cô cũng không cần trả lời. Cái tòa nhà Kersa Primer này là khu chung cư riêng đúng không ? Tôi đang phân vân liệu khoảng bao tiền thì thuê được ở đó ? Cô biết đấy, gần đây có lắm cô trưng diện ngất trời, mỗi cái túi xách đã trị giá cả chục vạn yên, nhìn họ tôi lại tự hỏi chẳng biết cuộc sống của họ như thế nào nhĩ ?"

Yoshikawa quay sang nhìn gã như muốn nói rằng: "Câu này là tôi hỏi cho ông đấy."

"Em cũng chịu thôi !". Asami hết nhìn Yoshikawa lại quay sang nhìn gã, trả lời dứt khoát. Nàng không hề mất tự nhiên hay kéo dài câu nói bằng những từ đệm ậm ờ, rồi thì, ấy mà... Nhưng chắc nàng hơi căng thẳng, Aoyama thoáng thấy giọng nói của nàng run run. Ờ kìa, sao mình nhận biết được điều đó nhĩ...

"Mang túi xách đắt đỏ hay đá quý thì có lẽ là gái làng chơi. Còn em thì, em sống trong căn hộ đơn, một tháng hơn bảy mươi ngàn yên tiền nhà, em cũng không hay đi xa, cũng không có sở thích nào tiêu tốn tiền bạc cả. Nếu thu nhập một trăm năm mươi ngàn thì hơi bí chứ khoảng hai trăm ngàn yên thì nếu thích cũng mua được cả sách hay CD."

"Sở thích tiêu tiền của cô là gì ?", lần đầu tiên Aoyama tham gia phỏng vấn, giọng cũng run run. Vừa dứt lời gã đã thấy hoang mang khi hỏi một câu thật ngớ ngẩn, nhưng khi thấy Asami khẽ mỉm cười thì mọi âu lo trong gã vụt tan biến.

"Ví dụ như em có cô bạn thích nuôi cá nhiệt đới, cô ấy mua trả góp một cái bể cá to đùng, thế là phải nai lưng ra làm cả ngày lẫn đêm. Có cô khác thì lại thích sưu tập ly rượu vang, may mà công việc của cô ấy là đánh máy nên được cho làm việc ở nhà dù cũng phàn nàn là thiếu thời gian để ngủ."

Aoyama thấy điều đó rất có lý. Ngày xưa chẳng dễ dàng có những thứ như cá nhiệt đới hay ly rượu vang. Bây giờ ra phố đâu đâu người ta cũng xếp đầy hàng xịn cao cấp, rồi quần áo, đá quý và cả vật nuôi trong nhà nữa, cần răng thì cũng mua được. Chỉ cần phải lòng một trong số đó là tiêu đi cả một núi tiền. Thật khó để điều tiết được ham muốn của mình. Aoyama miên man nghĩ về những chuyện đó trong lúc thưởng thức giọng nói của Asami. Chao ôi cái giọng nói mượt mà và thánh thót ấy cứ quanh quẩn bên tai gã tới đôi tưởng như sắp được ngón tay thon mềm, chiếc lưỡi ướt át kia âu yếm...

"Thế cô hay đọc thể loại sách gì ?" Yoshikawa hỏi tiếp.

"Phần lớn là loại truyện kỳ bí nước ngoài. Nói về tác giả thì em không thích ai đặc biệt. Không hẳn là em thích đi du lịch, mà em muốn biết những thành phố ở các nước khác thôi, chuyện kỳ bí hay gián điệp thường miêu tả chi tiết cảnh các nhân vật chính rảo bộ trên những con phố nên em thích lắm."

"Thế cô thích đến thành phố nào ?"

"Em chưa đi đâu bao giờ nên chỗ nào cũng thích. Nước ngoài em mới biết có Hawaii, nhưng nơi như Honolulu thì có giống nước ngoài đâu. Thế nên dù là Ma rốc, Thổ Nhĩ Kỳ hay nước nào bé bé ở châu Âu chắc chắn em cũng thích."

Khi nhắc đến tên mấy nước Ma rốc, Thổ Nhĩ Kỳ, Asami hơi ngẩng đầu, ánh mắt nàng nhìn về nơi xa lắm. Aoyama lại tưởng tượng đến cảnh cùng nàng tản bộ trên con đường lát đá phiến tại vùng quê nước Đức ngày nào. *Tiết trời đang là mùa xuân hay đầu hạ, từng chùm hoa li ti nở bung trước mỗi hiên nhà, gã cùng Asami tay trong tay bước trên con đường lát đá phiến cũ kỹ, lắng nghe tiếng chim chiền chiện trên cao, cùng ngắm nhìn dòng sông phản chiếu ánh dương êm dịu. Ừ, anh đã từng sống mấy tháng ở đây, những tháng ngày đơn điệu đến khủng khiếp, những gì làm suốt thời gian đó chỉ là đi lễ nhà thờ và đến nói chuyện với nữ nhạc công chơi đàn organ ống ấy, rồi tối đến lại đi ngủ sớm. Nhưng sau đó bao lần anh lại nghĩ, mình đã có một cuộc sống vô cùng tươi đẹp. Cuộc sống thật đẹp và nhẹ nhàng. Nhưng gì nhỉ, nói một cách trau chuốt là lúc đó anh đã thấu hiểu sự cô đơn, mà nếu ở Nhật thì cũng không cảm nhận được dù có ở một mình. Ở đây bất đồng ngôn ngữ, màu da màu mắt cũng khác nhau, thử sống rồi sẽ biết, cái cảm giác lọt thỏm trong sự cô đơn giữa bao người cứ như thấm thấu sâu vào tận xương tủy. Lúc đó anh đã nghĩ rồi một ngày sẽ cùng ai đó quay lại đây, đúng như thế này này, mình bên nhau tay trong tay, rồi anh sẽ kể em nghe rằng ngày xưa ở nơi đây anh đã cô đơn vô cùng tận. Anh đâu ngờ hiện thực lại lý tưởng đến nhường này, bấy giờ anh như đang trong một giấc mơ...*

Hồi liên tưởng ngọt ngào đến khó tin, nó làm nhịp tim Aoyama trở nên dồn dập, gã phải lén hít thở sâu đến mấy lần. Phải hỏi cái gì mới được, cứ ngệt mặt ra nhìn nàng mãi thế này thì không thể thoát ra khỏi cái ảo mộng ngọt ngào kia. Yoshikawa vẫn chưa định hỏi gì nên gã quyết định đi luôn vào vấn đề chính.

"Cô có viết là đã nghỉ việc tại công ty, chuẩn bị sang Tây Ban Nha ?"

"Đúng ạ."

"Cô định chuyển hẳn à ?"

"Em có một người bạn ở Madrid mà hồi xưa cùng hội múa ballet, nhưng chỉ là thoáng có ý định thôi chứ chưa chuẩn bị gì, em cũng chẳng biết mình có thực sự muốn đi hay không nữa."

Ánh mắt Asami chột chùng xuống, mắt nàng thoáng nét u buồn. Aoyama nuốt nước bọt đánh ực, gã chợt thấy gai người.

"Tôi hỏi về chuyện múa ballet có được không ?", giọng gã có phần căng thẳng. "Vâng," Asami đưa mắt nhìn.

"Cô có viết là bị đau cột sống ?"

"Đúng vậy."

"Từ bỏ thứ vốn đã say mê từ lâu như thế chắc là khó khăn lắm ? À, xin lỗi nếu chuyện này làm cô không thoải mái."

"Không sao đâu, bây giờ em có thể nói bất cứ điều gì...có lẽ vậy." Nói đến đây gương mặt nàng thoảng một nụ cười buồn thắm làm Aoyama lại thấy gai người. Nụ cười của nàng buồn như thế hút hết vào trong đó cả lý trí, làm mất hết cả ngôn từ, tình cảm và thậm chí là ý thức.

"Tôi xin lỗi nhưng trong bản giới thiệu cô có ghi: *Những ước ao mãnh liệt nhất của cuộc đời tan thành mây khói*. Theo khía cạnh nào đó, nó giống như việc ta sẽ chấp nhận cái chết, có đúng thế không nhỉ ?"

"Vâng, em đã ghi như thế."

Con người này muốn ám chỉ điều gì đây, nhìn gã chăm chăm, mặt Yamasaki Asami lộ rõ vẻ căng thẳng. Sao có thể cưỡng nổi ánh mắt này chứ, Aoyama nghĩ. Giả dụ như được gần nàng hơn và chỉ có hai người, rồi được nàng nhìn với ánh mắt này, được nghe nàng nói những điều từ trong tâm khảm thì gã sẽ không tài nào ngồi yên nổi.

"Nó làm tôi xúc động đấy."

"Thế ạ," nàng khẽ cất giọng, mở to mắt nhìn gã.

"Bất cứ ai cũng ít nhiều có những trải nghiệm tương tự. Khi mà có điều gì đó đổ vỡ, không thể quay lại như thuở ban đầu, có gắng gượng đến mấy cũng chỉ đến thế mà thôi, để tiếp tục sống sót chẳng còn cách nào khác là phải chấp nhận. Tôi nghĩ chính việc chấp nhận đó cũng là một vết thương lòng, về điều này, tôi rất tiếc nhưng vô cùng ngạc nhiên một cô gái trẻ như cô mà đã có cách nói ẩn dụ chính xác như vậy: chấp nhận cái chết ! Không biết dùng từ gì nhưng tôi đã nghĩ, rằng con người này đã và đang sống một cách sâu sắc."

Gã vừa dứt lời, Yoshikawa đã đưa tay chọc vào đùi gã. Có lẽ y muốn bảo rằng mình huyền thuyên quá chăng ?

Asami hít một hơi thật sâu. "Em đã thực sự rất đau khổ trong khoảng thời gian dài tưởng chừng như bất tận. Chẳng tìm thấy cái gì thay thế được múa ballet, để vượt qua một ngày cũng phải gắng gượng hết sức. Rồi thời gian sẽ hàn gắn tất cả, bố mẹ và bạn bè, thậm chí bản thân em cũng tự an ủi mình vậy. Giá như được chìm vào một giấc ngủ đông rồi thời gian vụt trôi qua thật nhanh thì tốt biết mấy, nhưng tiếng kim đồng hồ vẫn cứ tíc tắc, tíc tắc như tấn công liên hồi, ngồi im thôi cũng thấy trọn nỗi đớn đau. Phải từ bỏ điều gì đó, em đã nghĩ vậy, cũng giống như phải chấp nhận cái chết, dù có lẽ đó là nỗi khiếp sợ lớn nhất trên cõi đời này."

"Thế nào ?", gã quay sang hỏi Yoshikawa ngay sau khi Asami bước ra khỏi phòng. Yoshikawa vừa bảo cô nhân viên thông báo nghỉ giải lao mười lăm phút.

"Biết nói thế nào nhỉ ?" y thò tay vào túi, lấy ra một bao Lark Mild còn chưa bóc vỏ, chậm rãi rút một điếu rồi châm lửa.

"Cô nàng căng thẳng lạ. Đã bao năm rồi tôi mới lại thấy thèm thuốc sau khi nói chuyện với đàn bà," Yoshikawa nhìn gã, thở dài và nhả khói.

"Ông bị nốc ao rồi, đúng là huyền thuyên, *tôi nghĩ rằng cô đã và đang sống một cách sâu sắc*. Trời ạ, đâu phải những câu nói dành cho một cuộc thi tuyển bình thường chứ. Ông làm tôi muốn há hốc cả mồm."

"Tôi thực sự nghĩ như vậy đấy," Aoyama trả lời, "Đã lâu lắm rồi tôi mới lại có cảm giác như vậy về tuổi trẻ nói chung chứ không riêng gì con gái."

"Ừ, đúng là cô ta sâu sắc thật nhưng tôi vẫn thấy không ổn."

"Không ổn ?"

"À mà tôi cũng chưa biết không ổn ở chỗ nào nữa."

Buổi phỏng vấn sau đó chùng hẫng xuống, Yoshikawa thối mái, lại thấy rõ Aoyama đã ngán ngẩm đến tận cổ, y bực bội, hút sạch cả bao Lark Mild. Trong đầu Aoyama chỉ còn mơ tưởng đến việc làm sao để gặp lại Asami một lần nữa, chỉ hai người thôi.

Aoyama về nhà sớm hơn thường lệ khoảng một tiếng đồng hồ, há hức muốn xem lại bằng video quay buổi phỏng vấn mà gã đã mượn về. Cô Rie vẫn đang đứng làm bữa tối dưới bếp nên chắc phải chờ sau bữa tối mới lại được nhìn thấy Asami. Shigehiko vẫn chưa đi học về. Bây giờ mới là sáu giờ tối, khác với hồi cấp II, phải hơn bảy giờ nó mới về, thế nào cũng lại hùng hục lao vào đánh chén như hổ đói cho mà xem. Kiểu gì cũng phải chờ sau đó mới xem được.

Chừng nào mọi chuyện tiến triển thêm chút nữa, gã sẽ không những cho Shigehiko xem video mà còn phải cho gặp mặt nữa.

"Cậu Shige về muộn nhỉ !", cô Rie vừa xắt khoai tây, ngoái đầu lại bắt chuyện. "Vào một cái là hết ngày, khoảng năm rưỡi trời đã tối mịt, về sớm hơn một chút có hơn không."

Aoyama đang ngồi đọc tạp chí tuần san ở bàn ăn nhà bếp. Nhờ có Yoko xưa kia chăm chút từng ly từng tý, căn bếp trở nên cực kỳ tiện lợi và có không gian ấm cúng, ban ngày ngồi đây còn dễ chịu hơn ngồi ở ghế sofa phòng khách. Yoko đặc biệt để ý lấy được ánh sáng tự nhiên. Cả cánh cửa nhỏ mở ra ngoài sân cũng như ô cửa sổ phía trước kệ bếp đều được làm bằng kính tấm lớn, ánh sáng luôn chan hòa hơn tất cả các phòng còn lại.

"Không sao đâu, tầm tuổi ấy thì hay giao lưu bạn bè mà, nhiều trò lắm."

"Nhưng mà gần đây có nhiều bọn trấn lột lắm đấy, tôi đi về nhà cũng phải chọn chỗ sáng mới dám đi chứ chỗ tối tối như công viên lúc nào cũng có bọn học sinh du côn cấp II hay cấp III vật vờ, sợ lắm cơ."

"Tôi bảo nó rồi, có gặp bọn ấy thì phải chạy thật nhanh, trông thế thôi chứ nó cũng bản lĩnh ra trò đấy."

"Tôi cũng biết cậu ấy bản lĩnh. Nhưng mà bây giờ cái gì chẳng mua được, kể cả dùi cui. Dùi cui

của Nga hay Trung Quốc ấy, nghe nói ai cũng có thể mua được. Đáng sợ làm sao."

"Chuyện đó tôi cũng nói rồi. Mà cô Rie à, thanh niên chúng nó bây giờ ấy, thi thoảng có gặp cô nào xinh xinh trên tàu điện, kiểu gì cả ngày hôm sau cũng quanh quẩn tìm khắp nhà ga, không gặp được là chờ cả tiếng đồng hồ ấy chứ. Lắm chuyện một phết đấy."

"Nếu toàn những chuyện vui vẻ như thế thì đã đi một nhẽ."

Cô Rie đang hầm món xúp kem. Những món cô hay làm là xúp hầm, các món om hay lẩu, tuy để lâu một chút nhưng cứ hâm lại là ăn được ngay. Cũng có khi Aoyama tự nấu ăn. Gã đã quyết định dành toàn bộ thời gian của bữa tối cho Shigehiko.

Cứ thấy bóng cô Rie ngang qua cửa khi cô rời khỏi kệ bếp đi ra phía tủ lạnh, con Gang lại vùng lên sủa như muốn nói: "Đói lắm rồi đây." Bữa tối của Gang thì nhất định là do cô Rie làm.

Aoyama lại liên tưởng đến cảnh Asami đứng trong bếp và con Gang đang nhìn nàng sủa. Thậm chí còn liên tưởng xem nàng đang đeo chiếc tạp dề kiểu gì, màu sắc như thế nào. Lúc đầu con Gang sẽ sủa vì nàng là người lạ nhưng khoảng ba tháng sau, tiếng sủa đó chắc chắn sẽ khác. Đó là tiếng sủa yêu thương dành cho người vẫn thường cho mình ăn. So với bảy năm nay thì ba tháng chỉ bằng một cái chớp mắt...

Hơn bảy giờ thì Shigehiko về nhà, kêu gào đói sắp chết đến nơi, rồi cu cậu ăn đến bốn bát xúp hầm, vừa xem tin tức, miệng ca cẩm không hiểu sao các chính trị gia thối nát đến nhường này. Sau đó cu cậu nói muốn thử mấy phần mềm vừa mượn của bạn, rồi chui tọt vào phòng riêng. Aoyama nhận thấy có một việc quan trọng hơn xem băng video: đó là cần tìm cơ hội để gặp riêng Asami, nếu được thì càng nhanh càng tốt. Gã định sẽ thổ lộ tất cả sự thật với nàng. Chắc Yoshikawa sẽ phản đối. Ngoại trừ việc tổ chức thi tuyển để tìm vợ thì quả thật không thể nói được. Thế nhưng cứ bộc bạch chân tình cái cảm xúc khi đọc bài giới thiệu cũng như gặp nhau lúc phỏng vấn thì chắc chẳng sao. Dù cái cách tạo ra cuộc gặp gỡ đó hơi có mùi tội lỗi nhưng nó là cuộc chạm trán định mệnh và không có gì là giả dối trong đó cả. Cứ nghĩ thế là tim gã đập rộn ràng.

Aoyama có số điện thoại của nàng. Giờ là hơn tám giờ, trong khoảng một tiếng nữa vẫn có thể gọi điện cho một cô gái đang sống một mình mà không sợ thất lễ.

Ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, tay cầm chặt ống nghe mà tim gã loạn nhịp, hết như khi một cậu học trò cấp II bắt gặp cô bé mình thầm thương trộm nhớ tại sân ga. Không được rồi, miệng lẩm bầm, gã với tay lấy chai rượu mạnh, loại Grande Champagne đắt tiền nhất trong tủ rượu, rót ra một ly. Say quá là hồngбет, Aoyama nghĩ, rồi gã quyết định bấm số điện thoại đúng lúc đồng hồ chỉ tám giờ ba mươi phút.

Tám giờ ba mươi phút, Asami đang ở nhà, nàng trả lời ngay hồi chuông đầu tiên: "Alô." Giọng Asami trầm hơn hẳn lúc phỏng vấn. Nàng đã thiu thiu ngủ rồi ư.

"Alô, tôi là Aoyama, nhà sản xuất phim, hôm nay đã được gặp và phỏng vấn cô."

Aoyama vừa xưng tên, giọng Asami đã thay đổi hẳn.

"A, hôm nay cảm ơn anh rất nhiều ạ."

Vẫn là giọng nói đó, mượt mà và thánh thót. Giọng nói ấy thật quá quyến rũ, Aoyama quên ngay sự thay đổi bất thường trong giọng nói của Asami, gã ôm ngực chế ngự sự căng thẳng quá độ, tìm cách bắt chuyện bằng những câu mang tính chất công việc đơn thuần.

"Tôi muốn biết thêm về cô, rất mong cô dành chút thời gian cho tôi. Chỉ có tôi chứ không có anh Yoshikawa hôm nọ đi cùng. Tôi định gặp cô vào ban ngày thôi, xin đừng hiểu lầm."

"Vâng, em rất sẵn lòng."

"Lúc nào thì tiện cho cô?"

"Lúc nào cũng được, ban ngày em rỗi nên có thể gặp bất cứ lúc nào."

"Một giờ chiều ngày kia, thứ Sáu nhé."

"Được ạ."

"Thế thì gặp nhau tại..."

Sau khi nói tên quán cà phê trong một tòa khách sạn cao tầng ở khu Akasaka, gã cúp máy mà tưởng như đang bay bổng trên chín tầng mây.

Ngay sau đó, gã nhận được điện thoại từ Yoshikawa, lúc ấy gã vẫn đang hoan hỉ nốc đến ly rượu mạnh thứ tư.

"Tôi không muốn làm phiền ông vào giờ này nhưng tôi thấy hơi lo."

"Ông đừng bận tâm", gã đáp lại với giọng nhẹ tênh mà đến chính gã cũng cảm thấy mình thật tệ bạc.

"Sau hôm đó, không phải tôi nghi ngờ gì đâu nhưng tôi đã gọi điện đến Công ty Victor rồi.

Chẹp, mà cũng chẳng có gì nghiêm trọng, cũng có thể cô ta nhớ nhầm nhưng phòng âm nhạc cổ truyền số 2 không có giám đốc âm nhạc nào tên là Shibata cả."

Đang ngây ngất vì hơi rượu, trong phút chốc, Aoyama chưa kịp hiểu chuyện gì.

"Nói chính xác thì lão giám đốc âm nhạc tên là Shibata ấy đã chết được một năm rưỡi."

5

Aoyama đến sớm hơn giờ hẹn tận bốn mươi phút. Hôm trước gã đã đặt bàn tại quán cà phê nằm trong sảnh tòa khách sạn cao ốc khu Akasaka vào lúc một giờ chiều. Gã định sẽ ăn trưa tại nhà hàng trên tầng thượng và đặt bàn gần cửa sổ vào lúc một giờ ba mươi. Nhưng ăn tại nhà hàng tầng thượng đó có khi lại quá bình thường, biết đâu cô ấy lại thích ngồi ăn bốc sushi hay xì xụp bên nồi lẩu ở các quán ăn Nhật dưới tầng hầm. Đáng ra không nên ăn trong khách sạn mà đi ra ngoài phố, chọn quán Pháp hay Ý tinh tế nào đó và ăn những món truyền thống kiểu

Ấu mới là sành điệu. Aoyama lần lần mãi chuyện này suốt từ hôm trước, rồi đến cả sáng nay nữa, gã đến công ty mà chẳng làm được việc gì ra hồn. Các nhân viên chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của gã nên có mấy người đã hỏi thăm:

"Anh thấy chỗ nào không khỏe ạ, hay anh đi bác sĩ khám xem sao."

Quán cà phê đông nghẹt vào giờ ăn trưa, còn bốn mươi phút nữa mới đến giờ hẹn, gã phải chen chúc đứng chờ bàn trống với các khách hàng khác ở gần cửa vào. Gã nhìn quanh khách sạn một vòng để chắc chắn rằng Asami chưa đến, hòng chắc chắn rằng từ đâu đó trong khách sạn, nàng không thấy được gã, một gã trung niên bồn chồn không yên vì đến nơi hò hẹn quá sớm và đang đứng như trời trồng.

"Nghe tôi nói này, ông đừng có lẩn thẩn, mê muội cuốn theo những gì cô ta nói. Tôi chưa biết rõ ràng nhưng tôi linh cảm thấy cô ta kỳ lạ lắm. Không hẳn là cô ta nói dối nhưng tự nhiên nhắc đến tên một kẻ đã chết được cả năm rưỡi thì kỳ lạ quá còn gì. Nghe đồn lão ấy chết vì bệnh tim, nếu thực sự đó là người đỡ đầu riêng thì làm gì có chuyện hẳn chết mà cô ta không biết."

Ngay đêm hôm trước, Yoshikawa đã nhắc nhở nhưng Aoyama không hiểu tại sao chỉ có việc lão giám đốc âm nhạc chết lại làm y nghi ngờ nàng đến vậy. Aoyama không nhận ra mình đã mất hết tỉnh táo. "Chắc tại cô ấy căng thẳng quá nên nói nhầm thôi, mà giám đốc âm nhạc thì cũng có là gì to tát đâu nào", gã đáp trả. "Ông đừng chủ quan," Yoshikawa nói ngắn gọn rồi cúp máy.

Sau khi ngồi vào bàn, gã gọi một ly trà đá. Quán cà phê đang bật máy sưởi, chỗ ngồi hôm đó ngay bên khung cửa sổ toàn bằng kính, nắng chiếu gắt đến mức mặc áo khoác vào là toát mồ hôi. Và, gã thấy căng thẳng, khô khốc nơi cổ họng. Đập vào mắt là các bàn toàn nhóm những quý bà trung tuổi, hội đồng hương lâu lắm mới gặp lại nhau, nhóm sinh hoạt thể thao, hội câu lạc bộ văn hóa, khách từ các miền quê, tất cả các hội lớn nhỏ kiểu ấy đồng thanh cười nói, ồn ào như vỡ chợ. Lại có vài đám là dân kinh doanh ra ngoài vừa ăn trưa vừa bàn chuyện, tay nào cũng khoác một bộ cánh tầm tầm, mặt mũi rất hợp với bữa trưa giá 2000 yên. Làm một hơi hết nửa ly trà đá phục vụ vừa mang đến, Aoyama lại ngồi lơ đãng suy nghĩ: ăn bữa trưa giá 2000 yên, ngồi nói chuyện lâu lâu một lúc thì có khi cái mặt thành ra giống cái bữa trưa giá 2000 yên đó mất, phải gọi là nửa vời, không ra sang trọng cũng chẳng phải mức nghèo khó. Đúng lúc đó Asami xuất hiện nơi lối vào, trái tim gã bỗng như nhảy căng lên, gã chợt nhận ra đã quên sạch những gì muốn nói, cũng như trật tự cái gì trước, cái gì sau. Thế này là thế nào, gã thấy hoang mang, thế này là thế nào, đã 42 tuổi rồi mà còn. Asami ngó nghiêng một hồi, cuối cùng nàng mỉm cười khi nhìn thấy gã rồi bước thẳng đến, lách qua những nhân viên phục vụ vội vã qua lại với chiếc khay trên tay. Asami vẫn buộc tóc ra sau lưng, giống như hôm phỏng vấn, không quá cầu kỳ nhưng cũng không phải kiểu thời trang đơn giản đến mức chìm ngấm vào xung quanh.

Nàng mặc một bộ đầm len màu xanh nước biển, quần khăn choàng màu cam tươi, khoác chiếc áo jacket làm bằng da lộn, chân đi đôi tất màu đen và đôi giày gót thấp màu nâu sáng. Đó là trang phục mẫu mực của người biết rõ cái gì hợp với mình nhất. Là thứ thời trang của một người biết bản thân mình có sắc đẹp hơn hẳn người thường.

"Xin lỗi, em đến muộn một chút," Asami ngồi xuống phía đối diện.

Ánh nắng xuyên ngang qua tấm rèm đăng ten, hắt sang gương mặt Asami. So với trong căn phòng lạnh lẽo thiếu sáng khi phỏng vấn kia thì trời ời, nàng đẹp hơn phải gấp mấy chục lần.

"Không, tại tôi đến sớm quá thôi, văn phòng tôi cách đây có mấy bước."

Aoyama nói mà không sao bình thản nhìn thẳng vào mặt nàng được. Gã không biết phải nhìn vào đâu khi nói chuyện. Cứ như là học sinh cấp III vậy, không thể để Shigehiko nhìn thấy mình thế này. Mỗi lần Aoyama cố hết sức nhìn thẳng vào mặt nàng là mỗi lần gã bị cái cảm giác bồn chồn lạ lùng xâm chiếm, như thể lục phủ ngũ tạng lộn tung lên đến nghẹn thở, cuối cùng gã đành bỏ cuộc. Nhưng cứ nói chuyện mà không nhìn người ta thì rất dễ bị sinh nghi, nàng sẽ cho rằng mình là thằng nhút nhát mất.

"Em rất vui được gặp lại anh."

Yamasaki Asami gọi một ly nước chanh, khẽ ngược mặt mỉm cười với gã, khuôn mặt thanh tú, thoảng nét u sầu. Không biết do ánh nắng, hay do nàng vội vàng đến cho kịp giờ hẹn mà hai gò má nàng bừng lên, ửng hồng. Aoyama nhớ lại cảm xúc hôm phỏng vấn, khi gã thấy cái khoảng cách mỏng mảnh giữa linh hồn và làn da của nàng. Mọi biểu hiện trên gương mặt nàng có sức thuyết phục vô biên. Chỉ cần nàng mỉm cười thôi, chắc chắn người khác sẽ thấy ngay niềm hạnh phúc từ tận linh hồn xuyên thấu qua làn da mỏng manh trắng bóc. Aoyama chỉ dám thoảng nhìn vào mắt nàng rồi cúi xuống ngay khi nói chuyện. Gã chống cằm lên tay trái, tự nhắc nhở mình không được ngó nghiêng này nọ. Chắc hẳn đây là lần đầu tiên từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, gã căng thẳng đến rã rời mà vẫn thấy sung sướng nhường này.

"Ờ, hôm nay tôi cũng không định hỏi điều gì đặc biệt đâu, cô cứ tự nhiên nhé."

Gã nói trong khi thầm nhủ: Mày mới là thằng phải tự nhiên. Asami gật đầu, dạ, nàng đáp lại vẫn với giọng nói chết người ấy. Chất giọng không trầm cũng không khàn và cũng chẳng vút cao, giọng nàng cứ như quần miết lay các dây thần kinh, như trong chính giọng nói đã đượm phần ướt át.

"Chúng ta sẽ vừa ăn nhẹ, vừa nói chuyện phiếm thôi. Tôi đã đặt chỗ tại nhà hàng trên tầng thượng tòa nhà này, ở đó chuyên các món thịt, cô có ăn được không?"

"Em thì món gì cũng được."

Gan bàn tay Aoyama ướt đầm mồ hôi, gã nhận ra khi vô thức chùi vào đầu gối. Thực ra lúc đó đã xảy ra một điều kỳ lạ. Một cậu thanh niên ngồi trên xe lăn đi vào cùng một người trông như

mẹ cậu ta. Họ đi ngược lại từ phía sau lưng Asami, đang cười nói thì cậu ta chột ngoảnh mặt lại nhìn về phía nàng. Trong khoảnh khắc đó, nụ cười của cậu ta như đông cứng lại, cậu ta cố vẫy vùng gượng dậy khỏi chiếc xe lăn. Người giống như mẹ cậu ta hết nhìn Aoyama lại quay sang Asami rồi cất tiếng hỏi xem có chuyện gì. Mặt cậu ta cắt không còn giọt máu, lắc đầu liên tục như muốn nói không có chuyện gì rồi đẩy xe vào góc trong cùng của quán. Có vẻ quá hoảng sợ, cậu ta cúi khom người không dám nhìn về phía nàng và gã. Trong khoảng thời gian đó, sắc mặt Asami không hề biến đổi.

"Người quen ?" Aoyama hỏi nhưng nàng lắc đầu: "Không ạ." Cái lắc đầu như muốn nói nàng không thể hiểu tại sao không quen biết mà khi nhìn thấy nàng, cậu ta lại bàng hoàng đến thế, thật kỳ lạ. Aoyama nghĩ chắc cậu ta nhìn nhầm người. Aoyama vẫn chưa biết gì về con người Yamasaki Asami, gã không cố gắng tìm hiểu, lại chẳng hề nhớ đến lời khuyên của Yoshikawa: "Ông đừng chủ quan !"

"Có lẽ đây là lần đầu tiên em được ăn món thịt ngon như thế này, ngon thật đấy."

Hai người ngồi ăn tại nhà hàng trên tầng thượng. Trước tiên là món khai vị rồi patê bò câu, món chính thì là bít tết bò Kobe. Aoyama chọn nửa chai vang đỏ loại Bourgogne. Asami yên lặng thưởng thức từng ngụm rượu vang, đối đáp rất ý tứ và ăn sạch suất ăn của mình. Aoyama đã bớt căng thẳng phần nào nhờ có rượu vang và gã thấy thích tất cả những cử chỉ ấy. Đây là lần đầu tiên Aoyama gặp một cô gái mà gã thấy si mê tất thảy, từ cách nói năng, những gì trò chuyện, và ngay cả cái cung cách nàng uống rượu, động tác dùng dao nĩa khi ăn.

"Thế hôm nay em được ăn món ngon như thế này mà chỉ nói chuyện phiếm cũng được ạ ?"

"Đúng thế."

"Thế thì ngại lắm, nhưng mà thật tuyệt."

"Cô nghĩ thế là tôi vui lắm rồi."

"Dạ, anh có hay đến đây không ạ ?"

"Hay thì cũng không nhưng mà so với chỗ khác thì ở đây, nói thế nào nhỉ, rất thực chất."

"Thực chất ?"

"Những nhà hàng khác, nhiều chỗ ghi có cảnh đẹp, có nội thất sang trọng, rồi vị trí nằm ở nơi đắc địa nhất nhưng đồ ăn thì chỉ đứng hàng thứ hai thôi."

"Thế ạ."

"Ở đây thì khác, ít nhất họ cũng cố gắng làm cho khách được thoải mái ăn những món thịt ngon."

"Vâng, ngon thật đấy."

"Chính xác."

"Nhà hàng như thế này chắc phải nhiều người đáng nể hay đến nhỉ."

"Đáng nề là sao ?"

"Những người có địa vị xã hội ấy ạ."

"Ý cô là những người giàu có ?"

"Đúng, những người có tiền và có cả quyền."

"Tôi thấy ăn ở nhà hàng này cũng có gì là ghê gớm đâu, có phải ai có tiền cũng đều đáng nề đâu chứ."

"Em sinh ra và lớn lên bình thường trong một gia đình cực kỳ bình thường, bố em cũng chỉ là một nhân viên quèn, cả nhà có đi chơi tại các trung tâm thương mại hay thi thoảng đi du lịch thì cũng chỉ ăn ở các quán mì Soba hay quán ăn gia đình. Em cứ tưởng những nhà hàng long lanh như vẫn thấy trên các tạp chí như thế này, chỉ có những người rất đáng nề mới đến."

"Thế nào nhỉ, đúng là Nhật Bản đã giàu đến mức bất thường mất rồi, bây giờ người ta toàn ăn những thứ ngày xưa người ta chỉ được nhìn qua tranh ảnh. Mà thế cũng chẳng có gì là ghê gớm. Đang ngồi đánh chén thế này mà nói thì cũng hơi kỳ cục nhưng bản thân tôi thấy thực ra chúng ta hợp với quán mì Soba hơn. Món thịt ở đây ngon thì ngon thật nhưng lúc nào tôi cũng thấy như là mình ngồi nhầm chỗ."

"Không biết em nói câu này anh có giận không."

"Gì thế ?"

"Đây là lần đầu tiên em gặp một người nói chuyện như anh."

"Ý cô là sao ?"

"Em đã từng tiếp xúc một chút với giới làm phim hay truyền hình, gọi là giới nghệ sĩ ạ, nhưng chưa bao giờ có ai nói như anh. Không biết nói thế nào, đơn giản em thấy toàn là những kẻ huênh hoang kiêu ngạo."

"Ừ thì loại người ấy, thẳng thắn ra tôi cũng xin kiếu. Nhưng Asami này, tôi cũng mới gặp người như cô lần đầu tiên."

"Lần đầu tiên theo nghĩa nào ạ ?"

"Ừ, cô thuộc dạng mà người ta thường gọi là viên ngọc thô. Nói khí không phải chứ những cô gái như thế phải quen với nơi như thế này mới đúng. Bây giờ những cô được gọi là viên ngọc thô nhiều hơn hẳn ngày xưa. Những công việc như viết báo cáo chương trình truyền, hình này, hay trợ lý, làm quảng cáo, chụp ảnh mẫu cho các tạp chí, thậm chí là đóng phim khiêu dâm đều tăng lên rõ rệt. Chính thế mà các văn phòng tìm kiếm tài năng cũng nhiều lên vô khối. Tuy nhiên số lượng nữ diễn viên thực sự đóng phim nghiêm chỉnh thì lại suy giảm hẳn so với ngày xưa. Nghĩa là, số lượng diễn viên hầu như là bằng không, trong khi số viên ngọc thô lại tăng lên bất thường, và cũng ngần ấy thẳng đàn ông bao quanh. Không được rèn giũa, họ cứ đặt mình mãi ở cái vị trí ấy, có nhiều trường hợp tài năng thui chột hoàn toàn và chẳng biết tự lúc nào

họ trở thành, thế nào nhỉ, phải gọi là tầm thường, được mời đến các nhà hàng sang trọng cũng cho là đương nhiên, có đàn ông đeo đuổi cũng coi là tất lẽ. Công việc chính của tôi làm phim tư liệu hay quảng cáo nhiều hơn là điện ảnh, tôi không thường xuyên gặp gỡ các viên ngọc thô ấy nhưng những người tầm thường, tham lam vô độ, và thui chột tài năng thì không hiếm."

"Chà, em hiểu ý anh, điều đó thật kinh khủng."

"Nhưng Asami thì khác, cô không có vẻ gì thế cả."

"Thật không ạ, anh làm em vui quá."

Đối với Aoyama, đây quả là một bữa trưa viên mãn với một cô gái và lâu lắm rồi gã mới lại có cảm giác đó. Asami rất thật lòng và mộc mạc hơn gã tưởng tượng rất nhiều. Lời nàng nói lúc ra khỏi nhà hàng đã thổi gã bay tới tận miền cực lạc.

"Em mạo muội xin anh một điều mà có khi là không thể. Từ trước đến giờ, em cứ luôn một mình, chẳng có ai để tâm sự. Em cũng có biết người đỡ đầu ở công ty Victor và người môi giới nữa nhưng thực tế em chưa bao giờ gặp ông giám đốc âm nhạc đó. Thật tuyệt nếu em được phép nói chuyện với anh dù chỉ vào những lúc anh không vướng bận điều gì, em cũng sẽ cố gắng không gây phiền toái cho anh. Tất nhiên là gặp ở chỗ nào cũng được ạ, dù là quán mì Soba hay quán ăn gia đình, em cũng thấy vui. Hay chỉ cần qua điện thoại cũng mãn nguyện lắm rồi, nhưng em sẽ không liên lạc đâu vì như thế sợ làm phiền anh mất. Thực sự, em không có người đàn ông nào để tâm sự chân tình."

Rời khỏi nhà hàng, bước vào thang máy, Aoyama trao cho nàng chiếc danh thiếp có ghi số điện thoại công ty. Asami đón nhận như thể muốn ghi chặt lấy nó, nàng cảm ơn và thốt lên rằng:

"Chưa bao giờ em vui thế này !" "Anh cũng vậy," gã nhủ thầm. Aoyama tưởng như gã có thể lao xuyên qua ô cửa kính thang máy, bay lơ lửng khắp các con đường Tokyo trải dài ngay trước mắt.

"Thật kinh ngạc, thời buổi này mà vẫn có một cô gái ngoan ngoãn tuyệt vời đến thế !" Ngay sau khi trở về công ty, Aoyama gọi điện ngay cho Yoshikawa, cố tái hiện một cách trung thực nhất cuộc gặp gỡ với Asami tại nhà hàng. Aoyama nhớ được hầu hết tất cả những gì hai người đã nói. Gã thấy căng thẳng đến lạc cả giọng khi giải thích cho Yoshikawa.

"Nói chung cô ấy dịu dàng ở mọi điểm, nên có lẽ không hợp với nghề diễn viên. Mà cô ấy nói năng cũng rất chín chu."

"Ờ, thế à," Yoshikawa đáp lại với giọng lạnh lùng.

"Nếu tôi phá đám ông thì xin lỗi nhé. Nhưng cô nàng ấy có nhiều điểm lạ lùng lắm. Mà ông cũng chưa nói toẹt cái mục đích tổ chức thi tuyển đấy chứ ?"

"Tôi có điên đâu !" gã trả lời Yoshikawa, thoáng chút phật ý. Y chẳng biết gì thì đành chịu, y cũng chưa đi ăn với nàng, lẽ nào y phát ghen với mình, trong lòng y không vui vì mình quen

được một cô ngon lành vượt quá sức y tưởng tượng chẳng.

"Tôi lại biết thêm một chút về lão giám đốc âm nhạc Shibata bên hãng Victor đây. Khoảng cuối những năm 70, nghe nói gã cũng nổi đình đám, khá được tín nhiệm nhưng có nhiều đồn đại về chuyện quan hệ gái gú. Việc giám đốc âm nhạc công ty thu âm nhận đỡ đầu ca sĩ, diễn viên thì chẳng có gì là lạ, mà quản lý hay giám đốc có ve gái cũng là chuyện thường thôi. Tuy nhiên, có tin đồn sau khi mất hết quyền lực, trong khoảng bảy, tám năm nay, lão Shibata này lấy cái mác người đỡ đầu chỉ để dụ dỗ đàn bà con gái. Công ty đó cũng khá gay go. Đương nhiên ở đâu cũng có những thằng như thế nhưng ông đã nói chuyện gì về tay này với cô ấy chưa ?"

"Tất nhiên rồi, Yoshikawa. Ông nghe này, cô ấy chỉ gián tiếp được người khác giới thiệu thôi chứ thực tế chưa gặp tay ấy bao giờ đâu."

"Chà, thế à."

"Thì thế, lão Shibata có tật gái gú nên nói chung là đỡ đầu cho nhiều tài năng đúng không nào ?"

"Ừ thì biết thế."

"Nhưng chẳng liên quan gì đến cô ấy cả, nên cô ấy có biết lão ấy đã chết nghèo rồi đâu. Chỉ là dạng người đỡ đầu thôi, chắc những người khác cũng chẳng biết gì về chuyện giữa lão Shibata và cô ấy."

Hừm, Yoshikawa cao giọng vẻ nghiêm nghị. Aoyama cảm thấy mức độ phật ý của gã đã tăng lên bội phần, cảm thấy bị xúc phạm vì từ ve gái của Yoshikawa. Gã tưởng tượng ngay ra cảnh có một lão trung niên ngạo nghễ, mặt bóng nhẫy, tay vuốt ve bờ vai Asami, miệng thì thầm cợt nhả những câu như: "Cô biết rồi đấy" hay "ngoan nào ngoan nào." Gã thấy ruột gan mình như thể lộn hết cả lên.

"Còn một điều nữa," vẫn với giọng lạnh lùng, Yoshikawa tiếp tục.

"Nhà cô ta bây giờ không còn ở Suginami mà đã chuyển đi từ hai năm trước. Tôi định cho cô ta vào vòng trong nên nhờ nhân viên xác nhận lại nhưng không có ai ở đó cả."

"Chuyển nhà chẳng phải là việc thường thấy hay sao," gã nói trong bực bội. Tại sao y cứ hết lần này đến lần khác bới lông tìm vết...

"Thế đấy, có hỏi nhưng chủ nhà cũng không biết cô ta chuyển đi đâu. Nếu cô ta chuyển nhà thì ắt phải chuyển cả đồ đạc, kiểu gì chẳng phải thông báo nơi chuyển đến, nhưng cô ta lại không nói gì luôn."

"Thì chắc có chuyện gì đó."

"Có thể lắm đấy," Yoshikawa nói đầy ẩn ý.

"Yoshikawa, tôi biết ông lo cho tôi nhiều thứ, nhưng tôi đã quyết rồi. Nói thẳng, với tôi, chuyện làm phim giờ thế nào cũng được. Tôi không thể hứng thú với các cô gái khác đâu."

"Từ từ đã nào."

"Đương nhiên, tôi hiểu không thể để mọi chuyện dở dang thế được. Ông nói tôi nên làm gì đi. Yêu cầu bản thảo thì có phim tài liệu hồi xưa bên tôi quay về Reitzenstein đấy, miễn phí luôn cho ông. Tất nhiên bên tôi cũng sẽ xin luôn giấy phép sản xuất. Nhưng mà tôi nghĩ tôi đã đạt được mục đích trên cả mong đợi rồi. Tôi muốn ông thật lòng chia vui với tôi thì hơn. Giờ tôi chẳng còn động lực nào với chuyện làm phim nữa, tôi muốn rút lui, ông có hiểu không?"

Yoshikawa im lặng trong giây lát, húng hắng ho mấy lần rồi thở dài và lại nói với giọng còn lạnh lùng hơn trước: "Này, với tôi cũng vậy, chuyện làm phim ra sao cũng được. Ông bình tĩnh mà nghe đây này. Chuyện làm phim tôi giải quyết ngon lành hết, lo là lo cho ông thôi. Đúng như ông nghĩ, chuyện về lão giám đốc âm nhạc Shibata, cũng như chuyện cô ta chuyển nhà mà bây giờ không rõ địa chỉ, chắc không có nghĩa lý gì với ông chứ gì. Chắc chắn là thế rồi. Tuy nhiên tôi thấy không ổn. Này nhé, ông biết không ổn chỗ nào không? Trước mắt, cho đến bây giờ chưa có một ai biết gì về cô nàng tên là Yamasaki Asami cả. Hừm, hy vọng rằng đó chỉ là tôi lo bò trắng răng. Nhưng nói thẳng nhé, một người xinh đẹp đến nhường ấy, không thể nói là không có tay trung niên nào tầm như tôi và ông săn đón. Ông có hiểu không đấy? Tôi đang rất thẳng thắn và tỉnh táo đây."

Tôi hiểu, Aoyama đáp. Trong tích tắc khi nói câu: tôi hiểu, gã sực nhớ lại câu chuyện kỳ lạ xảy ra về cậu thanh niên ngồi trên xe lăn tại quán cà phê nơi đã hẹn với Asami. Nhưng bản năng phòng vệ tâm lý của gã đã hoàn toàn bị chế ngự bởi cảm giác khoan khoái, thỏa mãn đến cùng cực mà Asami mang lại. Thời gian bên nàng là những phút giây si mê không tưởng tượng nổi, chính niềm khoái lạc ấy đã ấn định mọi đánh giá về nàng. Aoyama cự tuyệt mọi hồ nghi về Asami trong vô thức, bản thân gã không hề nhận ra điều đó. Chuyện về cậu thanh niên trên chiếc xe lăn bị xóa ngay ra khỏi bộ nhớ, những điều Yoshikawa nói cũng chẳng chịu chui vào đầu gã.

"Đấy, tôi chẳng bận tâm cái gì đâu, nhưng tôi thấy không ổn. Ông đang chết mê chết mệt, chuyện đấy cũng không có gì là xấu, thật đấy, tôi chẳng có ý gì cả, sống trên đời cũng phải biết hưởng thú vui. Nhưng theo triết lý của tôi thì cuộc đời lại không dễ dàng đến vậy. Một cô gái tuyệt đến nhường ấy mà vẫn còn nguyên vẹn, gần như hoàn hảo, đúng là thượng đế khai ân quá mức. Không có địa chỉ liên lạc cũng là một điều đáng lo ngại. Không đến mức sợ có xì căng đan gì nhưng ít nhất ông hãy nghe theo lời tôi này. Ông cho cô ta địa chỉ rồi đúng không? Tôi có linh tính cô ta sẽ liên lạc. Khi đó, ông phải hết sức cảnh giác, và ông không được liên lạc trong vòng một tuần!"

Vậy mà một tuần trôi qua, Asami vẫn bất vô âm tín. Theo như chỉ thị của Yoshikawa, gã chờ thêm một tuần nữa. Sự thực thì gã ngại ngùng là đàn ông mà gọi điện ngay hơn là nghe theo ý

Yoshikawa. Suốt thời gian đó, gã chỉ nghĩ về Asami, đến mức nhân viên trong công ty, rồi Shigehiko và cả cô Rie cũng phải lo lắng rằng gã có chỗ nào không khỏe trong người. Gã sút đến ba cân.

Vào ngày thứ mười lăm, gã đã gọi điện cho nàng sau khi được sự đồng ý của Yoshikawa. "Ôi, thật tuyệt làm sao, em cứ ngỡ anh sẽ chẳng gọi cho em nữa," Asami trả lời điện thoại, cất lên cái giọng nói như thể sắp khiến cơ thể gã tan ra.

6

"Anh có lẽ sẽ nghĩ em là cô gái không ra gì, nhưng em đã chờ điện thoại của anh mãi."

Từng lời nói và từng câu chữ ấy như vỡ tan thành từng hạt nhỏ li ti, chui qua ống nghe, đến tai rồi vào sâu trong não bộ, bám chặt lấy toàn bộ hệ thần kinh gã. Tại sao lại nghe theo Yoshikawa, làm ngơ nàng tận hai tuần cơ chứ. Cô gái này đã mòn mỏi chờ điện thoại của gã. Sống lưng gã tê đi, gã cảm thấy một thứ gì đó thật ngọt ngào đang thẩm thấu dần vào trong cơ thể giống như khi đang uống thứ vang hay cognac hảo hạng. Hình ảnh Asami trong đêm sâu, một mình cô đang bó gối khắc khoải chờ đợi tiếng chuông điện thoại hiện lên khiến con tim gã nhức nhối.

"Tôi bận quá, mãi không có thời gian gọi điện," tiếng gã như bắn vọt ra từ vòm họng mà không cần rung dây thanh.

"Em biết ạ, em cũng nghĩ anh bận, hơn nữa, em cũng không hiểu gì về công việc của anh."

Aoyama mãi không tìm nổi ngôn từ. Giá như Asami ở ngay trước mắt, chắc hẳn gã đã ôm chầm lấy bờ vai nàng.

"Thế dạo này cô khỏe chứ?" Câu này nhạt như nước ốc, gã thầm nghĩ.

"Dạ, em cũng bình thường."

"Xin lỗi vì không gọi được cho cô."

"Nói chuyện được thế này, em cũng thấy mãn nguyện lắm rồi."

Asami im lặng trong giây lát, gã nghe thấy hơi thở của nàng.

"Nếu được, anh lại gọi điện cho em nữa nhé."

"Cô cứ gọi đến công ty theo số trên danh thiếp tôi đã đưa."

"Thật chứ?"

"Thật, mà tạm quên chuyện đó đi, tôi mời cô đi ăn nhé."

"Ôi, thế thì thật tuyệt!"

"Buổi tối nào cô rảnh?"

"Tối thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu và Chủ nhật thì em không đi làm thêm."

"Thế thứ Tư tuần sau nhé ?" "Được ạ, em mong chờ ngày đó."

Sau khi cúp máy, Aoyama hít thở thật sâu mấy lần, gã thấy cơ gò má như dẫn ra. Trong đầu gã, giọng nói và ngôn từ của Asami cứ âm vang mãi không nguôi.

"Dạo này bố có chuyện gì à ?" Shigehiko hỏi khi hai bố con đang ăn xúu mại tôm, món niku-jaga (*món canh Nhật, nấu bằng thịt bò hoặc heo, với hành củ và khoai tây*) và xúp

rau do cô Rie nấu, cùng lúc đó xem giải bóng chày NBA giữa hai đội Chicago Bulls và Orlando Magic. Đó là buổi tối ngay trước ngày hẹn hò thứ hai với Asami.

"Chuyện gì là chuyện gì ?"

Tay trái Aoyama đang nâng cốc bia, tay phải gã cầm đũa, mắt hướng về tivi, nhưng mãi mà cốc bia chẳng vơi đi phân nào, miếng xúu mại trên đầu đũa đã nguội ngắt chỉ chực rớt xuống, và ánh mắt gã cũng không hề dỗi theo di chuyển của Michael Jordan hay One Penny Hardway. Gã đang ngẩn ngơ, đắm chìm trong suy tưởng về Asami.

"Chuyện gì nữa, bóng rổ thì không xem nhìn bố cứ như kẻ mất hồn."

"Thế à."

Tệ thật, gã chột dạ, gấp xúu mại bỏ vào miệng.

"Kỳ cục, tay thì gấp xúu mại mà mắt bố để đi đâu đâu. Bố đi khám đi."

"Bệnh tật gì mà khám, mày không phải lo."

"Người bị bệnh ấy chẳng bao giờ biết mình có bệnh đâu. Nhìn bố ngơ ngơ ngẩn ngẩn như nhân vật trong phim Awakengs của Robert De Niro hay Ram Man của Dustin Hoffman. Kiểu này bệnh là chắc rồi, não sẽ bị gặm rỗng như miếng bọt biển chẳng hạn, nghe nói nhiều loại bệnh lắm."

"Như bọt biển ?"

"Chắc thế, kiểu bệnh mất trí ở người già ý, đúng rồi, có một loại virus gọi là prion, nó sẽ gặm rỗng não và chẳng mấy chốc bộ não sẽ biến thành một cục đá bọt hay như miếng bọt biển ấy, khủng khiếp lắm."

"Mày biết rõ gớm."

"Đã bảo con thích sinh học mà. Bố đi viện đi cho nhanh."

"Thế bệnh mất trí đến viện là khỏi chắc ?" "Bệnh đấy y học bây giờ vẫn đầu hàng." "Thế thì có đi khám cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì."

"Nhưng con không thích, làm sao con lúc nào cũng kè kè bên cạnh được khi mà bố giống như

Leonard hay Rain Man, con lại vừa vào cấp III, bận lắm đấy chứ."

Vẻ mặt trầm trọng của Shigehiko làm gã phì cười. Nhấp một ngụm bia, gã nghĩ xem có nên nói cho Shigehiko biết hay không. Trước sau gì cũng phải nói. Trên tivi, đội Bulls đang dẫn điểm mỗi lúc một xa. Với mái tóc nhuộm màu xanh lục, Dennis Rodman vừa thực hiện pha bắt bóng bật bảng, còn Michael Jordan nhanh như cắt thâm nhập phần sân đối phương thu hút ba hậu vệ, anh chuyền bóng và Scottie Pippen tung người làm một cú úp rổ ngoạn mục. Chẳng chóng thì trầy, cần phải nói thông báo cho cu cậu biết là chiếc bàn ăn này sẽ có thêm Asami, biết đâu bây giờ lại là cơ hội tốt. Không nói bây giờ, đến phải nói dối cu cậu về cuộc hẹn ngày mai mất. "Chuyện nghiêm túc đây này," gã bắt đầu kể nhưng nói tránh là gặp gỡ trong công việc, tuyệt nhiên không nói gì về cuộc thi tuyển. Shigehiko tỏ vẻ nghiêm túc, bỏ đĩa lắng nghe.

"Cô ấy bao nhiêu tuổi ?" Sau khi nghe gần hết, Shigehiko hỏi.

"Hai tư."

"Trẻ thế !"

"Ừ, trẻ."

"Gần tuổi con hơn là tuổi bố rồi, liệu có ổn không đấy, mà chắc cô ấy xinh lắm ?"

"Có ổn không là sao ?"

"Là bố có bị lừa hay không."

"Ôi giờ, mới quen thôi, mai mời cô ấy đi ăn mới là lần gặp thứ ba."

"Liệu có dân xã hội đen nào bảo kê không đấy ? Con gái bây giờ đáng sợ lắm, đến lũ con gái ở lớp, con còn chẳng theo kịp, lũ con gái tầm mười lăm tuổi giờ cái gì cũng biết tuốt, khác xa cái thời của bố rồi."

"Mày nghĩ bố trông không ngon lành à ?"

"Không phải thế, mà bố giờ lẫn rồi. Ngay lũ con gái lớp con ý, cứ gọi là ranh ma, toàn một lũ lỏi đời cả, nhiều thứ con cũng còn chẳng hiểu ra làm sao. Có đưa trên con một khóa, bị đuổi học thẳng cổ rồi đấy, vừa lộ ra là đã từng đi làm ở các câu lạc bộ SM. Còn con ấy à, con sẽ chọn một mỹ nữ thuần tính người Kazakhstan."

"Kazakhstan ?"

"Nghe nói có nhiều cô đẹp cả người lẫn nét."

"Mày nghĩ lắm chuyện gớ m."

"Lúc trước con nói rồi còn gì, lớp con toàn đứa ma chê quỷ hờn, bố chẳng bảo người đẹp bây giờ hiếm như bọ cánh cứng hay bọ có sừng là gì ?"

"À..."

"Đẹp cả người lẫn nét hiếm có khó tìm gấp trăm lần loài bọ cánh cứng chứ. Như loài mèo Iriomote, sa giông hay loài cò quăm Nhật Bản ý, đại loại thế."

Trên tivi, đội Magic bắt đầu phản công, Hardway liên tiếp thực hiện ba cú ném xa thành công.

"Rồi sẽ cho ông gặp," Aoyama nói.

"Bố cứ để con xử lý," Shigehiko không ngớt vẻ nghiêm nghị, "Chắc chắn con hiểu rõ cô ta hơn, gần tuổi là một chuyện, cái chính là bố bây giờ lẫn rồi."

Nơi hẹn vẫn là quán cà phê hôm trước, thời gian là sáu giờ chiều. Aoyama đến sớm hai mươi phút, và nàng cũng đến trước giờ hẹn năm phút. Mái tóc buộc gọn gàng phía sau lưng, chiếc áo cao cổ làm bằng chất len mềm mại, chiếc quần chần mịn màng, và chiếc áo khoác da vắt trên tay. Ôi chao, hoàn hảo đến từng chi tiết, thứ thời trang khơi gợi cả màn đêm. Và thế là ý thức của Aoyama lại tung bay, dù trong đầu gã vẫn cố nhớ những gì đã suy tính tối qua sau khi nói chuyện với Shigehiko: tìm cách dò hỏi gia cảnh nàng. Aoyama quyết định phải hỏi trước khi ăn tối, trước khi ngấm hơi men. Không thể có chuyện sau lưng nàng là bọn xã hội đen được, mà nếu thế thì cũng không thiếu người có khả năng lo êm thấm chuyện đó, như Yoshikawa và vài chiến hữu của gã chuyên trị những vụ này. Chỉ có điều, gã đã thực sự cảm nhận về tuổi tác của mình đúng như Shigehiko nói. Người khác nhìn vào là thấy ngay, và ngay cả bản thân gã cũng dễ thấy gã đang si mê vì nàng. Nàng đã mòn mỏi đợi chờ tiếng chuông điện thoại, khoác trên người những bộ đồ chần chu mỗi khi hò hẹn, trao cho gã những nụ cười bất tận. Không lẽ nào nàng đang lừa dối mình ! Nhưng có khả năng nàng có dụng ý khác, tức là nàng coi mình là một người để tâm sự, để dựa dẫm chứ không phải vì mình là một thằng đàn ông.

Aoyama đã có phần tỉnh tâm với những suy nghĩ này từ hôm qua.

"Tôi gọi bia rồi, cô Asami uống gì ?"

Asami bước tới, hơi cúi đầu, mỉm cười bên lên, dáng vẻ như thể nàng xấu hổ vì vui mừng quá đỗi.

Chao ôi, Aoyama nghĩ, nếu là đang diễn thì cô gái này quả là một thiên tài.

"Dạ, em cũng thế," nàng nói rồi lại hơi cúi xuống, khe khẽ lắc đầu rồi tủm tỉm cười.

"Cô sao thế ?" Aoyama hỏi trong khi ngất ngây với nụ cười ngát hương.

"Em chẳng dám mơ ước lại được gặp anh như thế này, em vui quá... Em xin lỗi, em không thể kiềm chế nổi."

Bia đã được mang đến, khẽ chạm cốc và Aoyama quyết định phơi bày tất cả những gì gã đã nghiền ngẫm suốt mấy ngày nay.

"Tôi chọn một quán ăn Pháp, quán đó khá nổi tiếng nên lúc nào cũng đông. Tôi đặt lúc bảy giờ ba mươi. Chắc cô chịu được đến lúc đó chứ ?"

"Vâng, tất nhiên rồi."

"Cô Asami này, song thân cô vẫn khỏe chứ ?"

Nghe hỏi vậy, nụ cười trên gương mặt Asami tắt ngấm, bờ môi run rẩy. Gương mặt nàng làm gã

nhớ lại lời Yoshikawa:

... Đúng như ông nghĩ, chuyện về lão giám đốc âm nhạc Shibata, cũng như chuyện cô ta chuyển nhà mà bây giờ không rõ địa chỉ, chắc không có nghĩa lý gì với ông chứ gì. Chắc chắn là thế rồi. Tuy nhiên tôi thấy không ổn. Này nhé, ông biết không ổn ở chỗ nào không ? Trước mắt, cho đến bây giờ chưa có một ai biết gì về cô nàng tên là Yamasaki Asami cả...

Hãy còn quá sớm để cho những đối trá bị phanh phui, mình còn chưa được hôn nàng, à mà ngay cả đến một cái cầm tay cũng chưa nốt. Chỉ với một từ song thân mà nàng đã lúng túng thế sao, có lẽ nào mình đã bị lừa một cú ngoạn mục ?

"Với anh Aoyama, em không muốn giấu giếm bất cứ điều gì, em sẽ nói tất cả."

Asami nói, vẻ mặt biến sắc. Gã đã sẵn sàng chuẩn bị nghe. Nhịp tim gã đập nhanh dữ dội, đến mức tưởng như nhìn thấy được điều ấy qua lớp áo vest, mọi cảnh vật xung quanh gã trở nên nhạt nhòa.

"Lúc nhỏ, em không nhớ gì nữa, sau khi bố mẹ em ly dị, em được gửi sang nhà cậu. Và ở đó, tất cả những gì còn nằm trong ký ức của em là những tháng ngày bị ngược đãi. Nghe nói vợ cậu em cũng đã từng bị như vậy."

Những gì em sắp nói thực sự là một câu chuyện đầy tối tăm bất hạnh, nó sẽ làm anh khó chịu, nhưng tất cả là sự thật, mong anh hãy lắng nghe. Đã có lần em bị viêm phổi khi ông ta dìu em vào bồn tắm giữa mùa đông giá lạnh; rồi ông ta còn đập đầu em vào cửa kính, lấy mảnh vỡ cửa sổ em; đẩy em ngã lăn từ trên cầu thang xuống đến nỗi khớp vai mềm nhũn ra. Hồi đó em thương tật khắp người. Rồi lúc em vào tiểu học, bác sĩ đã bảo em cứ thế này thì sẽ chết mất thôi, và em chuyển sang ở với mẹ. Lúc đó, mẹ em đã tái giá, ở chỗ mẹ em, tức là em phải gọi người lấy mẹ em là bố dượng ạ, nhưng đến tận bây giờ em cũng không thể nghĩ ông ta là bố dượng mình. Nói thế có vẻ tệ bạc nhưng em cũng chẳng biết phải làm sao."

Asami ngừng lại một chút, cảm giác như nàng chờ cho nạp lại đủ nguồn năng lượng để tiếp tục câu chuyện. Những gì nàng kể là những gì Aoyama không ngờ tới, gã thấy nhịp tim ngày càng trở nên gấp gáp.

"Kể từ đó, em không còn phải chịu những nỗi đau về thể chất nhưng bố dượng em đã nói thẳng với em: tao ghét cái mặt mày, nhìn thấy mày làm tao ăn cơm mất ngon, thấy mày là tao điên đến mức muốn giết mày ngay, cái mùi của mày cũng thật khó chịu, cút sang phòng khác đi. Vậy là đến ăn uống em cũng sang phòng riêng, đi học về là em vào ngay phòng riêng, ngủ cũng ở phòng riêng. Em không thể nào thản nhiên được và em nhớ mình đã nghĩ đời là thế. Cuộc sống là thế, mẹ em không hề che chở em, và cũng chưa bao giờ em nhận được một lời xin lỗi của mẹ vì điều đó. Bây giờ nghĩ lại em vẫn thấy thật lạ kỳ, việc mẹ không nói lời xin lỗi chính là mẹ đã cứu vớt em. Chính nhờ điều đó mà, thế nào nhỉ, em đã mạnh mẽ hơn, em phải trở nên mạnh

mẽ hơn. Giả như mẹ em nói rằng mẹ xin lỗi, thì có lẽ em còn khốn khổ gấp nhiều lần. Em không biết tại sao lại thế. Gần đây em cũng thi thoảng đi uống nước với mẹ em. Ngày xưa, mẹ em nghiện rượu, có lần bà tâm sự trong một lần gặp em, rằng mẹ của mẹ, tức là bà ngoại em, cũng là người nghiện rượu, nghe nói bà ly hôn những bảy lần, và mẹ muốn sống một cuộc đời khác đi nhưng chẳng thể nào làm được."

Nhìn đôi mắt đầm lệ của Asami, Aoyama tưởng chừng lồng ngực nàng bị bóp nghẹt. Không phải vì von gì, thực sự áp lực của chiếc áo nịt hay cái gì đó sau lần áo kia đang đè nặng lên ngực nàng. Asami mím môi ngăn dòng nước mắt đang tuôn trào, nàng lại tiếp tục kể.

"Như mẹ em nói, bà đã tưởng tượng rằng phải sống khác với bố mẹ mình nhưng không đủ sức thực hiện. Bà nói rằng, không phải ai cũng biết cách yêu thương người khác, và khuyên em hãy cố gắng làm sao có được cái khả năng ấy, tuy nhiên làm thế nào để có được thì mẹ cũng không biết. Mẹ em cũng nói rằng cho đến giờ, những người sống mạnh mẽ và bao dung mà mẹ đã gặp đều là những người có sự nghiệp trong tay. Còn bố dượng em là người chân hơi bị dị tật, em luôn tỏ ra nhanh nhẹn hơn. Chính vì thế mà từ nhỏ có lần mẹ em đã bảo có lẽ ông ta ghét em lắm."

Những lời tâm sự của nàng tạm thời đã dứt. Aoyama lén hít thở sâu mấy lần, cố không để nàng biết. Hóa ra là vậy, Aoyama tự thấy an tâm phần nào. Chắc hẳn mẹ và bố dượng nàng đã sống ở khu căn hộ Suginami, trên hộ khẩu thì vẫn là bố mẹ nàng nhưng thực sự nàng chưa hề có bố. Chính vì thế nàng không hề hay biết họ đã chuyển nhà. Đối với nàng, chuyện đó muốn ra sao cũng được...

"Và em đã nói dối anh ở lần gặp trước. Chuyện gia đình em chỉ đi đến các quán mì Soba hay các quán ăn gia đình đều là giả dối. Gia đình em chưa bao giờ cùng nhau đi đâu cả. Như em vừa nói, bố dượng em bị tật ở chân nên việc đi ra ngoài là điều không dễ dàng và em nói chung cũng chưa bao giờ cùng ăn với họ cả. Với mẹ em thì cũng có vài lần. Em may mắn đã được anh để ý, và lại là lần hẹn đầu tiên, thế mà em đã nói dối, đó là điều không thể tha thứ. Hãy nói cho em biết nếu như em không nên ở đây nữa."

Asami nhìn xoáy vào gã, nàng đang dùng hết ý chí ngăn những giọt lệ chực trào dâng. Aoyama cuống cuống tìm lời nên nói:

"Xin em đừng đi."

Không màu mè, gã chọn cách truyền đạt một cách trung thực.

"Tôi mong chờ mãi mới đến ngày hẹn hôm nay. Dù có nghe câu chuyện vừa rồi thì cũng không có gì thay đổi."

Nghe Aoyama nói vậy, Asami gật đầu và nàng khe khẽ khóc.

"Chỉ có một điều tôi vẫn chưa hiểu."

Chờ cho nàng ngừng khóc hẳn rồi mới ra khỏi quán cà phê, sau đó gã hỏi tiếp khi đang ngồi trên taxi đi tới nhà hàng.

"Anh hỏi đi, bất cứ điều gì, bây giờ có chết em cũng không dám nói dối."

Hình như Asami thấy nhẹ nhõm hẳn sau khi thú nhận tất cả, nàng ngồi hơi ngả người về phía gã. Kỳ lạ thay, Aoyama cũng thấy mọi căng thẳng đã tiêu tan. Có lẽ là vì đã được chia sẻ những điều thật quan trọng, gã nghĩ vậy.

"Trường hợp của em, nói thế nào nhỉ, tôi nghĩ là điển hình cho cái gọi là ngược đãi trẻ em.

Theo hiểu biết của tôi, những người nào trải qua quá khứ trắc trở như thế, thường rất vụng về khi tiếp xúc với người khác. Không biết điển đạt thế nào nhưng tôi thấy những người bị xâm hại một cách toàn diện như thế, nhiều nguy cơ trở thành căm ghét mọi thứ. Tôi đã đọc ở một cuốn sách nào đó, có người đã từng bị ngược đãi, khi lớn lên, người đó có cách hành xử theo một cách vô thức là làm sao cho mọi người căm ghét mình, và thấy yên tâm với việc bị mọi người ghét bỏ. Tôi lẽ mờ hiểu được điều đó. Nhưng với em, không hề có chuyện đó, nói thế nào nhỉ, ở em không đâu còn bóng dáng của sự ngược đãi."

Nàng khẽ gật đầu mấy lần rồi xích lại gần gã hơn, em vui lắm, lời thì thầm nhẹ như làn gió thoảng. Ngay trước mắt là cặp mi dài khép chặt, cơ thể gã run lên với cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng.

"Em nghĩ đó là nhờ múa ballet."

Sau khi đến nhà hàng, ngồi vào ghế người bồi bàn kéo ra mời, và nhấp một ngụm Campari Orange, Asami nói vậy nhưng trong tích tắc Aoyama không hiểu nàng nói gì. Đây là quán ăn chuyên đồ Tuskana *(một kiểu ẩm thực Ý)* nổi tiếng, nằm trên con đường tương đối yên tĩnh ngay gần khu Roppongi tính từ ngã tư Nishiazabu. Quán nổi tiếng nhưng không có trong sách du lịch cũng như các tạp chí dành cho giới trẻ. Từ trang trí nội thất đến dịch vụ đều chu đáo, không có khách nào bước vào mà nghĩ rằng mình nhầm chỗ cả. Có lẽ chỉ với tấm thảm thêu hình thành phố Florence thế kỷ 17 - một niềm tự hào của chủ quán - và những hoa văn tuyệt tác khắc trên những tấm kính mờ được sắp xếp hoàn hảo cách ngăn từng chiếc bàn, cũng đủ khiến các vị khách mới đặt chân đến lần đầu tiên thấy khắp khởi hồi hộp. Thêm vào đó, cửa hàng cũng không quá rộng rãi, khách đến lần đầu mà không có người giới thiệu thì đến đặt bàn cũng không được. "Xin mời quý khách gọi đồ uống", người phục vụ mời. Asami mắt long lanh, ngược nhìn Aoyama như muốn hỏi chắc chắn đây là gọi đồ uống khai vị, rồi nàng gọi ly cocktail Campari Orange với giọng nói vô cùng dễ thương. Aoyama gọi món tử Carpaccio của nhà hàng, ba đĩa nhỏ mì Ý các loại, bít tết loại T-Bone, và loại vang Ý Barbaresco năm 1989. Sau đó, Asami lại tiếp tục câu chuyện.

"Em thực sự rất vui vì vừa rồi anh nói là không thấy em như người đã từng bị ngược đãi. Trong

taxi em cứ tự hỏi tại sao lại như vậy nhưng quả thật, em cũng không hiểu nổi. Thế rồi khi bước vào nhà hàng này, em đã quên khuấy đi mất bởi nơi này đẹp quá."

Nói đến đây, Asami ngừng một chút, và lại mỉm cười. Một nụ cười hoàn hảo với ý nghĩa biến kẻ đang ngắm nhìn thành nô lệ cho thứ ma lực của mình.

"Có khi do cái tính hay quên đến cầu thả như thế này khiến em chẳng bao giờ thấy cuộc đời ảm đạm. Rồi khi ngồi xuống chiếc bàn này, với chiếc khăn trải bàn này, cái chân nến này, cái khăn ăn này, rồi cái này nữa, những hoa văn xinh xắn trên những tấm kính mờ này, chùm nho này, những chú chim con con này, những đường cong hình nhạc cụ này, chắc hẳn chúng đều được khắc bằng tay vì các tấm kính ngăn đều có hoa văn khác nhau."

"Ừ cũng có lẽ được khắc bằng tay."

"Chắc chắn là thế. Cảm giác rất ấm cúng. Và nó làm lóe lên câu trả lời cho nghi vấn mà em đã trót quên. Đó chính là múa ballet."

"Ra thế, hóa ra đó chính là thứ đã xóa tan bóng dáng sự ngược đãi."

"Vâng. Hình như là từ năm lớp bốn, em sống trong căn hộ chật hẹp ở Suginami. Ngay gần đây có một bà lão già lắm rồi và cô con gái của bà dạy múa ballet trong một căn phòng bé tí, học phí cũng rẻ lắm. Mẹ em bảo: Con học thử không? Cũng chẳng hiểu thế nào, em nhỏ người nhưng lại dai sức, học được một năm thì bà giáo già đó khuyên em nên chuyển sang chỗ nào lớn hơn mà học, rồi viết giấy giới thiệu cho em, và em vào học ở một trong những trung tâm múa ballet lớn hàng đầu Nhật Bản tại Minami-Aoyama với tư cách là một học sinh đặc biệt. Chẳng biết diễn tả thế nào, cứ mỗi khi gạt mồ hôi, em lại có cảm giác như thấy được ngay trước mắt những điều khó chịu và các ý nghĩ đáng ghét cùng trôi ra ngoài. Gương trong sàn tập rất lớn. Toàn thân em đều phản chiếu trong đó, cứ mỗi khi nhìn xem cơ thể mình múa có thật uyển chuyển không với những par mới, à, chắc anh cũng biết rồi nhỉ, par tức là bước nhảy ấy, em lại thấy tâm hồn mình như tươi mới. Đó là khi mình đã đồng hóa dù chỉ một chút vào những điều đẹp đẽ, những hình ảnh đẹp đẽ. Chính vì thế, chắc chắn bằng cách đó em đã rũ bỏ được mọi ký ức đáng ghét."

Nắp chai Barbaresco được khai ra, tỏa ra mùi thơm đặc trưng, người hầu rượu mời Aoyama thử, gã vừa nâng cốc, vừa phải cố nén nước mắt. Rồi người hầu rượu quay đi sau khi món Carpaccio được bưng ra, trả lại không gian chỉ hai người. "Quả thật!", khó khăn lắm gã cũng chỉ thốt lên được như vậy.

"Em thật tuyệt vời," gã nói thêm.

Rồi hai người nâng cốc và Asami khẽ đặt tay nàng lên bàn tay kia của gã.

"Em xin lỗi, liệu anh có hiểu cho em không? Em thực sự vui mừng. Em chỉ biết cố gắng với múa ballet, chứ chẳng có ai là người tâm sự. Khi em bị đau cột sống thì cũng có người muốn tới

gần nhưng chẳng ai thực lòng che chở em cả. Không biết em có gây phiền phức cho anh không, nhưng anh là người đầu tiên em tâm sự những chuyện này, và cả chuyện về bố dượng em..."

7

Aoyama đưa Asami về bằng taxi. Hai người rời nhà hàng sau khi thông thả thưởng thức hết rượu vang đến rượu grappa và món tráng miệng. Lúc đó mới hơn mười một giờ đêm. Nếu mời nàng đi uống tiếp chắc nàng sẽ vui vẻ đi cùng nhưng Aoyama thấy quá mãn nguyện với bữa tối nên lại thôi. Gã đã quá bức xúc khi ở bên Asami thế này, nếu đi xa hơn nữa, gã sợ sẽ làm điều tội lỗi.

Trong taxi, hơi men của rượu vang và rượu grappa làm Aoyama muốn cầm lấy tay nàng nhưng cố nhịn sau một hồi đắn đo. Gã tự nghĩ, một thằng đàn ông bốn mươi hai tuổi rồi mà còn lăn tăn chuyện có nắm tay phụ nữ hay không, thật kỳ quái làm sao.

"Hôm nào chúng ta lại đi ăn nhé,"

Aoyama hỏi khi Asami vừa bước xuống. "Khi nào ạ ?" Nàng hỏi lại ngay như phản xạ tự nhiên, lộ rõ vẻ mừng vui, giống như lũ trẻ con khi bị lộ tẩy trò tinh nghịch, sắc mặt nàng đổi thay kỳ lạ, một thoáng bối rối, ngay sau đó là nụ cười như thể không sao kìm nén nổi niềm hạnh phúc sắp chìm dần lại cuộn trào lên đúng lúc. Những diễn biến ấy khiến toàn thân Aoyama ngứa ngáy.

"Tôi sẽ gọi."

Aoyama nói và Asami đáp nhỏ:

"Em sẽ chờ."

"Xin lỗi nhé, tôi có làm phiền ông vào giờ này không ?" Aoyama gọi điện cho Yoshikawa khi ngồi trong taxi về nhà. Con phấn khích được một cô gái trẻ đẹp đến khó tin thổ lộ thiện cảm không hề thuyên giảm dù trên taxi gã chỉ còn lại một mình. Con phấn khích ngọt ngào như dòng máu nóng chảy trong cơ thể đã biến thành mật ong, khiến gã ủy mị đến lạ lùng. Mùi nước hoa từ thân thể nàng còn phảng phất lại khiến Aoyama nhớ lại cảnh gã sợ sệt, đấu tranh tư

tưởng không dám nắm lấy tay nàng. Con phần khích đó giúp gã khẳng định lại một lần nữa: bốn mươi hai tuổi, nhiều điều vẫn có thể xảy ra. Gã thấy mình bao dung, cảm thông với những gã trung niên khác mà chẳng biết vì sao, và đột nhiên muốn gọi điện cho ai đó ngay lập tức. Gã rút điện thoại từ trong túi, muốn chia sẻ cảm xúc lúc này cho tất cả những gã trung niên khác trên toàn thế giới, nhưng đương nhiên, gã chẳng có bạn nào khác như vậy ngoài Yoshikawa.

"Ông đang ngủ à ?"

"Gì thế, muộn thế này rồi."

Giọng Yoshikawa vẻ ngái ngủ, pha

lẫn chút hơi men. Gã đã từng đến nhà Yoshikawa, phòng khách rộng chừng hơn hai mươi mét vuông, bày nhiều loại rượu Cordon Blue, chắc hẳn Yoshikawa vừa uống mấy thứ đó đây, gã phỏng chờ vợ con đi ngủ rồi lấy rượu và ly trong chiếc tủ đựng đầy cúp vàng các giải golf, rồi tự mình vào bếp lấy gì đó cắt pho mai nhâm nhi đọc báo, xem phim trước khi đi ngủ đây mà. Chà chà, đáng thương làm sao. Mình phải nói mới được. Nhất định phải bảo y rằng đến tầm này rồi vẫn chưa hết cơ hội, không được mất niềm tin, không được tự bằng lòng với nỗi buồn bên chiếc bên ly rượu mỗi khi màn đêm buông xuống.

"Thực ra là hôm nay tôi đã hẹn với cô ấy," gã nói, cố không bộc lộ hết cảm xúc.

"Tôi đã được nghe cái quá khứ nhạy cảm của cô ấy."

"Như thế nào ?"

"Tôi không thể nói cho ông cụ thể được, chuyện này quá riêng tư. Nói chung cô ấy là người đã có một tuổi thơ đầy bất hạnh, và rồi cô ấy đã vượt qua bằng chính khả năng của mình. Chắc ông không tài nào hiểu nổi đâu."

Yoshikawa im lặng không nói gì.

"Này, ông có nghe không đấy ?"

"Vẫn đang nghe đây."

Giọng Yoshikawa có vẻ không vui, làm cái cảm xúc đang đến độ cao trào của gã đâm lụi đi. Mà sao y không vui vẻ thật lòng với mình nhỉ. Có một nhà báo nổi tiếng đã viết rằng khóc cười không phải là cái khả năng sẵn có của con người. Cuộc sống tẻ nhạt cùng cực sẽ làm mất đi khả năng đó. Có cảm xúc cũng như có khả năng biểu lộ tình cảm phong phú là có một thứ đặc ân của tạo hóa.

"Ừ, tôi đã rất xúc động vì cô ấy."

"Thế thì tốt."

Hình như Yoshikawa không chỉ không vui, có chuyện gì tồi tệ lắm đã xảy ra với y chẳng.

"Ông có chuyện gì à ?"

Không có tiếng trả lời. Thôi vậy, gã phân vân.

"Thế tôi gọi cho ông sau vậy !"

"Không, không có gì, tôi thấy ông đang vui nên không muốn nói ra chuyện buồn thôi. Mẹ tôi, ông gặp rồi đúng không, bà ấy..."

Lẽ nào mẹ Yoshikawa đã mất, trời ạ, mình gọi điện để chia sẻ cái hạnh phúc đỉnh điểm của mình lại đúng lúc y rơi trong vực sâu khốn khổ.

"Không lẽ cụ..."

"Không phải thế. Thực ra cũng liệu trước rồi, cụ càng ngày càng lú lẫn, cụ vừa mới bị ngã cầu thang xong, đôi khi tôi nghĩ thà cụ đi luôn cho thanh thản. Chuyện như thế này mệt mỏi quá."

"Chết, xin lỗi nhé, thế mà tôi cứ huyền thuyên chuyện vừa rồi."

"Không sao đâu, tôi cũng sẽ thấy đỡ hơn, nhưng mà mệt mỏi thật. Tôi vẫn biết khi bệnh lú lẫn trầm trọng hơn thì bệnh nhân sẽ biến thành con người khác nhưng đấy lại là mẹ mình. Vất vả nhất là vợ tôi, giá mà trước kia tôi cho cụ vào nhà dưỡng lão có khi lại hay. Cứ chần chừ mãi, thoát một cái đã bảy năm trời. Tôi thật không phải với vợ mình. Cô ấy cứ tự trách rồi khóc mãi. Cô ấy với mẹ tôi giao tiếp với nhau theo cái cách mà tôi chẳng thể hiểu được. Chẳng phải mẹ đẻ mà cô ấy còn lo lắng cho bà hơn cả tôi."

"Thế cụ bị nặng không ?"

"Ừ, vợ tôi đang ở trong viện rồi. Chân cụ lủng lẳng ra đấy, cổ chân bị gãy hẳn, trước vốn dĩ đã yếu rồi. Không như ở thanh niên, xương có gãy thì cũng lại liền chứ với người già theo như bác sĩ nói thì giống như người ta lấy búa đập vào than củi, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, không bao giờ liền lại được như xưa. Tôi đang nghĩ sắp tới cho cụ vào khu dưỡng lão thôi. Trong lúc này mà lại tìm đến rượu, tôi đúng là thằng bỏ đi."

"Đừng nói thế."

"Bây giờ có những khu dưỡng lão đầy đủ mọi trang thiết bị, ông biết chứ ?"

"À, tôi cũng có xem qua mấy tờ rơi."

"Hơi đắt một tý nhưng không đến nỗi không trả được. Xin lỗi nhé, bắt ông phải nghe những chuyện không ra đâu vào đâu này."

"Đừng thế chứ."

"Tôi phát ghen với ông đấy. Cùng hơn bốn mươi tuổi mà số phận khác xa nhau nhỉ, ông vừa hẹn hò với một cô hai tư tuổi cơ mà."

Aoyama chẳng nói được câu nào. Người bạn thân nhất đã tạo cơ hội cho gã gặp Asami đang trong tình cảnh thê thảm. Gã muốn tìm một câu an ủi nhưng cảm giác phẫn khích của cuộc hẹn hò vẫn chưa nguôi, chẳng thể nào đồng cảm với một người đang ủ rũ.

"À, đúng rồi;" giọng Yoshikawa đột nhiên thay đổi, "Mà thôi, không có gì, cũng chẳng có gì đâu," nói xong Yoshikawa lại yên lặng, thở dài.

"Gì thế?"

"Không, không có gì."

"Đừng như thế."

"Chẳng có gì thú vị đâu, chuyện mấy em trong quán rượu đồn thổi ấy mà, tình cờ lọt vào tai tôi thôi, cũng không tin được."

"Ông nói đi xem nào, đừng có úp úp mở mở thế."

"Về lão đạo diễn Shibata đấy, nói đến chuyện chân cẳng tôi mới nhớ ra."

Chân ? Nghe đến tên Shibata, tay sát gái khét tiếng trong giới đã từng gián tiếp đỡ đầu cho Asami, cảm xúc trong gã lắng xuống. Chắc hẳn cái lão tên là Shibata đấy từng đi ăn đi uống với nàng rồi, chỉ nghĩ thế mà gã đã sôi sục. Cái ngữ ấy hằng đêm vẫn ngồi nhậu nhẹt với những cô xinh đẹp như Asami, thì tay chân sờ soạng ngay chứ chẳng lẩn tẩn liệu có nên cầm tay hay không như mình. Lão đấy mà ở đây, mình xiên cho một phát chết tươi, gã bực bội nghĩ thầm.

"Nghe nói lão cắt đứt thuộc dạng con nhà nòi, gia đình lão đã khéo léo định giấu nhem vụ đó đi nhưng vẫn có tin đồn lão đã bị kẻ nào đó cắt đứt chân. Bàn chân lão đứt lìa từ phần dưới mắt cá, lão bị sốc, đứng tim mà chết. Tóm lại là kẻ nào đó đã giết lão, nhưng cũng chỉ là mấy em trong quán rượu đồn, chắc không phải vụ Jason,"

(kẻ giết người hàng loạt trong bộ phim kinh dị Thứ sáu ngày 13)

, tôi cũng không

buồn xác minh lại."

Ôi giới, tưởng chuyện gì, gã thấy an tâm. Lão Shibata ấy đáng phải trả giá như vậy. Niềm phấn khích và lòng ghen tuông, cộng thêm với hơi men nữa, Aoyama không thể nghĩ ra điều gì khác. Tự lúc nào gã đã quên khuấy chuyện cậu thanh niên ngồi trên xe lăn gặp trong quán cà phê. Đó là điều lẽ ra gã phải nhớ lại.

"Ờ, hóa ra là bố à, con Gang nó sửa, con tưởng trộm."

Vừa mở cửa, Aoyama đã thấy Shigehiko mặc bộ pyjama đứng đó, tay lăm lăm con dao găm.

"Làm cái gì thế, đứt tay như chơi đấy." Đó là con dao găm khổng lồ, lưỡi dao dài gần ba mươi centimet.

"Chính bố mua về còn gì nữa, ở Singapore hay Hồng Kông nhỉ?"

"Ừ, phải rồi."

Aoyama nhớ lại. Khoảng mười năm trước trong chuyến đi du lịch đến vùng Đông Nam Á, gã đã mua chỉ vì tò mò tại khu chợ ngoài trời ở Manila. Yoko phát cáu khi gã rước về thứ nguy hiểm đến vậy, liền tịch thu luôn, rồi gã cũng quên bém mất

"Tìm thấy nó ở đâu đấy?"

Gã lấy chai Evian mát lịm trong tủ lạnh phòng bếp, mang ra phòng khách ngồi uống. Bếp và phòng khách được cách ngăn bởi quầy bar. Phòng khách khá rộng, khoảng gần ba mươi mét vuông, bày cả một bộ ghế sofa Tây Ban Nha mà vẫn còn thừa nhiều chỗ, ngoài ra còn một chiếc tivi màn hình 27 inch, một bộ dàn audio và kệ tủ bày ly với các loại rượu tây.

"Gần đây con mới thấy nó."

Shigehiko cắt con dao găm to bản đó vào trong chiếc hộp làm bằng nhựa cứng.

"Đang hỏi là nó ở đâu cơ mà."

"Trong kệ rượu," Shigehiko hất hàm chỉ về phía chiếc kệ tủ làm bằng gỗ gụ màu nâu sẫm.

"Thế mà bố không biết."

"Chỗ để mấy loại vang đắt tiền ý, nằm tít ở trong. Đúng kiểu của mẹ."

Chiếc kệ tủ làm bằng gỗ gụ có ngăn chứa với hai cánh cửa có khóa mở sang hai bên.

Aoyama cứ đi công tác châu Âu là lại xách về nhét vào đấy một, hai chai, giờ có đến mười mấy chai các loại Chateau d'Yquem, Romanee Conti hay Chateau Margaux...

"Cái gì mà kiểu của mẹ mày chứ?"

"Thì đấy, mẹ có vớt cái gì đi đâu. Có cái lên mẹ cũng chẳng vớt cái gì đi bao giờ."

Shigehiko nói cứ như Yoko vẫn còn hiển hiện nơi đây. Quả là thế thật, Aoyama gật đầu cười. Gã đang nghĩ đến gương mặt Yoko trong tư thế nhìn nghiêng, chắc Shigehiko cũng vậy, gã nhủ thầm.

"Mà..., " Shigehiko nói tiếp, "để ở chỗ toàn vang đắt tiền nên con dao chẳng bị gỉ chút nào, hầu như không bị ỉm."

"Mày tìm được lúc nào thế?"

"Khoảng nửa năm trước, khi lũ bạn con đến chơi, bố nhớ không?"

Ở lớp Shigehiko thuộc loại khá được mến mộ nên bạn bè rất hay đến chơi. Aoyama không mấy quan tâm nhưng cô Rie thì mừng rơn, lần nào cũng nấu bao nhiêu là cơm cà ri, cơm nắm, rồi cả mì Ý nữa.

"Có một thằng cực sành về rượu vang." "Cái gì ? Mới lớp mười mà sành rượu vang ?"

"Vâng, gọi là cái gì nhỉ, người chuyên về rượu vang Ý ?"

"Chắc là Sommelier (*Chuyên gia nếm và chọn rượu vang*)

."

"Đúng rồi, nó ước mơ trở thành như thế, giờ nó đang theo học cái đó, thế nên nó đòi xem tử rượu."

"Mới mười lăm tuổi đầu mà dám quyết định ngay thế à ?"

"Chứ sao, bây giờ nhiều đứa như thế lắm."

"Ngoài cái đấy không còn gì khác nữa à, chưa gì đã quyết định thế, liệu có nên cơm cháo gì không."

"Bố không hiểu cái gì hết."

"Bố không hiểu cái gì hả ?"

"Chứ còn gì. Cái thời yên ả của bố xa lắm rồi. Thế giới này đến thối um cả lên rồi."

"Ai chẳng biết."

"Ở cái nước này, học xong ra đời toàn một lũ vút đi, đứa nào có đầu óc một chút thì học xong cấp III thôi cũng đủ rồi. Chọn nghề rượu vang cũng được chứ sao, cũng là một cách để tu tâm dưỡng tính. Còn nhiều nghề khác nữa như phần mềm, đồ họa. Nghề về máy tính nhiều lắm, mà đã thích thì nên học càng sớm càng tốt."

"Thế mà định sao ?"

"Con định chờ một thời gian nữa. Sinh học và hóa học là hai môn tử của con nhưng ngành sinh hóa hay sinh học phân tử nước ta vẫn chưa ra đâu vào đâu."

Shigehiko nói, tay lại nhét con dao găm vào tít trong ngăn chứa rượu vang, khóa lại rồi giấu chìa khóa dưới chai Armagnac bày ở ngăn trên.

"Này, lỡ có cãi vã cũng cấm dùng con dao đó, nghe chưa."

Vừa nghe thế, Shigehiko đã làm bộ cầu trời khẩn phạt như trêu ngươi.

"Mà dẫu có trộm đi chẳng nữa, cứ dứ dứ con dao như thế, có khi chính mình lại nguy hiểm đấy."

"Biết rồi khổ lắm nói mãi. Lúc có một mình mà con Gang nó sửa thì cũng phải ra vẻ một chút chứ, nghe nói gần đây trộm cắp như ranh ấy."

Nhìn đồng hồ đã gần một giờ đêm. Aoyama thấy hơi áy náy vì để Shigehiko phải chờ trong khi

bản thân thì đi vui thú với Asami.

"Bố sẽ gắng về sớm", uống cạn chai Evian, gã nói.

"À, vụ đấy thế nào rồi ?" Shigehiko hỏi khi đang lên tầng hai.

"Cái gì thế nào ?"

"Vụ hẹn hò ấy."

"Cô ấy khá bất hạnh. Hồi kỹ ra mới biết, hồi nhỏ cô ấy từng bị ngược đãi, rồi lớn lên học múa ballet và nhờ có ballet mà cô ấy vượt qua tất cả. Việc chưa từng được nuông chiều giúp cô ấy trở thành người mạnh mẽ."

Đang đi lên cầu thang, nghe những gì Aoyama nói, Shigehiko dừng lại như nghĩ ngợi điều gì.

"Sao thế ?? Gã hỏi.

Shigehiko khẽ nghiêng đầu, vẻ dăm chiêu, nói không hiểu về ballet rồi bước tiếp lên cầu thang:

"Không dễ dàng vượt qua thế đâu."

Cái thằng, thế mà được, gã nghĩ. Rồi lại tự nhủ rằng cứ cho cả hai gặp nhau rồi sẽ hiểu thôi.

"Ngủ ngon !" Gã nói.

"Ngủ ngon !" Trước khi vào phòng, Shigehiko đáp vọng lại. Chỉ nghe không thì sẽ lầm tưởng đó là giọng của người đã trưởng thành.

Thời khắc chuyển từ mùa thu sang mùa đông là lúc chương trình *Ngôi sao màn bạc tương lai* trên sóng FM sắp đến hồi kết thúc như đã định. "Chỉ cần nói một câu khi chương trình kết thúc rằng: do vấn đề kịch bản mà kế hoạch sẽ chậm lại một thời gian, thế là ổn."

Yoshikawa phán. "Năm nào chẳng có hàng chục phim chết yểu, cứ vô tư đi, mà chúng ta không phải đạo diễn chuyên nghiệp nên chẳng liên quan gì đến uy tín cả. Hai tuần nữa đến mà nó mới thêm nhớ chuyện này."

Tâm trạng Yoshikawa đã khá hơn sau khi chuyển bà cụ vào một khu dưỡng lão với hệ thống chăm sóc hoàn hảo ở phía Tây Tokyo.

"Dù sao vẫn còn một thử thách cho ông đấy. Ông phải thú nhận với cô nàng Asami xinh đẹp đó. Chỉ ông mới nói được với cô nàng rằng cái bộ phim ấy chính thức bốc hơi rồi. Mà này, ông đã làm gì chưa đấy ? Ông chưa thú nhận với cô nàng mà đã này nọ rồi thì cũng gay đấy, dù cô nàng có tốt đến mức nào đi chăng nữa."

Aoyama còn chưa một lần cầm tay Yamasaki Asami.

Khoảng hai tháng vừa qua, cứ cách hai tuần họ lại gặp nhau một lần, lại nói những chuyện như lần hò hẹn đầu tiên. Nhưng gã tin chắc rằng nàng rất vui vì điều đó, và niềm phấn khích

mỗi khi gặp nàng cũng chưa bao giờ vui.

Vẫn là giọng nói thánh thót như dây đàn, Asami nhắc ống nghe, rồi xuất hiện nơi hò hẹn với trang phục mới và kiểu đầu vừa sửa sang. Aoyama đưa nàng đi khắp các nhà hàng, khai một hai chai vang thượng hạng. Câu chuyện giữa hai người chẳng bao giờ có hồi kết. Asami thường nói về múa ballet, còn Aoyama hay thuật lại những trải nghiệm tận nước Đức xa xôi.

Tuy nhiên, buổi phát thanh cuối cùng của chương trình *Ngôi sao màn bạc tương lai* ngày một gần, Aoyama bắt đầu cảm thấy sức ép khi phải nói ra việc làm phim đã tan thành mây khói. Có cả những điều khác nữa phải kể cho nàng nghe. Đó là chuyện cá nhân. Aoyama cứ chần chừ bỏ qua các cơ hội nói về việc vợ gã đã chết bảy năm trước, và hiện đang sống với một thằng con trai mười lăm tuổi. Asami cũng hết sức giữ ý tránh đề cập đến những vấn đề riêng tư của gã. Tuần sau chương trình sẽ thực sự kết thúc. Đó là một đêm hạ tuần tháng Mười một, những chiếc lá khô bắt đầu tung bay khắp Tokyo, Aoyama quyết định sẽ tự thú với nàng.

Lần này gã chọn quán bar trong một khách sạn cao tầng khu NishiShinjuku làm nơi hò hẹn và định sẽ nói chuyện về bộ phim trước khi dùng bữa.

Để lấy bình tĩnh, Aoyama đến sớm gần hai mươi phút và ngồi trước ở khu quầy bar. Quán này được giới thiệu trên cả tạp chí, nổi tiếng vì bán rượu champagne lẻ từng ly, nhưng vẫn sớm nên khách khứa hơi thưa thớt. Cô phục vụ quen nói có thể sắp xếp bàn riêng nhưng gã vẫn chọn quầy bar. Gã sợ phải nhìn thẳng vào nàng để nói chuyện.

"Lạ nhỉ, hôm nay lại hẹn ở Shinjuku à."

Asami xuất hiện trong chiếc đầm ngắn màu đen và đôi bốt cao, vẫn như mọi khi, nàng khiến tất cả các gã đàn ông trong quán phải ngoái nhìn.

"Ở Higashi-Nagano có một quán ăn Nhật khá đặc biệt, chủ trước kia từng là geisha, ở đó phục vụ các món kuruwa của thời Edo. Thỉnh thoảng thay đổi không khí chút cũng hay."

Thật tuyệt, nàng mỉm cười.

"Lúc nào cũng được thưởng thức những món ngon, em tăng cân mất rồi."

Aoyama gọi Dom Perignon loại Rosé, cộng ly rồi bắt đầu nói chuyện.

"Hôm nay, tôi phải báo trước với em một tin hơi buồn."

Gã nói, nhìn thăm dò thái độ Asami. Tay nàng khựng lại ngay lúc đang nâng ly lên miệng.

"Tin gì thế ạ?"

Một thoáng lo âu bao trùm cả gương mặt nghiêng nghiêng của nàng. Hết nhìn nàng, gã lại nhìn ly rượu, cố gắng không run rẩy, và bắt đầu nói đúng như lời Yoshikawa dặn.

"À ừ, chuyện về đợt thi tuyển mà em đã tham dự đó."

Vừa nghe đến đó, nàng thở phào một tiếng, nâng ly rượu lên uống hết gần nửa, rồi lại nở nụ

cười tràn đầy hạnh phúc.

"Sao em lại cười ?" Aoyama hỏi, gã thấy người như nhẹ nhõm hẳn đi.

"Đâu, em có cười đâu ạ, anh cứ nói tiếp đi."

"Em vừa cười đấy thôi."

"Ờ thế ạ."

"Ừ, đúng thế mà. Chuyện này chẳng hay ho gì lắm, em cười thế tôi lại thấy khó nói."

"Nhưng mà chuyện về bộ phim đúng không ạ ?"

"Đúng thế."

"Anh đã chọn người khác làm nhân vật chính phải không ạ ?" vẻ mặt nàng vẫn không ngớt mừng vui.

"Không phải thế. Có người đã lo viết kịch bản rồi nhưng nhà tài trợ lại lắc đầu với cái kịch bản gốc đó. Nhà biên kịch đó khá nổi tiếng nên ông ta đã tự ái, bỏ luôn không làm từ khoảng hai tuần trước rồi."

"Thế bên anh phải thuê biên kịch khác ạ ?"

"Không, một trong những điều kiện của công ty phân phối là phải có nhà biên kịch đó. Lần này hai bên nhà tài trợ và công ty phân phối rồi nhem lên. Tôi không thông thạo lắm, nhưng làm phim chỉ cần thiếu một trong hai thứ, hoặc là tiền, hoặc là kế hoạch phân phối thì tuyệt đối không làm được. Thế nên thành bong bóng cả rồi. Tuần sau sẽ có thông báo hoãn nhưng cứ coi như kế hoạch này đã chìm trong bóng tối."

Aoyama nói rồi nhìn Asami. Kỳ lạ thật, nàng cứ cười mãi thôi, rồi nàng nói ra điều không tin nổi.

"Đáng tiếc thật, nhưng em lại thấy vui mừng khó tả, chết, đúng là em bất lịch sự quá."

"Vì sao ?"

"Dạ, em xin lỗi, công việc của anh Aoyama vất vả là thế mà em lại..."

"Sao em lại thấy vui mừng chứ ?"

"Vâng, trong bài giới thiệu em cũng đã ghi, em không tin chắc sẽ được chọn. Và rồi, nếu người khác thủ vai chính, thì anh sẽ gặp cô ta khi làm việc đúng không ạ ? Em không hề muốn điều đó xảy ra. Và việc bộ phim đó không còn nữa làm em cảm thấy vui mừng. Hơn nữa em cứ nghĩ là có chuyện gì ghê gớm hơn, như em không thể hoặc ít được gặp anh nữa."

Nàng nói rồi nâng ly lên. Keng ! Hai chiếc ly mỏng mảnh chạm vào nhau vang lên thứ âm thanh sắc gọn. Aoyama thấy mình vừa trút bỏ được một gánh nặng trên vai.

8

Quán đó nằm im lìm cách một con phố phía sau khu ẩm thực ở HigashiNakano, không biển

hiệu, chẳng đèn neon. Ngày xưa, gã và Yoko vẫn thường đến đây. Bên ngoài cửa hàng vẫn y như ngày xưa, dù ngay ngoài đường đập vào mắt là đám gái bán hoa và những gã đồng tính ngoại quốc ăn mặc lòe loẹt, sẵn sàng mời chào bám riết những người đang khật khưỡng đi một mình. Nhưng Aoyama đi cùng Asami nên họ chẳng thèm đoái hoài. Bước xuống taxi, Asami ném những cái nhìn tự nhiên như không, không tỏ ra khinh miệt hay sợ sệt. Aoyama rẽ sang đường mà trong lòng cảm thấy gã ở một đẳng cấp cao hơn hẳn, không phải đối với họ mà đối với hoàn cảnh của họ. Cảm giác ấy xuất phát từ sự thật đơn giản: đám đàn ông đàn bà bất hạnh phải bán thân, bán cái liêm sỉ, còn gã chẳng cần mua, gã đang dẫn theo một cô gái trẻ đẹp không cần phải bán thân.

Món ăn Edo Tateba, dòng chữ được viết bằng bút lông trong thực đơn. Quán khá nhỏ. Ngoài quầy bar với bảy chỗ ngồi, hai bàn bốn người còn trông thì chỉ còn một nhóm khách khác. Nhóm này thuộc tầng lớp giám đốc ngân hàng hay công ty thương mại nào đó, tóc đã điểm bạc, hết bàn tán về đánh golf, cổ phiếu, rồi sức khỏe trong lúc nhâm nhi từng chút một loại rượu sake ướp lạnh với kiểu cách quý tộc. Bà chủ quán mặc bộ đồ kiểu Nhật mang đến khăn lau tay và rượu cocktail chứa trong chiếc ly thủy tinh Satsuma, chào hỏi rằng sao lâu lắm mới lại thấy gã ghé qua.

Ngon quá, nhấp một ngụm cocktail, Asami thốt lên, giọng nàng vang khắp không gian quán vốn đã chật hẹp. Mấy vị khách già mặc vest chần chu với mái tóc đã điểm bạc đều từ từ quay lại nhìn. Với tầm tuổi đó, người đẹp chắc đã nhìn phát chán. Vậy mà họ vẫn giật mình vì giọng nói đặc biệt của Asami. Thánh thót và mềm mại, như luồn qua tai và quấn miết lấy toàn não bộ.

"Rất vui vì cô thích. Món cocktail này tôi tự pha chế từ loại rượu vùng Ishikawa và quả thanh yên."

Bà chủ quán tên là Kai, trước từng làm geisha ở Shinbashi. Bà lấy chồng bác sĩ, đến khoảng giữa những năm ba mươi tuổi thì giải nghệ, ly hôn và bắt đầu kinh doanh. Gã mới đến quán này trong vòng gần hai mươi năm trở lại đây nên không biết gì về quá khứ làm geisha đó của bà. Bà Kai hom Aoyama đến mười tuổi, nắm một mạng lưới khách hàng rộng đến khó tin, tầm cỡ từ giới chính khách cho đến truyền thông. Có lần gã hỏi ai là khách hàng ấn tượng nhất, bà Kai đã trả lời: đó là Khrushchev (*chính trị gia người Nga, người kế nhiệm Stalin*). Bà cũng rất quý mến Yoko. Aoyama đến đây với hai mục đích, nói lên hết những điều riêng tư của gã và để xem bà đánh giá Asami như thế nào.

"Món ăn tateba là gì ạ?" Asami vừa đưa lên miệng vừa hỏi.

Món ra đầu tiên trước món chính là món cá nóc nấu đông. Cô phục vụ tầm ba mươi tuổi, chân hơi có khuyết tật. Cả bà Kai và cô phục vụ đều để chân trần, chứ không mang tất dù đã sang

tháng Mười một. Máy điều hòa đang chạy cũng vừa ấm. Đôi chân trần dưới bộ phục trang kiểu Nhật hoàn hảo đến từng đường chỉ, kêu gọi đến lạ lùng.

"Có người nói đó là các món được phục vụ trong nhà thổ, người khác lại bảo chúng xuất phát từ các lữ quán bên các đại lộ chính thời Edo. Nó dễ gần và tinh tế hơn nhiều món kaiseki truyền thống của Kyoto."

Bà Kai đang tiếp các vị khách già kia dù không tham gia trò chuyện, bà chỉ ngồi nghe, hầu rượu và tỏ vẻ quan tâm. Có lúc họ hỏi kiểu như cô có chơi golf không, thì bà Kai đáp rất ngắn gọn: tôi ghét đi bộ lắm. Hầu chuyện khách quả là khó khăn, dù có là bà chủ, nữ hầu bàn hay người pha rượu. Bà Kai là người hoàn hảo trong chuyện này.

"Em chẳng biết gì về món kaiseki cả."

Hôm nay Asami ít nói hơn khi ngồi ở các quán ăn kiểu Ý hay kiểu Pháp. Chắc ngôn từ của nàng nghẽn lại trong khoảng không gian khép kín. Gã nhớ lại, hồi xưa, Yoko cũng thế khi đến đây lần đầu.

"Với tuổi như em mà biết rõ thì mới là bất thường."

"Nhưng có ngon không ạ?"

"Thực sự là không."

Một đĩa ngao, những lát cá ngừ tươi lạnh, chai rượu sake lạnh thượng hạng của vùng Ishikawa được bày ra. Gò má với làn da mỏng mảnh của Asami hơi ửng hồng lên.

"Anh định nói món kaiseki ấy ạ?" Đưa mắt nhìn mấy vị khách già, Aoyama hạ giọng.

"... về cơ bản chỉ dành cho người cao tuổi thôi."

Gã thì thào, giọng như châm chọc làm Asami phá lên cười. Lại là tiếng cười ấy, nó cứ quanh quẩn bên tai, đọng lại một cảm giác khoan khoái.

"Tại sao lại thế ạ?" Nàng ngược mắt hỏi, tay gấp wasabi phết lên miếng sashimi cá ngừ.

Aoyama ngẩng nhìn bàn tay nàng đang cầm đũa. Bàn tay của một cô gái hai tư tuổi, đã vượt qua nỗi ám ảnh bị ngược đãi từ thuở ấu thơ nhờ có múa ballet, rồi lại phải đoạn tuyệt với múa vì lý do sức khỏe. Ngón tay nàng thon thả với điểm nhấn là những chiếc móng đánh phốt hồng, mạch máu xanh thấp thoáng trên mu bàn tay qua làn da mỏng mảnh, tay nàng mịn như được tráng qua một lớp màng nhân tạo.

"Đặc trưng món kaiseki đó nếu gói gọn trong một từ thì đó là mềm. Không có thứ gì gây khó dễ cho hàm răng. Ngay cả tôm cũng xay nhuyễn rồi làm thành tôm viên, món thịt thì hầu như không có. Tất cả đều được chế biến kỹ càng, tuy nhiên nói chung món đó chỉ dễ ăn."

Đã khá quen với việc ở bên cạnh Asami nhưng Aoyama vẫn thấy căng thẳng khi ngồi vai kề vai. Cổ họng khô khốc, gã phải tự kiềm chế không liên tục nâng ly với tốc độ ngày càng nhanh. Người ta thường nói nhiều khi căng thẳng, mất bình tĩnh, đã thế lại phải cố làm cho người khác

giới ngồi ngay cạnh chú ý đến mình.

"Người ta hay nói đồ ăn Nhật rất có lợi cho sức khỏe nhưng tôi lại có ý nghĩ khác. Trước tiên là cái kiểu ngồi ăn cạnh nhau xung quanh quầy bar như thế này rất kỳ quặc. Ngay cả các quán sushi cũng không ngồi đối diện mà ngồi cạnh nhau. Hơn nữa lại vừa ăn vừa nói chuyện trên trời dưới bể với đầu bếp ở phía trong quầy. Chỉ nghĩ đến kiểu vừa ăn vừa tán những câu chuyện như: mực này thuộc giống nào, bắt ở đâu, chỉ còn ăn ngon được trong vòng hai tuần... là đã thấy lạ lùng rồi, em có nghĩ thế không?"

"Đúng thế thật. Em không hay đến những quán sushi, cũng ít khi ngồi ăn ở những quầy bar như thế này vì nó đắt lắm. Nhưng em cũng cảm thấy chỗ ngồi thật kỳ quặc."

"Tệ hơn nữa, nó còn tạo ra bè cánh."

"Bè cánh?"

"Ừ, những kẻ trong và ngoài quầy rất dễ bắt chuyện. Có cả những quán sushi mà khách khứa hay ngồi ở quầy bar đều biết mặt nhau hết. Ở đó, đối với những khách đến lần đầu thì cần phải có một chút dũng khí mới dám ngồi ăn ở quầy. Bởi ở đó đã hình thành một cộng đồng nhỏ, trong đó bầu không khí hòa nhã là hết sức quan trọng. Không phải từng người nói với nhau mà tất cả các câu chuyện đều thông qua người dẫn chương trình là bếp trưởng. Thế nên quầy bar không thể là chỗ cho các đôi tình nhân tận hưởng những phút giây êm đềm bên nhau, nếu không họ sẽ bị cô lập với phần còn lại trong quán."

"Em cũng hình dung được."

"Và nữa là khi mệt mỏi rồi thì không bao giờ muốn ăn sushi hay là kaiseki cả."

"Thật vậy ư?"

"Những lúc ở nước ngoài chẳng hạn, khi mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, tôi chẳng có hứng thú gì với món sushi lạnh lẽo hoặc là món Kaiseki nhạt nhẽo nát bét như tương cà, ít nhất tôi là thế. Nhưng cũng nhiều người nghĩ vậy. Cơ bản thì tùy khẩu vị thôi. Tôi thì thích những món cay như đồ ăn Tứ Xuyên hay Hàn Quốc, chúng rất kích thích vị giác."

"Em cũng rất thích, đồ ăn Ấn Độ chẳng hạn."

"Ừ, món ăn Ấn Độ cũng ngon. Cách nấu ăn sử dụng nhiều gia vị thường là ở các vùng khí hậu nóng, như Cam pu chia, Thái Lan, Việt Nam. Còn Hàn Quốc thì thuộc xứ lạnh nhưng nhiều món ăn Hàn Quốc lại cay. Tôi cũng đã từng tự hỏi tại sao vậy. Hàn Quốc, mà đúng ra là dân Triều Tiên, nằm ngay sát một nước lớn là Trung Quốc, lịch sử đất nước ấy rất tàn khốc dù nền văn hóa thì vô cùng phong phú. Cái lịch sử tàn khốc ấy, nói cụ thể như thế này, ví dụ như bố mẹ ruột của mình bị tàn sát ngay trước mắt chẳng hạn. Trong cái thời kỳ loạn lạc, khủng khiếp như thế thì con người vẫn cứ phải ăn. Khi trong người không còn sức lực, nhuệ khí nữa thì những đồ ăn đậm đà là hợp hơn cả vì chúng giúp đánh thức cảm giác thèm ăn. Sushi và kaiseki không

làm được điều đó. Chúng là những đồ ăn lạnh, kích thích vừa phải, mềm, dễ nuốt nhưng không phải là thứ gì mang lại sức sống khi người ta không còn đủ sức để ăn. Cái cảm giác thèm ăn, tôi nghĩ nó xuất phát từ giả định là những gì có sẵn. Bất cứ lúc nào, khi nào cũng có ảo tưởng rằng ở trên đất nước này chỉ toàn những cộng đồng ấm cúng. Chính vì thế mà chúng nhạt nhẽo vô vị, không phải là món ăn dễ chịu đối với những người không thuộc cộng đồng đó."

Aoyama tí tí uống hết năm tuần sake lạnh hảo hạng trong lúc huyền thuyên. Gã nghĩ mình nói quá nhiều. Và tự nhủ, không được phép say, không thể nói những chuyện riêng tư thế trong tình trạng say xỉn. Asami ngừng ăn sashimi, nàng nhìn sâu vào mắt gã. Gương mặt nàng đẹp quá, và lạ lùng nữa, mỗi góc độ đem lại những ấn tượng khác nhau. "Anh Aoyama, lúc nào anh cũng nghĩ những chuyện như thế ạ?"

"Những chuyện như thế?"

"Chuyện anh vừa nói đó."

"Không, đâu phải lúc nào cũng nghĩ thế, chỉ là cuộc đời dạy cho tôi điều đó."

Vậy sao, nàng nói, gấp nốt lát sashimi cá ngừ cuối cùng.

"Em...thích...nghe anh nói những chuyện như vừa rồi."

Gã chợt thấy ngượng ngập. Cô phục vụ chân trần mang thêm rượu, món azuke-bachi và shiizakana. Azuke-bachi gồm cá chình nướng và củ từ hấp, shiizakana là nấm shime-ji trộn tiêu.

"Lần đầu tiên một người đàn ông nghiêm túc nói cho em biết những chuyện như thế."

Sau khi ăn món hồng sấy khô tráng miệng, mấy vị khách già mặc lại chiếc áo choàng do đích thân bà chủ mang tới, chuẩn bị ra về. Họ điềm đàm nói với nhau: "Này, ra khu Ginza chút chứ?" "Thôi, mai tôi phải bay sang Seatle sớm, nghe nói ngồi máy bay lâu không chỉ gây đau lưng mà còn ảnh hưởng đến cả hệ miễn dịch."

Xin chào, họ nói khi đi qua hai người, rồi bước ra khỏi cửa.

Kể có thực quyền bao giờ cũng nhả nhận, Aoyama thầm nghĩ.

"Tại em trẻ quá, lại là phụ nữ nên chẳng ai nói chuyện nghiêm túc vậy chẳng."

"Không, tôi lại thấy mình cứ lải nhải mãi những câu chuyện trời ơi đất hỡi."

"Làm gì có chuyện đó. Anh đã dạy em những điều rất rất quan trọng đấy."

"Rất hân hạnh," Aoyama nói, nhấp thêm ngụm sake lạnh thượng hạng, cười ngượng ngừng rồi kể tiếp.

"Thực ra, nói thì nói vậy thôi, tôi khá thích ăn sushi."

Nghe vậy, Asami cười phá lên. Aoyama cũng phì cười, một phần gã thấy bớt căng thẳng khi trong quán chỉ còn lại hai người, bà chủ Kai đang đứng tiễn khách. Rồi gã quyết định nói với nàng chủ đề chính của đêm nay. Bà chủ Kai đã quay vào nhưng đứng hút thuốc cách xa hai

người. Loại thuốc không đầu lọc.

"Hôm nay tôi muốn nói với em một việc quan trọng," gã mở đầu.

"Chuyện gì thế ạ ?" Asami đang gấp miếng nấm shimeji, gò má nàng hơi ửng đỏ.

"Lẽ ra chuyện này phải nói trước khi uống rượu, hoặc là ngồi ở nơi nào không có hơi men."

Asami bỏ lại miếng nấm vào khay hình bát giác, đọc thấy sự lúng túng của gã, nàng hạ ánh mắt xuống tay mình.

"Cho đến giờ, tôi vẫn chưa nói lời nào về chuyện riêng của tôi. Bảy năm trước, vợ tôi đã qua đời."

"Vợ tôi," nghe đến từ đó, toàn thân Asami như cứng lại, rồi nàng quay sang nhìn gã khi nghe đến câu "đã qua đời".

"Ừ, rồi từ đó, tôi chưa hề qua lại với ai. Em đừng nghĩ tôi là một kẻ duy luân lý nhé. Tôi cũng từng không nghiêm túc lắm đâu, tôi lao đầu vào công việc ngay sau khi vợ tôi mất. Hồi trước tôi đã kể về việc mời nữ nhạc công chơi đàn organ ống người Đức rồi nhĩ. Đó là ngay sau cái chết của cô ấy. Quán ăn này chúng tôi cũng thường ghé qua. Em đừng hiểu lầm tôi coi em là người thay thế cho vợ tôi hay em giống vợ tôi. Vì đương nhiên em và vợ tôi là hai người hoàn toàn khác biệt. Sau những lần gặp gỡ như thế này, tôi đã nghĩ đến chuyện đi bước nữa..."

Gương mặt Asami biến sắc, vô cùng hoảng hốt. Hơi thở nàng trở nên gấp gáp, bờ vai run rẩy sau lần áo đen lảng.

"Nếu những điều tôi nói là không phải, em bỏ quá cho. Nếu em không có một chút tình cảm nào với tôi thì những gì tôi nói quả là lỗ bịch. Mà có thể cũng chẳng sao, tôi đã là như thế, liệu em có chấp nhận tôi không ?"

Ánh mắt nàng hướng về phía Aoyama rồi đổ xuống, bờ môi nàng mấp máy mãi không nên một nụ cười, xem chừng rất khó nhọc, rồi nàng buông xuôi, khe khẽ lắc đầu.

"Em...không phải là người như thế."

Giọng nàng có cái gì khác trước, bỗng như một làn gió lạnh băng thổi qua.

Không phải là người như thế nghĩa là sao ? Nàng chưa muốn ổn định cuộc sống gia đình ? Hay nàng chưa thực sự có ý với mình ?

"Xin lỗi anh."

Nàng nói, và đứng dậy. Bà chủ Kai quay lại nhìn.

Điều Aoyama cảm thấy lo ngại nhất đã xảy ra. Gã lúng búng, không tìm được ngôn từ cần nói.

Gã tự nhủ phải làm gì đó song cơ thể gã chẳng nghe theo. Trong khi đó, Asami với chiếc áo khoác da treo trên tường, rồi nàng cáo biệt.

"Em xin phép, em về đây."

Lần đầu tiên Aoyama thấy biểu hiện đó của nàng, gã chỉ biết nhìn chết trân.

Một âm thanh khô khốc vang lên, cánh cửa đóng sập lại. Bà chủ Kai đập tàn thuốc, trách móc:

"Còn ngồi thừ ra đấy ? Mau đuổi theo đi chứ ?"

Tay vẫn cầm chiếc áo khoác, Asami bỏ đi như chạy, xuyên qua đám gái bán hoa và lũ đồng tính. Gã phải chạy mới theo kịp trước khi Asami ra đến đường lớn.

"Asami !"

Aoyama vừa chạy vừa gọi với theo, cổ họng gã như tắc nghẹn, không thể gào to lên.

Khác với lúc đến, con ngõ nhỏ ấy như thoát khỏi hiện thực. Thành linh đập vào mắt là cận cảnh đám gái bán hoa trong những bộ đồ rẻ tiền mỏng tang, lũ đồng tính đội tóc giả, mặt trát đầy những son là phấn, gã thấy như bỗng nhiên lạc vào một bộ phim. Cũng giống như một con ác mộng. Màu xanh lục từ mái tóc, màu móng chân lạnh toát trên những đôi giày cao gót, màu son đỏ chói lóa trên môi mấy gã đồng tính, và màu tất kim tuyến hồng, những sắc màu ấy nhảy múa trong mắt mang lại cảm giác mơ hồ về những gì đang diễn ra. May là mùa đông, Aoyama nghĩ, chứ giờ mà tiết trời ấm áp thì cái cảm giác phi thực còn dữ dội hơn nhiều.

"Asami !"

Asami dừng chân ngoảnh lại sau lần gọi thứ ba. Aoyama vẫn cứ chạy theo mãi, đến gần chỉ cách một sải tay. Gương mặt Asami như giận dữ lắm.

"Xin lỗi, chuyện đó dường đột quá. Dù sao hôm nay cứ để tôi đưa em về. Câu trả lời cho ngày hôm nay hãy để lần sau, hoặc là qua điện thoại, hay bất cứ lúc nào cũng được. Có lẽ em chưa hề suy nghĩ về chuyện này, nhưng tôi vẫn muốn nói trước, rồi ra sao thì ra."

Asami vẫn như giận dữ lắm, nàng lẩm bẩm điều gì và cứ lắc đầu quây quây. Giọng nàng nhỏ đến mức không thể nghe rõ được. Hơi thở hai người tạo thành những luồng khí trắng đục. Cái cảm giác phi thực như đột nhiên bị ném vào trong giấc mơ hay là một bộ phim nào đó vẫn tiếp diễn, chỉ có hơi thở tạo ra làn khói trắng đục đem đến cho Aoyama cảm giác thực tại.

Asami ngược nhìn gã, như muốn nói điều gì mà không sao thốt nên lời, nàng lại cúi đầu rồi chậm chậm cất bước ra phía con đường lớn. Chạm đến mức thì thoảng gã không dừng lại chờ thì sẽ vượt nàng mất. Aoyama lững thững bên nàng, mơ màng nhìn dãy nhà cao ốc xa tít qua những kẽ hở từ con ngõ nhỏ xú. Anh đèn đỏ chớp lên đều đặn ngay phía trước dãy nhà đằng Tây Shinjuku. Gã thấy giống như màn hình điện tâm đồ. Ra đến đường lớn, hai người đứng một lúc chứ chưa vội gọi taxi. Aoyama nhận ra Asami không khoác áo choàng, gã với tay và khoác lên người nàng. Lúc chiếc áo choàng ôm trọn lấy tấm lưng Asami cũng là lúc nàng ôm chầm lấy gã như sắp sửa ngã quy. Nàng tựa đầu vào gã rồi vòng tay ra sau lưng. Bờ vai nàng khẽ run rẩy, một cái ôm thật lỏng lẻo. Aoyama thực sự bối rối, chỉ biết nâng đỡ nàng nếu không chắc nàng sẽ không thể đứng vững, bàn tay gã cảm nhận rõ cái lạnh ngấm vào chiếc áo khoác da đang bao bọc bờ vai nàng. Rồi Asami buông gã ra và nói:

"Anh không đùa với em đó chứ?"

Aoyama thoáng nổi da gà, cả sắc mặt và giọng điệu của nàng là một thứ gì đó rất khác. Gã cảm thấy lớp màng bao phủ cả dây thanh quản lẫn da mặt nàng giờ đã bong hằn ra.

"Đương nhiên rồi, chuyện nghiêm túc đấy!"

Aoyama nói với giọng khô đặc. Gã thấy sắc mặt nàng lại chầm chậm trở về như cũ, như cái màng dùng đục vẫn lơ lửng đâu đây đã quay lại, phủ kín da dẻ nàng. Nàng không đeo mặt nạ giấu mình hay trưng cái màng đó để lảng tránh ánh nhìn từ người đối diện. Nàng không thể nào cố tình làm như vậy. Đó là sự thay đổi rất đột ngột. Cười khi thấy buồn cười, bực tức khi bị khinh thị. Chỉ là vậy thôi nhưng nó diễn ra trong tích tắc, tự nhiên và đột ngột quá mức, khiến gã nghĩ rằng nàng đã trở thành một con người khác, và cái màng dùng đục ấy bong hằn ra, rồi lại kết dính vào.

"Em hạnh phúc lắm!" Nàng thủ thỉ.

Lại là giọng nói và âm điệu thường thấy của nàng. Asami nói lời cảm ơn khi gã bước vào taxi. Khẽ hôn lên má nàng, Aoyama nhận ra gã đã quên kể cho nàng về Shigehiko. "Em yêu anh," môi kề môi, nàng thì thầm. "Anh yêu em," Aoyama đáp lại sau nụ hôn ngọt ngào.

Asami vẫy tay mãi đến khi chiếc taxi khuất dạng.

"Anh quen cô ta ở đâu?"

Bà chủ Kai đã chuẩn bị sẵn một bình rượu sake hâm nóng, một đôi chén hạt mít Arita, rồi cùng ngồi tiếp rượu gã. Aoyama huyền thuyên với bà hết chuyện tổ chức thi tuyển, rồi cả thân thế Asami. Gã thấy mình nói hết như một đứa trẻ vô tư lự. Chắc tại bởi nụ hôn ngay trước khi cánh cửa taxi khép lại. Bờ môi nàng mềm mại, lạnh giá. Cảm giác tội lỗi lạ lùng gã chưa bao giờ thấy xâm chiếm cõi lòng ngay khi những bờ môi rời xa nhau. Gã ý thức được rằng mình đã làm một điều không thể nào tha thứ, cũng không thể rút lại được. Gã thấy một chút gì hơi tàn nhẫn, xen lẫn dư vị ngọt ngào chết chng. Ước gì mình lại được chạm vào bờ môi nàng như thế một lần nữa, gã mơ màng, cho dù có phải quảng đi cả gia tài....

Bà Kai ngồi ngay trước mặt với điệu thuốc không đầu lợc trên môi, tay châm rượu sake vào chiếc chén hạt mít. Gương mặt bà khá thanh tú nhưng sau nụ hôn với Asami, gã chỉ còn thấy trên đó những dấu ấn của tuổi già.

"Bà thấy cô ấy thế nào?"

Gã cất tiếng vì thấy bà Kai cứ im lặng. Không phải gã cần tham khảo ý kiến mà chỉ muốn xác nhận lại rằng bà có hiểu không thôi. Thời buổi này không tìm đâu được một cô gái tuyệt vời như thế đâu, bà có hiểu không? Ý gã là như vậy.

"Một cô gái lạ lùng!" Phì hơi thuốc, bà Kai trả lời.

"Lạ lùng?"

"Kiểu người như thế, tôi mới gặp lần đầu."

"Giờ là thời nào rồi, có phải ngày xưa đâu."

"Tôi cũng nghĩ vậy nhưng có những cái nhất định không thay đổi, đó chính là việc người ta thấy điều gì là quan trọng nhất trong cuộc đời. Cái này, chỉ cần nói chuyện một chút thôi là tôi hiểu ra được. Những người trẻ tuổi bây giờ đại để chỉ có hai loại, dù là đàn ông hay đàn bà, dù là nghệ nhân hay nghiệp dư, một là không biết điều gì là quan trọng nhất đối với mình, hai là biết mà không đủ sức để bảo vệ. Còn cô gái này thì khác, cô ta hiểu rõ mình cần gì nhưng không muốn cho ai biết. Không phải là tiền bạc rồi, sự thành đạt hay là một cuộc sống bình dị hạnh phúc, một người đàn ông mạnh mẽ hay một đức thánh thần kỳ dị, chắc hẳn không phải là những thứ ấy. Có cảm giác như cô ta đang phơi bày tất cả mọi thứ nhưng lại mơ hồ, chẳng biết đâu mà lần. Tôi thấy cái khả năng đó của cô ta. Một cô gái khó hiểu đúng không nào?"

"Nhưng cô ấy tuyệt đấy chứ?" Aoyama hỏi. Bà chủ Kai lộ vẻ ngạc nhiên, châm thêm một điều nữa.

"Anh thực lòng với cô ta hả?"

Nghe vậy, gã thấy hoang mang. Cảm giác như bà ta chỉ trích rằng gã biết cô gái không đơn giản chỉ là một người con gái tốt mà vẫn cứ nhắm mắt lao đầu vào, gã muốn ngã sập ngay tại đấy mà không được.

"Tôi không nghĩ cô ấy có gì xấu, tôi đang nghiêm túc đây."

Aoyama nói vậy, bà chủ Kai lắc đầu vẻ khó xử.

"Cô ta không thuộc mức tốt hay xấu. Có thể tôi chưa biết hết còn anh thì đã mê mẩn cô ta rồi nên chẳng bận tâm đến những điều tôi nói. Nhưng nếu được, với những cô nàng kiểu ấy, anh nên tránh xa ra thì hơn. Một là tốt quá mức cần thiết, hai là tệ đến xúc đất đổ đi, ba là cả hai trường hợp đấy."

9

Ngày hôm sau, Asami gọi điện đến công ty ngay lúc sáng sớm. Lần đầu tiên Aoyama nhận được điện thoại của nàng.

"Em đây, gọi đến công ty thế này có phiền không ạ?"

Mới đầu, cô nhân viên trẻ tuổi Takamatsu nhắc ống nghe. Công ty nhỏ có cả bảy mươi bốn người, trừ ông kế toán Tanaka đã hơn năm mươi tuổi thì mọi người đều xưng hô bằng tên thân thiện chứ không gọi là sếp. Anh Aoyama, có điện thoại của cô Asami ở đường dây số 4... Chắc hẳn cô này đã hỏi Asami gọi từ đâu đến, nàng trả lời làm sao nhỉ. Văn phòng bé nên Aoyama không có phòng riêng. Mọi người sẽ nghe hết mất thôi, mà thầy kệ, gã tự nhủ, đằng nào chẳng

phải công bố với mọi người, rồi thế nào cũng sẽ bị cười cho mà xem, cưới một cô kém gần hai mươi tuổi, lại còn xinh hơn cả diễn viên điện ảnh thế cơ mà. Nhưng về cơ bản, chắc mọi người sẽ mừng cho mình thôi.

"Có phiền gì không anh ?"

"Sao mà phiền, anh đang định gọi cho em đây."

"Em muốn nghe giọng anh quá thôi."

"Này, mình giống nhau rồi đấy."

Takamatsu liếc về phía gã trong khi đánh máy. Năm nay cô mới hai mươi lăm tuổi. Sau khi tốt nghiệp trung cấp, cô chuyển sang sống tại London một năm rồi về làm việc cho hãng truyền hình địa phương nhưng vì luôn muốn thực hiện những cuốn phim tài liệu thực tế nên cô xin nghỉ việc và xin vào công ty Aoyama. Mấy vị có thâm niên lúc đầu đã phản đối vì cô tỏ ra khá tự phụ khi phỏng vấn nhưng Aoyama lại đánh giá rất cao trình độ tiếng Anh và bầu nhiệt huyết của cô. Hiện cô đang phụ trách việc mua lại những chương trình phim tài liệu nước ngoài và lập kế hoạch cho các chương trình hợp tác song phương với các nhà sản xuất nước ngoài. Trong khi đám nhân viên trẻ tuổi chỉ chực lên mặt ganh đua về lập kế hoạch thì Takamatsu lại vô cùng điềm đạm, làm việc hăng say. Trước kia cô đã từng yêu một người nước ngoài.

"Xin lỗi anh, hôm qua...em bối rối quá."

"Đừng nói thế, cũng tại anh đường đột quá thôi."

"Anh biết tại sao em lại gọi cho anh không ?"

"Chắc là biết, anh cũng nhớ giọng em."

Cách nói chuyện của Asami hơi có chút thay đổi, vẫn nhã nhặn nhưng giọng nàng vang lên chút nũng nịu, bớt dùng kính ngữ và tăng thêm phần thân mật. Có lẽ là nhờ nụ hôn ngày hôm qua, và vì nói chung hai người đã sẻ chia cho nhau những bí mật lớn lao nhất. Lẽ đương nhiên, Aoyama chào đón sự thay đổi trong giọng điệu của nàng. Cái thanh âm như nũng nịu ấy ngày càng lớn lên, mang đầy nhục cảm, nó quán triệt lấy hệ thần kinh, khiến gã phải cố kìm nén không bộc lộ niềm sung sướng ngất ngây.

"Em, em không dám chắc, khó tin quá anh à."

"Những chuyện hôm qua anh nói ?"

"Còn gì ngoài những chuyện đó đâu."

"Ừ, vì mọi thứ đường đột quá."

Thoáng im lặng, Asami hỏi với giọng ngọt ngào:

"Thật...chứ anh ?"

"Thật chứ, tất cả những gì anh nói hôm qua đều là sự thật."

Gã quên kể cho nàng về Shigehiko nhưng quên chứ không phải dối trá. Nghe giọng nói của

Asami, gã chỉ muốn ngay lập tức lao đến gặp nàng. Nỗi nhớ làm các dây thần kinh toàn thân gã rào rào nổi sóng, cả thái dương nóng ran và cổ họng rục lên từ bên trong.

"Mình sẽ lại gặp nhau ngay chứ anh ?" Asami tha thiết. Đương nhiên rồi, gã đáp lại.

Takamatsu đang nhìn về phía này. Aoyama nói sẽ gọi lại sau rồi cúp máy và thấy Takamatsu đang mỉm cười. Gã nảy ra ý định thử nói chuyện với Takamatsu xem sao. Aoyama vẫn chưa biết cụ thể nên làm những gì kể từ giờ. Giả dụ như ngủ với nhau chẳng hạn. Hay cứ bằng lòng với những nụ hôn, tìm hiểu nhau dần và chờ đợi tất cả sau ngày cưới ? Đêm hôm trước, gã cũng đã ngấm ngầm, dò hỏi và nhận được câu trả lời của bà chủ Kai như sau:

"Dào ôi, tôi chẳng hiểu, tôi chẳng thể hiểu được tư duy các cô gái trẻ ngày nay, có quá nhiều loại. Đặc biệt là cô gái kia thì tôi xin chịu. Chỉ có một điều, quan hệ của anh và cô đó càng sâu đậm bao nhiêu, anh sẽ đâm lú lẫn vì cô ấy bấy nhiêu. Mà này Aoyama, anh cần phải nhớ rằng anh chưa hiểu gì về cô ta. Vậy làm thế nào để hiểu được bây giờ ? Xin nói luôn là chẳng có cách nào cả, mà cũng chẳng có ai hiểu được đâu. Hừm, cô ta có chút gì đó như người thời xưa. Nói thế cũng không hoàn toàn chính xác nhưng khi tôi còn làm geisha, thì thoảng tôi cũng gặp những cô gái hết như cô ta trong giới phong lưu ngày ấy. Chắc khoảng một, hai cô gì đó, đẹp tuyệt trần ! Đương nhiên họ là những đóa hoa nổi bật nhất và chồng họ cũng chẳng phải hạng vừa. Đó là những cô gái mà trời phú cho gương mặt khả ái, sắc đẹp kỳ dị làm nảy sinh mọi điều bất hạnh cho chính bản thân họ và những người khác, vẻ đẹp ấy hủy hoại mọi thứ xung quanh và đàn ông thì không kẻ nào cưỡng lại nổi."

Aoyama mời Takamatsu đi ăn trưa. Takamatsu gọi điện đặt bàn tại quán ăn mà cô thích nhất ở Tokyo. Đó là quán ăn Ấn Độ nằm ngay trước đền Shingu. Cửa hàng không quá lớn, cả thảy có tám bàn đã kín khách, vài người vẫn đang xếp hàng chờ đến lượt. Hình như Takamatsu là khách quen, chiếc bàn sát cửa sổ trông ra khu rừng Shingu đã được sắp sẵn cho cô.

"Bia anh nhé ?" Cô hỏi và Aoyama gật đầu gọi bia Ấn Độ, loại có in hình ba con chim hồng hạc trên nhãn. Takamatsu uống luôn bằng chai chứ không rót ra cốc. Trong lúc thưởng thức món gà và tôm nướng tandoori, Aoyama thuật lại tất cả những gì đã xảy ra, từ khi gặp gỡ đến nụ hôn ngày hôm qua.

Nghe xong chuyện, Takamatsu rú lên:

"Ôi giờ ơi, này, làm thế nào mà anh lẳng mạn bất thành linh thế hả."

"Tôi á ?"

"Chứ còn ai nữa."

"Tôi lẳng mạn ấy à ?"

"Thì đúng thế mà, em cứ nghĩ anh là một trong số ít những người làm những thước phim tài liệu đầu ra đấy ở cái nước Nhật này cơ đấy."

"Chuyện làm phim tài liệu với chuyện riêng tư thì can hệ gì nào."

"Không được phép để yếu tố lãng mạn xen vào những thước phim tài liệu, chẳng phải anh đã dạy thế là gì ? Cái kết cục không thể cưỡng lại được đó là nảy nòi ra cái chủ nghĩa lãng mạn, mà lãng mạn là một thứ rất chi là mông lung, đầy phiền hà và hiểm họa."

"Tôi đã nói thế à ?"

"Tất nhiên anh không diễn tả trực tiếp như thế nhưng em nhớ là đã học được những điều đó."

Tất nhiên công việc và chuyện riêng tư là hai chuyện khác nhau, ngay cả em cũng nghĩ mình lãng mạn đấy chứ. Có điều không hay là chủ nghĩa lãng mạn sẽ khiến ta trở nên mù quáng."

Ngọn tiêu huyền đổ bóng ngoài cửa sổ, đung đưa theo chiều gió. Nhìn cận cảnh gương mặt Takamatsu khi cô đang ăn món gà Tandoori rồi cà ri cà tím thịt băm, Aoyama lò mò hiểu ra những điều bà chủ Kai đã nói. Takamatsu trông bình thường nhưng cuốn hút ở vẻ mặt đầy tự tin và háo hức, kết hợp với phục trang cũng không đến nỗi nào, nét mặt thanh tú, nhìn tổng thể thì quyến rũ song ... cũng thường thôi. So với Takamatsu, dường như Asami có khuôn mặt và một cơ thể mong manh dễ vỡ. Gã luôn có linh cảm như ở nàng có điều gì luôn chực sụp đổ, mọi thứ sẽ tan tành nếu đột nhiên có gì đó chao nghiêng mất thăng bằng. Cứ ở bên nàng là thấp thỏm lo âu, giống ngực dồn thúc, gã không còn là chính mình.

"Tôi đang mù quáng sao ?"

"Chính xác là vậy !"

"Nhưng tôi khẳng định đến 120 phần trăm là tôi say mê cô ấy."

"Thế anh có muốn ngủ với cô ta không ?"

Aoyama im bặt sau câu hỏi đó. Đương nhiên là gã muốn nhưng e sợ rằng chỉ khẽ chạm vào thôi là nàng sẽ tan biến mất. Nhưng nói thẳng tưng thế thì có lẽ sẽ bị cười nhạo, Aoyama nghĩ vậy và hiểu ra ý nghĩa của từ lãng mạn là gì.

"Có chứ."

"Thế thì làm đi."

Ừ, gã gật đầu và lại im lặng một lúc lâu, tay vẫn đang xúc món cà ri trứng thịt heo lên thìa.

"Anh sợ chứ gì ?" Takamatsu hỏi với vẻ nghiêm trọng, rồi cười phá lên khi thấy gã gật đầu.

Aoyama cũng cười theo. Ôi giờ ơi, Takamatsu lại lầm bầm.

"Không phải là tôi e ngại chuyện ấy sẽ không như mong muốn đâu nhé."

"Chứ sao nữa, bốn mươi tuổi mà tẹt trong chuyện ấy thì chết quách đi cho rồi đời."

"Thế tôi sợ cái gì chứ, chẳng lẽ lại sợ bị cô ấy ghét bỏ vì điều gì không hay sao ?"

"Câu này anh tự hỏi mình đúng không ?"

"À ừ, tôi sợ điều gì đó sẽ đổ vỡ vì trót đã quá say mê cô ấy mất rồi. Cụ thể thì chẳng có cái gì đáng sợ cả, ấy thế mà không hiểu sao vẫn cứ e sợ."

"Anh lãng mạn quá."

"Lãng mạn chẳng phải là thứ đáng có sao. Cố đấm ăn xôi mời gọi bằng những ngôn từ trau chuốt sáo mòn mà cô ấy từ chối thì thà đợi đến lúc lấy nhau rồi có hơn không, đơn giản vậy thôi."

Lúc đang ăn món tráng miệng làm từ cà rốt và sữa, Takamatsu hỏi dồn dập rằng gã định làm tình ở đâu, khách sạn hay là nhà nàng ở Suginami vậy ?

"Đi du lịch thì sao?" Gã trả lời và Takamatsu gật đầu: "Cũng không tệ."

"Em này, anh cho cả công ty nghỉ hai ngày để thay thế lại hệ thống máy tính. Ở vùng đảo I/u có một khách sạn hay lắm, đồ ăn thì miễn chê, lại có cả suối nước nóng nữa, nếu như em không bận gì, mình đến đó rồi thông thả nói chuyện nhé ?"

Rời khỏi công ty, gã ghé vào bộ điện thoại gọi ngay cho Asami. Gã mời nàng đi du lịch và nàng đáp với thanh âm thường thấy, thánh thót như dây đàn, rằng nàng vui lắm. Aoyama ngập ngừng khi nhắc đến những từ "khách sạn", "suối nước nóng", chẳng khác gì nói rằng cứ ngủ với nhau đã trước khi lấy nhau. Không có quy tắc chung nào dành cho việc mời mọc phụ nữ cả. Không lẽ cứ phải lo lắng, rằng trước khi giải quyết xong thủ tục pháp lý mà bị từ chối tức là đối phương không thích mình sao ?

"Anh này, đến khách sạn ấy, phải ăn mặc thế nào nhỉ ?"

"Ăn mặc thế nào là sao ?"

"Khách sạn đó chắc sang trọng lắm ?"

"Ở đấy là khu resort nên cứ ăn mặc thoải mái thôi."

Aoyama không dả động đến việc sẽ thuê một hay hai phòng ngủ mà định luôn thời gian và địa điểm hẹn gặp rồi cúp máy. Gã đã đặt trước khi gọi điện cho nàng, một phòng junior-suite với hai giường đơn. Ngày hẹn là thứ Bảy sẽ đến sau ba ngày nữa, điểm xuất phát là từ sảnh khách sạn ở Akasaka nơi hai người vẫn hò hẹn. Gã nghĩ đương nhiên sẽ phải kể tất cả sự thật cho Shigehiko.

Hôm đó, gã đã kể trong lúc ăn tối. "Có một đêm thôi ư ?" Shigehiko có vẻ thắc mắc và tỏ ý muốn gặp mặt trước ít nhất là một lần.

"Thì tối Chủ nhật sẽ về đây."

"Ồi giờ, có khác gì tuần trăng mật ?"

"Khác chứ sao không. Để xem người ta thế nào đã rồi mới giới thiệu, chứ nhớ giới thiệu xong mà bị từ chối thì mất mặt."

"Chuyện này kỳ cục đây."

"Cái gì ?"

"Thế bố đã nói hết với cô ấy chưa ? Nhà mình chẳng có tài sản gì đáng giá, nhà cũng là đi thuê,

ô tô chỉ là xe nội địa bình thường chứ đâu phải Mercedes, cuộc sống sẽ chỉ ở mức khiêm tốn thôi."

"Cụ thể vậy thì chưa, thế mà nghĩ cô ấy chỉ là nhắm vào tài sản ?"

"Không, loại đấy xưa như diêm, mà nếu thuộc loại đấy thì cũng khó qua mặt được bố.

Ý con không phải vậy, nhưng biết đâu cô ta cứ nghĩ rằng mình giàu có thì sao ? Không đơn giản đâu."

"Ờ nhỉ, để khi đi du lịch, bố sẽ lựa lời nói."

"Đúng, kiểu gì cũng nên nói, chứ nhìn bố cũng có vẻ là người giàu đấy."

Shigehiko nói sẽ gọi bạn đến ngủ cùng vào tối thứ Bảy và sẽ chịu trách nhiệm báo với cô Rie như thế, hẳn cô Rie sẽ ngạc nhiên lắm đây...

Khách sạn nằm cách thành phố Ito về phía Tây khoảng một giờ ô tô, ở đó có một sân golf danh tiếng, nơi diễn ra các giải đấu lớn vào mùa xuân hàng năm. Khách sạn thường kín phòng suốt từ mùa hè đến mùa thu, còn mùa đông thì tương đối vắng vẻ.

Asami khoác trên mình một bộ cánh phối màu be nhạt và đỏ, chờ sẵn ở sảnh khách sạn, trên đường đi nàng hầu như chẳng nói năng gì. Aoyama ăn mặc chỉnh chu hơn cho một buổi đi picnic thông thường, gã nhét hai chiếc va li vào trong cốp, đeo kính đen rồi phóng ra đường quốc lộ, chỉ vậy thôi mà trong xe bao trùm một bầu không khí nhục cảm đầy bí ẩn. Gã cảm thấy dục vọng cùng sự căng thẳng hiển hiện lên trước mắt, bao trùm và cô lập hai người. Asami mang theo một bình cà phê ủ nóng. Gã tì tì uống đến ba ly suốt chặng đường đi, trong lúc nói những chuyện chẳng ra đâu vào đâu. Không có cảnh trí nào lọt vào trong mắt gã. Ngập tràn trong không gian là dự cảm sống động, gã sẽ nói những điều quan trọng khi chỉ còn hai người, thời gian bên nàng lâu hơn hẳn thường lệ, một đêm dài bên nhau.

Lúc làm thủ tục đăng ký vào khách sạn, Aoyama chợt nhớ tới Shigehiko và thầm nghĩ "Cái thằng mới học cấp II mà nói năng chắc ra vẻ !" Không phải "mới cấp II", mà phải nói là "đã lên cấp III" mới đúng.

Con đường nhỏ hẹp ngoằn ngoèo dẫn đến khách sạn với phần mái màu vàng cam kiểu miền Nam nước Pháp, chên vênh trên mỏm đá trông xuống biển Izu. Sảnh khách sạn toát lên bầu không khí trang trọng, ngay từ cửa chính đến con đường dẫn ra bãi xe với cách bài trí từng khóm hoa, từ cung cách phục vụ của nhân viên mở cửa và khuôn hành lý đến vị trí những bộ ghế sofa bọc da, tất cả đều được chủ nhân dày công sắp xếp. "Khách sạn tuyệt quá !" Asami thì thầm. Bắt đầu từ những nơi hò hẹn, cho đến các quán bar, các nhà hàng, vì nàng, Aoyama toàn

lựa chọn những nơi sang trọng nhất mà gã biết.

"Biết đâu cô ấy tưởng bố giàu lắm thì sao ? Không đơn giản đâu !" Shigehiko đã phán như vậy.

Asami đứng ngược nhìn vòm trần sảnh khách sạn cao vút với bộ đèn chùm kết bằng những thanh thép uốn lượn theo kiểu Tây Ban Nha, nép sát vào Aoyama. Gã đang ghi tên nàng lên tấm thẻ ra vào, trong đầu lẫn lộn với ý nghĩ về sự mâu thuẫn giữa việc sống những khoảng thời gian vui vẻ và việc xây dựng một gia đình.

Căn phòng hạng junior-suite có một ban công nhỏ xinh, từ đây phóng được tầm nhìn ra sân golf và cả bờ biển.

"Giờ chúng ta làm gì cho đến bữa tối nhỉ ?"

Aoyama ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa. Có bao nhiêu điều phải nói trước với nàng, lo nhất là về chuyện Shigehiko. Nhưng chuyện đó có lẽ cứ để khi ăn tối rồi thông thả nói cũng không sao. Giờ mới hơn ba giờ chiều, chỉ khoảng một tiếng nữa hoàng hôn sẽ xuống, thời gian ảm ương, để làm gì cũng là quá sớm hoặc là quá muộn. Asami ngồi ngay kế bên gã. Nàng mang đôi giày bệt màu đỏ, mặc quần vải màu be nhạt với chiếc áo len đỏ, quấn quanh cổ là chiếc khăn choàng màu be, tóc búi gọn gàng. Đầu gối hai người khẽ chạm vào nhau. Asami cứ bỏ kính ra rồi lại đeo kính vào, thi thoảng nàng lại chăm chú nhìn gã.

"Cách đây khoảng hai, ba mươi phút đi ô tô có một viện bảo tàng cũng tương đối. Ở đó trưng bày nhiều tranh Nhật Bản nhưng cũng có không ít tranh theo trường phái ấn tượng. Đi ngay bây giờ thì chắc tới kịp trước khi đóng cửa. Bến cảng tàu cá nhỏ ngay sau lưng khách sạn này cũng hay, nơi đó có mấy chiếc tàu gỗ cũ kỹ rêu phong, ngay sát đó là một quán cà phê tuyệt hảo."

Trong lúc gã nói, Asami đặt chiếc kính râm lên bàn, rồi xoa tóc xuống. Như thước phim quay chậm, mái tóc óng ả của nàng từ từ xoa xuống ngang vai, phả ra mùi hương thơm ngát. Không biết là mùi hương gì nữa, dầu gội, dầu dưỡng tóc hay nước hoa của nàng chẳng.

Mà thực tế có khi chẳng có mùi hương nào cũng nên. Có một cái gì đó vừa xổ tung, ào đến gã rồi lan tỏa khắp căn phòng đang chực tối dần đi, nó đậm đặc và có một sức mạnh rõ rệt khiến Aoyama thấy ớn lạnh.

"Chủ quán cà phê là một dị nhân, hồi xưa từng là võ sĩ đấm bốc. Lão này thích tiểu thuyết và phim ảnh nên bày đầy trong quán những sách và tạp chí. Ngắm hoàng hôn trên bến cảng cũng thú vị ra trò."

Asami không để ý nghe bất cứ những gì gã nói. Nàng cởi chiếc khăn quàng cổ rồi gấp ngay ngắn đặt cạnh ghế sofa. Máy sưởi trong phòng hoạt động khá mạnh đến mức mặc áo len là toát mồ hôi. Lúc nàng cởi chiếc khăn quàng, Aoyama cảm thấy như có một thứ gì đó thoát ra, làm

khoảng không càng trở nên đậm đặc. Aoyama không biết phải làm gì. Và rồi Asami đứng dậy, đi ra phía cửa chính, tắt hết đèn trong phòng. Trong khoảnh khắc, bóng tối lấp kín cả căn phòng, khiến hương thơm dậy lên từ mái tóc đang buông xõa của nàng càng trở nên đậm đà và đặc quánh, hệt như mùi rượu vang lúc lên vị men ngọt ngào. Aoyama biết, gã đã bị Asami xâm chiếm hoàn toàn.

Gã không thể nào cất thành tiếng, hỏi tại sao nàng lại tắt hết đèn đi, cứ tiếp tục huyền thuyên những điều vô nghĩa với hơi thở nhọc nhằn.

"Đúng rồi, tắm suối nước nóng có lẽ là tuyệt nhất. Ở đây có phòng tắm lớn trong khu locker của sân golf, đương nhiên không cần chơi golf cũng vào được. Bể tắm ở đó rộng mênh mông, anh nhớ không nhầm thì có cả phòng xông hơi và bể sục nữa. Cứ thư thả tắm rồi sau đó chơi bi-a cũng hay, có cả bóng bàn nữa nhé, rồi thì làm chút cocktail ở quán bar cũng không tồi."

Chỉ còn tia sáng mờ mờ hắt vào từ khung cửa sổ, chiếu thẳng đến chân ghế sofa, toàn căn phòng đã chìm trong bóng tối. Ở nơi đó, giữa hai chiếc giường đơn, Asami đang cởi dần những thứ nàng đang mặc. Mọi thứ cứ hiển hiện dần lên, từ cánh tay đến chiếc cổ xinh xắn, từ bờ vai xuống khoảng lưng trần, từ cặp đùi xuống đến tận đầu gối. Khuôn mặt nàng mờ ảo, nửa như tươi cười, nửa như giận dữ. Khi nàng nhào mình lên giường với chiếc quần tí xíu cũng là lúc gã dứt cơn huyền thuyên.

"Đến đây với em," nàng mời gọi. Không có chút gì là nũng nịu mà rất chân thành, giống như một lời kêu cứu.

"Anh đến ngay với em đi, cứ để nguyên đồ như thế."

Gã tiến đến gần giường mà cảm thấy ngọt ngào như thể hơi thở trở nên khó nhọc, có cái gì đó đã dính bết trong cổ họng. Asami mở tung tấm chăn ga quấn quanh thân người khi gã đến nơi và nhìn xuống.

"Xem này !" Nàng ngược nhìn với vẻ mặt buồn bã. "vết bồng này là dấu tích sự trừng phạt của bố dượng em đấy."

Nàng tự chỉ tay vào hai vết da sần trên đùi trái. Rồi cởi nốt chiếc quần còn lại, phơi bày tất cả. Aoyama hít sâu. Đúng là chân nàng có vết bồng nhưng ngoài chỗ đó, dường như không tìm thấy có khiếm khuyết nào, không có gì cả. Và gã không hề cảm thấy đây là thân thể lỏa lồ của một cô gái. Hiển hiện ngay trước mắt là một khuôn mặt rời vầng yết hầu, bộ ngực và hai đầu vú, chiếc rốn với cái eo thon và vùng rùng bí ẩn, rồi đôi chân với những đường cong kỳ bí như trò sắp đặt lạ lùng chưa bao giờ được chiêm ngưỡng. Nhưng không giống thân thể của các cô người mẫu trên tạp chí, tất cả bao trùm trong một màu trù tượng.

"Anh nhìn chưa ?"

Aoyama gật đầu như robot.

"Anh nhìn kỹ tất cả chưa đấy ?"

Rồi..., gã thốt lên rồi lại gật đầu. Gã bị giằng xé bởi hai luồng suy nghĩ, nửa muốn trốn chạy ngay khỏi nơi này, nửa muốn mơn man bộ ngực hoàn hảo đang rung rinh của nàng.

"Đến bên em đi, à, anh cứ mặc nguyên thế nhé, anh..."

Aoyama cứ thế làm theo. Gã để nguyên quần áo, chưa cởi cả giày, nằm xuống bên cạnh, vòng tay trái đỡ lấy đầu nàng.

"Anh nghe em hỏi này," nàng ôm chặt, đan chân vào gã và thì thầm bên tai: "Cơ thể em, anh đã nhìn hết rồi chứ ? Cả chân em nữa này."

Nhìn rồi, gã rên rỉ đáp lại. Xuyên qua lần áo len, bộ ngực căng tròn chạm vào tận trong tim gã, khẽ rung rinh theo từng nhịp đập hối hả.

"Ngón chân em cơ mà, anh nhìn chưa, nó thế nào nào ?"

Móng chân vỡ rồi.

"Tại múa ballet mà nó ra như thế đấy."

Anh biết.

"Chỉ mình em thôi phải không ?"

Tất nhiên rồi.

"Anh có hiểu không ? Anh chỉ được yêu mình em thôi."

Anh biết rồi.

"Ai cũng nói thế vậy, nhưng anh sẽ khác chứ ? Chỉ mình em thôi, được không anh ? Chỉ mình em thôi, chỉ mình em thôi ý. Em sẽ trao anh tất cả nếu như tình yêu này anh chỉ dành riêng em.

Anh, anh có hiểu không ?"

Và nàng bắt đầu lần cởi quần áo Aoyama trong khi không ngừng thì thầm: Chỉ mình em thôi.

10

Asami vén chiếc áo len gã đang mặc rồi lần cởi từng nút áo sơ mi bằng những ngón tay thon thả. Aoyama ngậy người nhìn từng chiếc cúc áo bung ra. Căn phòng ngày càng tối, dù ráng vàng chiều đông vẫn ánh lên trên những chiếc móng tay sơn hồng. Gã đã ngồi dậy từ lúc nào. Cả hai đang trong tư thế ngồi hằn trên giường và gã thì không thể ý thức được đâu là giới hạn thân thể mình. Ngay trước mắt là Asami, nàng đang cúi gằm mặt xuống. Giống như một hình ảnh gì đó mà gã không sao nhớ ra nổi. Gò má hơi ửng hồng. Lúc đỡ nàng ngồi dậy, khuôn ngực của nàng dựng thành hình rõ nét. Cả vòng eo thon thả, cả kích cỡ và khuôn ngực nàng quá hoàn hảo, hoàn hảo đến phi thực. Aoyama thấy cơ thể nàng giống như tác phẩm của một nghệ sĩ điêu khắc vô danh đến từ một nước xa lạ, đang chuyển động với sự mềm mại, độ ẩm ướt và hơi ấm của một con người. Dòng thời gian nửa như đang trôi nhanh hơn thường lệ gấp vạn lần,

nửa như đã dừng lại vĩnh viễn. Những ngón tay nàng vuốt ve lần lên ngực gã từ khoảng hở giữa lần áo sơ mi, trườn lên khắp người gã, run rẩy từng nhịp đầy xúc cảm như kẻ khiếm thị lần dọc một lá thư quan trọng viết bằng chữ nổi. Nửa như móng tay Asami đã trở thành những con dao mổ ánh bạc, rạch tung lồng ngực, nửa như chúng đang vuốt ve dịu dàng bề mặt lá phổi, nơi những tế bào ung thư gây cơn đau kịch liệt đang lan tỏa khắp thân mình. Aoyama không ý thức được đâu là ranh giới giữa cơ thể của chính gã và những thứ bên ngoài. Điều gã biết là những ngón tay Asami đang chạm vào da thịt, là sự kích thích mãnh liệt đến không tưởng lan ra từ đó. Ngón tay nàng lạnh buốt như một hòn băng, nóng rẫy như một thanh thép được nung lên đỏ rực. Tự lúc nào gã đã đứng giữa hai chiếc giường đơn, không còn chiếc áo len trên người. Gã không còn nhận biết nổi cái thời điểm ấy. Chiếc áo sơ mi bung hết khuy, để lộ cả vùng ngực xuống đến bụng. Asami đang ngồi khép hai chân cạnh mép giường, tháo dây lưng, nắm lấy phéc mơ tuya rồi chậm chậm kéo xuống. Aoyama thấy như đang trải qua một ca phẫu thuật, mắt hoa đi như thể chiếc chăn ga màu nhưng lục đang phủ kín cả căn phòng và trên đó là thân thể nàng như một chiếc đèn sứ trắng muốt. Gã vẫn không ý thức được đến đâu là ranh giới cơ thể mình, và không biết những ngón tay nàng lạnh giá hay nóng bỏng. Khi chiếc phéc mơ tuya được kéo xuống hết cỡ, Asami bất chợt ngược lên, mỉm cười, nhìn xoáy vào gã. Vùng thái dương Aoyama rung lên bần bật. Những chiếc móng tay hồng hồng của nàng vươn lên, bấu chặt vào giữa vùng ngực gã rồi cứ thế trượt sâu xuống dưới. Aoyama phải hết sức kìm nén không phát ra thành tiếng. Những âm thanh ngược ngùng như khóc lóc, như rên rỉ, như thở dài lung bùng vướng lại trong vòm họng chực trào ra. Trời ơi, tại sao mình không đè ngửa cô gái này ra rồi cưỡi lên ngay lập tức cơ chứ, gã tự rửa mình trong khi hai tay vẫn buông thõng, chỉ đôi lúc run lên theo sự kích thích đến từ những ngón tay nàng. Cô gái này học đâu ra những kiểu mơn trớn này chứ, Aoyama nghĩ, chẳng lẽ mọi cô gái hai tư tuổi đều thế sao, hay tại vẻ đẹp lạ lùng của gương mặt và cơ thể cô ấy khiến mình tưởng có cảm giác gì đó ghê gớm lắm. Chiếc quần dài và cả quần lót của gã đã tụt xuống, sắc mặt Asami biến đổi, chiếc lưỡi cong cong xuất hiện như một chiếc gai hồng mọc trên khóe môi, lần tìm từ rốn xuống dưới đùi, rồi lại chuyển động dần lên trên vùng ngực. Asami quỳ hai chân lên chiếc ga trải giường, mặt nàng ngay sát mặt gã. Sau một thoáng co mình, lưỡi gã chạm vào rồi quần lấy chiếc lưỡi cong cong của nàng. Asami cầm tay trái gã đưa lên ngực. Lúc chạm vào, Aoyama nhắm mắt và cảm nhận thực sự rằng trong tay gã không phải là một pho tượng gốm sứ mà là thân thể một thiếu nữ nóng hôi hổi. Đàn bà, gã rên rỉ đủ nhỏ để nàng không nghe thấy, và cứ thế lần tay xuống dưới, nơi đó ướt át và nóng hổi. Asami rên lên những thanh âm gã chưa từng được nghe, đặc và trầm như những bánh răng bắt đầu quay sau bao ngày gỉ ngót.

Trong giấc ngủ chập chờn, Aoyama mơ thấy bị một kẻ không rõ hình thù tra khảo. Gã thét lên bừng tỉnh khi đến cảnh bị gí một chiếc dùi nung đỏ rực vào mắt, nhưng vì quá chói lóa nên phải nhắm ngay mắt lại. Gì thế này, gã thầm nghĩ. Chuyện gì đã xảy ra, môi gã mấp máy cử động nhưng niêm mạc trong cổ họng như thắt lại, không sao nói nên lời. Đèn trong phòng đã bật sáng hết. Dù đang nhắm mắt, gã vẫn cảm nhận được luồng sáng xuyên qua, phủ một màu vàng cam phía bên trong mi mắt, gây nên sự đau đớn đến mức làm tê liệt mọi dây thần kinh thị giác. Aoyama không sao mở mắt ra được nhưng đó không chỉ do chói lóa, do mắt nhói đau mà vì toàn thân gã không còn lấy chút sức lực nào. Đầu óc gã tê dại đi từ vùng thái dương. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, mình đang ở đâu đây ? Tay phải gã đang để cạnh hông, tay trái gác trên bụng, mọi giác quan đã tê liệt nhưng cuối cùng Aoyama cũng ý thức được mình đang trần như nhộng nằm trên giường. Đây là đâu ?

Anh đèn hắt xuống từ trần nhà và từ phía kế bên giường không phải là những thứ quen thuộc. Aoyama nghĩ rằng gã vẫn đang ngủ và có lẽ đây chỉ là giấc mơ. Nhưng sự tê liệt ở vùng thái dương và cái đau từ trong mí mắt mách bảo gã rằng không phải vậy. Bất chợt gã thấy sợ hãi và nhớ ra đây là căn phòng mà gã đã đến cùng cô gái. Gã lấy tay trái quờ quạng trên giường nhưng không có ai nằm bên cạnh. Nén cơn đau lại, Aoyama mở mắt. Anh sáng nhất loạt ủa vào võng mạc, làm gã phải nhắm lại ngay theo phản xạ, cùng lúc đó lồng ngực gã nhói đau. Gã chờ một lúc thật lâu, trước hết là để cả vùng mắt và mí mắt được thư giãn rồi mới dám hé mở, chỉ để một chút ánh sáng lọt vào. Nước mắt bỗng dưng tuôn trào vì đau đớn, cả lông, mi và tầm nhìn bên ngoài đều mờ mờ ảo ảo. Hàng mi ướt đẫm run rẩy từng nhịp. Hai mí mắt từ từ mở ra cũng là lúc gã thấy tim gã đã trở thành thứ vô dụng với những nhịp đập thất thường và yếu ớt, rồi trở nên hồi hã theo một sự thật đang hiển hiện dần.

Cô gái ấy không có ở đây.

Căn phòng ngập trong thứ ánh sáng bàng bạc hết như cửa các cửa hàng tiện lợi giữa đêm khuya, chìm trong tĩnh lặng, không một bóng người. Aoyama vẫn đang trần truồng, cái ấy của gã đã xùi hẳn, thông xuống, quần trong đám lông cứng đờ vì đám tinh dịch đã khô. Chẳng nghe thấy tiếng vòi hoa sen. Chẳng lẽ nàng lại bỏ đi ra quán bar một mình khi mình mệt quá, ngủ thiếp đi chẳng ? Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu gã đã tan biến ngay, gã biết không phải vậy. Không thấy túi của Asami đâu. Tại sao toàn thân mình mềm oặt như vừa qua cơn vật thuốc còn nàng thì đã biến mất cơ chứ ? Tay phải gã chạm vào cái gì cứng cứng. Đó là chiếc đồng hồ của gã rơi vào khe hẹp giữa chăn ga và mép giường. Đã hơn ba giờ rồi, đồng hồ đã chuyển sang ngày khác. Một sợi tóc đàn bà vẫn vương trên thành giường.

Cô gái ấy chắc chắn đã ở đây.

Aoyama nghĩ vậy, quấn sợi tóc ấy vào ngón tay. Hai luồng ký ức cùng trỗi dậy. Một lóe lên đoạn phim cực ngắn sống động như cảnh hồi tưởng, này là quầng trán đàn bà lấm tấm mồ hôi, là chiếc lưới hồng hồng, là những sợi tóc dính bết trên gò má, là đầu vú căng cứng nghênh nghếch, và là cái khe mình ấm nóng, trơn láng của Asami tuôn ra từng đợt thứ dịch trắng nhờn chào đón sự cương cứng của gã. Kèm theo cảnh hồi tưởng đó là những thanh âm rên rỉ với tiếng thở sâu, tiếng thì thầm và tiếng gào thét. Và một ký ức nữa hiện lên đứt quãng từng chút một, gã nhớ đã kể về Shigehiko. Chỉ có điều gã không rõ đã kể trước hay giữa chừng ân ái, trước khi nàng lên đỉnh hay sau những lần quấn chặt lấy gã gào lên thành tiếng. Nàng phản ứng ra sao nhỉ ? Chịu thôi ! Chuyện gì đã xảy ra vậy ? Rốt cuộc như thế nào và mình đã tuôn trào ở đâu ? Gã lần xuống dưới. Khô cong cả rồi. Nàng dùng tay, nói gì đó, và dùng cả miệng. Đúng rồi, nàng đã cầm nó bằng tay phải, nhẹ khứa móng tay trái kích thích nó, rồi còn mút mát nó nữa. Lúc đấy là trước hay sau khi nói về Shigehiko chứ ? Aoyama xoay ngang người, túm lấy chiếc chăn ga màu xanh lục định gượng dậy thì cơn đau lại chạy sang vùng thái dương, xuống đến tận lồng ngực khiến gã phải bỏ cuộc, nằm phủ phục trên giường nén đau, phì phò thở, trống ngực đập thình thình. Nửa thân trên của gã nặng như đá và mất hoàn toàn cảm giác.

Cô gái ấy đã làm gì đó.

Aoyama hoảng sợ, buồn bã và bàng hoàng vì Asami không còn ở đó nữa chứ chẳng phải vì không biết điều gì đã xảy ra. Gã nhận ra điều đó khi ngửi thấy chút hương thơm tỏa ra từ mái tóc nàng vẫn còn sót lại trên chiếc chăn nhung. Mùi nước hoa và mùi phấn trang điểm, mùi mồ hôi và mùi thứ nước của nàng, cộng với mùi hương từ mái tóc hòa trộn vào với nhau, thấm đẫm trên làn vải bóng màu xanh lục. Dường như chỉ có cái mùi ấy là tất cả những gì còn tồn tại trên cõi đời này, nó đang chi phối mọi cảm giác vốn đã không còn được nhạy bén của gã. Cảnh ân ái với nàng từ từ hiện lên ngẫu nhiên như thước phim hồi tưởng, không mùi vị, duy có sự hụt hẫng không thể tìm thấy nàng ở bất cứ nơi đâu là ngày càng khoét sâu trong tâm hồn gã. Khoảng cách nhập nhòa giữa những thước phim dần ngắn đi, hình ảnh vồn vện còn lại hai thứ: gương mặt nàng và nơi ấy. Mỗi khi gã vào trong là Asami lại nhăn nhó. Nhưng nàng không hề xấu đi, gương mặt vẫn toát lên nét thanh tú bất chấp những nếp nhăn giữa hai cung mày có xuất hiện, những chiếc gai hồng thấp thoáng trên khóe môi hững hờ. Lần đầu tiên gã biết rằng khi đang mãi những con sóng tình, ở vị trí nào cũng không thể nhìn thấy hai thứ cùng một lúc, khuôn mặt và cái ấy. Hình ảnh đó thoát ẩn thoát hiện trong đầu Aoyama, sống động đến phũ phàng. Tưởng chừng như trên thế gian này không có gì gọi tình bằng chỗ ấy của nàng nữa, ướt mát và tuôn trào từng đợt sung sướng, vấy xuống tận tấm chăn ga. Thi thoảng gã lại cố tình rút ra như muốn trêu ngươi mỗi khi nàng rên rỉ cực khoái. Cái khe ướt mát ấy mở ra

một nắm thịt hồng, thứ dịch trắng đục trườn ra trông như những sinh vật hạ đẳng. Ngay cả lúc ấy, Asami vẫn đẹp một cách thánh thiện, nó hoàn toàn không cân xứng với cái bộ phận nứng tình kia, khiến gã càng thêm hưng phấn. Aoyama không nhớ đã làm tình như thế trong bao lâu nữa, lâu đến mức tưởng chừng là bất tận. Gã cứ cương cứng mãi đến mức nhói đau, làn da mỏng căng ra như muốn nứt tung, gã mê mẩn trong khoái lạc vô cực với cái khe hồng ướt mát giữa cặp đùi trắng bóc dẫn vào sâu trong cơ thể đàn bà. Hình ảnh khuôn mặt và cái ấy cứ thay nhau chớp chồn ẩn hiện trong đầu gã, nơi cảm giác vốn đã tê liệt rồi. Ý nghĩ rằng đã bị cách xa vô tận với cơn hưng phấn và niềm khoái lạc ấy khiến gã đau đớn. Gã đang nổi hết da gà vì lạnh, muốn nôn mửa khi từ trong lồng ngực gã như xuất hiện một cục đờm trào lên đến cổ họng. Gã cho rằng nếu cứ khóc có khi cũng giải quyết được điều gì đó, và khi gã đang cắn chặt môi chịu đựng cơn đau thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo. Aoyama ngược đầu theo phản xạ rồi bò đến gần ống nghe.

"Dạ thưa, có phải quý khách Aoyama đây không ạ ?"

Nghe giọng đàn ông, gã thất vọng náo nức.

"Alô, có phải quý khách Aoyama đây không ạ ?"

Gã đã nghĩ người gọi điện phải là Asami và hy vọng được nghe giọng nói quen thuộc của nàng từ trong ống nghe: Alô, em đây, anh đây rồi, chỉ sợ không liên lạc được với anh...

"Alô, có phải quý khách Aoyama đây không ạ ? Đây là quầy lễ tân."

Vâng, Aoyama trả lời khó nhọc, giọng khản đặc. Gã thấy như đang nói trong khi có một đồng giẻ rách nhét đầy mồm và cổ họng.

"Vâng, tôi là Aoyama đây."

"Xin lỗi, quý khách đang ngủ ạ ? Thực ra tôi đã gọi rất nhiều lần rồi nhưng không thấy quý khách trả lời nên đành làm phiền quý khách vào giờ này. Dạ thưa, do vợ quý khách đã về trước nên chúng tôi muốn hỏi thăm tình hình quý khách như thế nào ạ, rất mong quý khách thông cảm."

"Khoảng mấy giờ nhỉ ?"

"Bây giờ là hơn ba rưỡi sáng một chút ạ."

"Không, ý tôi là cô ấy về lúc mấy giờ ?"

"Dạ ?"

"Tôi thấy trong người không khỏe, nên đã uống thuốc cảm cúm rồi ngủ thiếp đi mất." Gã chống chế.

"Dạ tôi nhớ rằng vợ ngài ăn tối một mình rồi gọi xe và rời khỏi đây khoảng lúc tám giờ tối ạ. Vợ ngài có nói là có việc gấp ở Tokyo."

Aoyama cố chịu đựng những nhịp tim dồn dập bất thường và cả những cơn buồn nôn.

"Ừ, vợ tôi có việc gấp".

"Dạ nếu quý khách cần, chúng tôi sẽ gọi bác sĩ ạ."

"Không sao, cảm ơn."

"Quý khách vẫn trả phòng vào ngày mai chứ ạ?"

"Chắc ngủ một giấc rồi tôi sẽ ổn thôi."

"Xin lỗi đã làm phiền quý khách, chúc quý khách ngủ ngon!"

Nghe điện thoại xong, mồ hôi lạnh vã khắp trán và dưới nách, Aoyama cảm thấy khó chịu không tả. Mồ hôi chảy thành từng dòng, từ trán và thái dương qua má xuống cằm rồi rỏ xuống tận chăn ga và sàn nhà. Song gã không hề có cảm giác đó là những thứ tiết ra từ chính người mình. Gã không ý thức được rằng thực tế gã đang vã mồ hôi, chỉ tưởng như nước rỏ ra từ đâu đó, vô tình rớt trúng má gã mà thôi. Gã đưa tay lên thái dương, gạt mồ hôi và sờ thử mạch. Nhịp loạn, chậm và yếu vô cùng. Có thứ gì chua loét từ dạ dày xộc ngược lên theo cuống họng, còn gã đang cố chế ngự nó và cảm thấy một cơn nghẹn dữ dội. Đúng là thuốc ngủ rồi, Aoyama nghĩ. Gã đã chìm vào giấc ngủ sau khi uống phải một lượng thuốc ngủ lớn rồi bừng tỉnh khi lý trí quay trở lại. Gã định cố nôn ra hết nhưng rồi lại thôi vì nghĩ rằng chẳng có ý nghĩa gì nữa, từng giây thời gian cũng đã đủ để chúng tiêu hóa hết và đi khắp mọi góc ngách các mạch máu trong cơ thể rồi.

Cô gái ấy đã cho mình uống thuốc ngủ.

Giữa lúc ái ân, Asami dậy đi vào nhà vệ sinh mấy lần. Đàn bà mà bị kích thích mãi vào nơi ấy thì thường như vậy, gã biết nên cũng không lấy gì làm lạ. Gã đã uống vài hớp, hết bia lại rượu whisky rồi coca lấy từ trong tủ lạnh. Có lúc Asami còn mớm cho gã. Nàng ngậm trong miệng whisky hay bia rồi mớm cho gã trong lúc cơ thể nàng vẫn chuyển động đều đặn. Gã biết rằng lúc đó không phải là thuốc ngủ mà có lẽ acid đi chẳng nữa thì gã cũng chẳng để ý và tiếp tục mân mê cái vùng trắng bóc, tròn xoe phía dưới của nàng. Aoyama thấy có chữ gì đó được ghi trên mảnh giấy trên cùng tập giấy nhớ phía bên kia điện thoại đặt trên chiếc tủ cạnh giường.

Dối trá là điều không thể tha thứ Ký tên: Người con gái đã đánh mất tên mình

Nét chữ con gái nguệch ngoạc. Dối trá ư? Aoyama thấy nhẹ nhõm phần nào vì có lẽ Asami đã hiểu lầm điều gì gã nói. Ngay lập tức, gã nhấc điện thoại lên gọi cho nàng. Không ai nhấc máy. Gã chán nản sau hơn chục lần gọi không liên lạc được song tinh thần đã khá hơn trước rất nhiều. Chắc nàng đã hiểu lầm điều gì, rồi giận dữ bỏ về đây. Nàng tránh phải nói lời chia tay nên đã cho mình uống thuốc ngủ vốn chuẩn bị sẵn cho nàng. Chắc nàng mang thuốc ngủ đi bởi nàng sợ không ngủ được vì căng thẳng hay hưng phấn quá trong lần đi du lịch đầu tiên với mình đây mà. Aoyama cứ tự biên tự diễn. Tầm chiều mai gọi điện cho nàng thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi, chắc nàng sẽ xin lỗi mình ấy chứ. Đặt báo thức sát giờ trả phòng, đêm nay cứ

thong thả nghỉ ngơi cái đã...

Gã với tay ra phía tủ cạnh giường, tắt hết đèn rồi cứ trần truồng như thế chui tọt vào trong chăn. Bóng tối mang đến một sức hút mãnh liệt về nơi vô định, cơn buồn ngủ ào đến như bão tố. Ngay trước khi thiếp đi, giữa ranh giới của ý thức và vô thức, Aoyama mơ thấy một giấc mơ lạ kỳ.

Một người đàn ông trung niên mặc quần soóc ngồi uống thứ rượu rẻ tiền bên chiếc bàn kotatsu mùa hè trong một căn phòng kiểu Nhật chật hẹp và đơn điệu đến tột độ. Kệ chai whisky hạng bét toạch lên đầu gối, lão rót rượu vào chiếc cốc đã mờ đục cấu bẩn, vừa nhâm nhi vừa phì phèo thuốc lá. Lão không có cả hai bàn chân. Dưới ống đồng lộ ra cả hai ống chân đã bị cắt đứt, tròn tròn như miếng thịt hun khói. Dường như đã say khướt, lão la hét lên điều gì đó nhưng không phải để gọi ai. Căn phòng nằm trong khu căn hộ cũ mèm, qua ô cửa sổ bé tẹo chỉ nhìn được sang bức tường tòa nhà bên cạnh. Lũ côn trùng đang bu quanh chiếc đèn huỳnh quang, một con rơi tồm vào cốc rượu của lão. Lão lại hăm hè điều gì đó không nghe rõ, lão không thể vùng lên xua đuổi lũ côn trùng với đôi chân như thế. Ngay bên cạnh là một căn phòng nhỏ hẹp hơn thế, không có cửa sổ được ngăn cách bởi một tấm vách tả tơi, ở đó có một cô bé đang xỏ giày ballet. Đôi giày cũ mèm làm bằng da thuộc đã nát bươm đến há mồm, ban đầu nó là màu hồng xinh xắn, nay chỉ còn màu nhòe nhòe. Cô bé đã đi xong giày và đứng lên. Vàng trán cô bé lấm tấm mồ hôi vì nóng. Nhưng nếu hé tấm ngăn ra là xộc lên mùi rượu, mùi thuốc lá và cả mùi lão kia nữa. Ngoài ra còn cả mùi rau xanh đã thối hoắc. Vẻ mặt lão biến đổi khó tả khi tấm vách ngăn hé mở. Vừa đây thôi ánh mắt ấy vẫn còn như giận dữ điên cuồng mà giờ đây, vẻ tủi hổ bao trùm cả khuôn mặt lão như thể một phạm nhân đang khẩn khoản van xin cho tính mạng của chính mình, lão luống cuống bỏ ly rượu xuống, đảo mắt nhìn quanh rồi gí mắt vào kẽ hở vách ngăn ấy. Bóng cô bé đồ dài, cắt ngang qua kẽ hở tối om. Cánh tay gầy nhỏ xíu, bộ ngực chưa kịp nhú, vòng eo thon và đôi chân uyển chuyển đầm mồ hôi. Cô bé biết lão kia đang nhìn mình nên nhất định không phô bày hết cơ thể, thi thoảng lướt ngang qua kẽ hở để lão chỉ thấy được một phần. Lão cúi nhìn chăm chăm xuống đầu ống quyển như cục thịt hun khói của mình, rồi thò tay phải vào trong quần. Cô bé luyện tập những bước thực hiện được trong không gian chật hẹp với dáng điệu vẫn được dạy tại phòng tập ballet, cô hướng mặt đến những góc nhìn đẹp phất. Song cô bé biết bàn tay lão đang làm gì. Đã hàng trăm lần lão nạt nộ không muốn nhìn mặt cô, và hàng trăm lần cô bị lão đánh đuổi sang phòng bên cạnh. Vậy mà từ mấy tháng trước, lão đã thay đổi hẳn thái độ và biểu hiện. Không đến mức thân thiện nhưng lão cứ say xỉn rồi lại nhìn trộm khi cô bé tập múa ballet. Lúc ấy, gương mặt lão ứa máu như sắp òa khóc. Cô bé cũng đã từng nhìn thấy cái mà tay phải lão đang nắm lấy. Có một cái gì đó thoát ra khỏi và thay vào đó một thứ khác đi vào cơ thể cô bé mỗi khi cô cảm thấy lão đang cử động bàn tay phải với vẻ mặt hệt như van vãn được tha thứ cho

một điều vô hình nào đó. Cái-gì-đó ấy là thứ cô bé ấy không bao giờ quên. Rồi cô bé luyện tập mãi trong căn phòng tối tăm cho đến khi tay lão ngừng cử động....

"Tôi chịu thua, điện thoại không liên lạc được. Nghĩ lại thì đúng là tôi không hề biết địa chỉ của cô ta," gã gọi cho Yoshikawa từ điện thoại công cộng.

Người gã có thể tâm sự chỉ có thể là Yoshikawa. Gã vẫn tiếp tục làm việc. Đã hai tuần trôi qua kể từ khi trở về từ

Izu. "Cô ta không nghe máy?"

"Không, có thông báo là số máy đó

đã bị hủy. Lúc mới từ Izu về gọi thì còn đổ chuông nhưng sau hai ngày thì mất liên lạc."

"Cái quái quỷ gì xảy ra ở Izu chứ?"

"Tôi kể hết rồi đấy thôi."

"Làm gì có chuyện chỉ thế mà biến mất tăm luôn được."

"Tôi nghĩ là có một chút hiểu lầm và tôi muốn giải thích ngay, thế mà chẳng có cách nào liên lạc với cô ấy cả."

Ở bên kia đầu dây, Yoshikawa im lặng một lúc rồi khẽ nói:

"Ông nên thôi cô ta đi."

Aoyama chỉ muốn cầm ống nghe đập tan cửa kính bớt điện thoại. Toàn thân gã run bắn lên vì giận dữ và thất vọng với Yoshikawa. Gã đã ăn không ngon ngủ không yên từ khi Asami biến mất, tinh thần gã sa sút thậm tệ. Gã hối hận, lẽ ra không nên kể lể cho Yoshikawa làm gì.

"Bây giờ có nói với ông thế nào chắc cũng vô ích thôi. Tôi cũng có một phần trách nhiệm. Tôi nghĩ là ông phải quên cô ta đi thôi."

"Không thể thế được, cô ấy vẫn đang hiểu lầm tôi mà. Tôi đang hỏi ông làm thế nào để tìm được cô ấy đây. Ông biết địa chỉ chứ? Cô ấy đã nói là sống ở Nakamekuro."

"Tôi đã bảo rồi, cô ta ghi địa chỉ trong lý lịch là Suginami và bây giờ thì người khác đang sống ở đó rồi. Tôi chẳng Nakamekuro gì hết. Hơn nữa đồng hồ sơ tôi cũng hủy hết rồi. Này, ông có nghe không đấy?"

Gã nói sẽ gọi lại sau rồi cúp máy.

11

Năm mới sang mà Asami vẫn bật vô âm tín. Aoyama vẫn làm việc và cố tỏ ra bình thường

trước mặt Shigehiko song gã không thể giấu được vẻ bơ phờ.

Gã sụt đến sáu cân chỉ sau hai tháng trở về từ Izu. Ngay cả khi cái chết chia lìa gã với Yoko gã cũng chẳng đến mức ăn mà nuốt không trôi. Cái chết của Yoko không phải không đau đớn, thậm chí đối với một người trẻ tuổi mắc chứng ung thư như cô thì đó là một sự ra đi chậm rãi. Gã luôn ở kề bên, nhìn thấy Yoko yếu dần đi và cái chết từ từ mang cô đi xa mãi. Gã vẫn còn nguyên những ký ức cảm động đầy hàm ơn với vợ. Ung thư chỉ là một ví dụ, con người lả đi vì bệnh tật, chết dần chết mòn trong đau đớn, họ chiến đấu với nỗi đau đớn và khiếp sợ không gì khác là để đem đến sự giải thoát ngọt ngào cho những kẻ ở lại.

Asami bỗng nhiên biến mất. Lẳng lẳng không một dấu hiệu, nàng mất hút ngay từ căn phòng hai người đã ở cùng nhau, rồi sau đó mọi liên lạc đều đứt đoạn. Nhưng với Aoyama, cho đến giờ, đó chẳng phải là một thảm họa nghiêm trọng, chỉ đơn giản là nàng đã hiểu lầm điều gì đó mà thôi. Chính cái ý nghĩ đó trở thành nguyên nhân kìm hãm gã phục hồi. Suốt hai tháng nay, Aoyama đã đến Nakamekuro không biết bao nhiêu lần. Gã đến nơi Asami xuống taxi sau lần hò hẹn thứ hai rồi cứ lòng vòng trong vô định. Chẳng phải gã nghĩ cứ đi như thế thì sẽ tìm thấy nàng, bản thân gã biết rõ điều đang làm chỉ là sự tiếc nuối mà thôi. Song gã hoàn toàn không biết nên làm gì khác bởi cái danh từ cố định tên là Nakamekuro là sợi dây gắn kết duy nhất với nàng.

Không biết gã đã gọi mấy trăm lần vào số điện thoại của nàng, cả sau khi nghe lời thông báo "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa". Mỗi khi đi ngang qua bộ điện thoại là gã lại ghé vào. Khi năm mới sang thì lời thông báo đó cũng không còn nữa, song dẫu vậy gã vẫn gọi hoài gọi mãi.

Đối trá là điều không thể tha thứ.

Aoyama vẫn không sao hiểu nổi lời nhắn Asami để lại, những gì đọng lại chỉ là sự ngọt ngào, trong đó có cả cuộc ái ân với nàng ở khách sạn ấy. Gã nhớ rõ mòn một từng chi tiết ngay từ cuộc gặp gỡ lần đầu tiên đến những lần hò hẹn. Gã thấu hiểu những ký ức mật ngọt nối liền với cảm giác mất mát tàn khốc đến nhường nào.

Gã cũng gọi điện cho Yoshikawa đến mấy chục lần, rồi cùng đi ăn, đi uống. Ở công ty gã cũng cứ tung từng kể lể hết sự tình với đám nhân viên, bắt đầu từ Takamatsu. Song đó không phải là những cuộc đối thoại mà gần như chỉ một mình gã bộc bạch than vãn từ đầu đến cuối, đến mức ngay cả Yoshikawa cũng chẳng buồn tiếp chuyện nghiêm chỉnh với gã.

Thế có kỳ cục không ! Tôi chẳng làm gì cả, cho tới thời điểm đó thì mọi chuyện vẫn tốt đẹp. Cô ấy là người mạnh mẽ, đã vượt qua nỗi ám ảnh quái đản bằng múa ballet. Một sự hiểu lầm tệ hại nào đó đã xảy ra và tôi phải giải thích bằng được điều đó. Không thể để chuyện vớ vẩn cứ

thế này mà xong được...

Chỉ có Shigehiko là khác. Cậu vẫn tiếp xúc gần gũi với ông bố bơ phờ của mình, bình thản đến mức gã phải xúc động rằng ở đâu ra mà một thằng nhóc mười sáu tuổi đầu lại có được sự thấu hiểu như thế này. Ngay cả lúc cô giúp việc Rie thấy lo lắng, hỏi han đủ thứ xem liệu gã có bệnh tật gì không thì Shigehiko vẫn bao che rằng: "Không sao đâu, ai chẳng có lúc chán cơm !" Cậu cũng không hề hỏi bất cứ điều gì về Asami, gã cũng tuyệt nhiên không kể lể một lời nào. Gã nghĩ rằng Shigehiko đã thấm nhuần cảm giác mất mát là như thế nào sau cái chết của Yoko. Shigehiko hiểu rằng, có bộc bạch hay than vãn với ai thì cũng chẳng thể nào khá khẩm hơn dù chỉ là nhất thời, rốt cuộc, chỉ còn cách cứ sống bình thường như những ngày đã sống, chấp nhận quãng thời gian khổ sở cho đến khi cái cảm giác mất mát vơi đi.

"Mới mười sáu tuổi đầu mà nó đã trưởng thành rồi," ngồi một mình trong phòng khách, Aoyama trầm nghĩ.

Đó là một buổi chiều Chủ nhật khi tiết trời sắp chuyển sang tháng Hai, Shigehiko đi trượt tuyết trong ngày từ sáng sớm với đám bạn cùng trường.

"Bố cứ ngủ trước, tàu đông chắc con không về sớm được."

Ngay cả khi gã gầy rộc đi trông thấy, Shigehiko vẫn hay đi chơi với đám bạn như thường lệ. Cậu biết rằng, không nên đối xử đặc biệt với một kẻ tinh thần đang suy sụp trầm trọng.

Aoyama cuốc bộ ra siêu thị gần nhà, mua về đậu phụ với sữa chua và mật ong, món trứng cá hồi sống ướp xì dầu, món bắp cải cuốn đã chế biến sẵn. Gã chẳng buồn ăn. Đến giờ mồm miệng và cổ họng gã vẫn cảm thấy mọi thứ đồ ăn chỉ như mớ giẻ rách, song ý chí gượng dậy khiến gã bắt đầu suy nghĩ là phải trở nên vững vàng, tất cả vì Shigehiko. Để thực hiện được điều đó, phải làm những công việc thổi bùng lên niềm cảm hứng, và phải ăn uống đầy đủ. Không thể nào để Shigehiko nhìn thấy mình yếu đuối mãi được.

Gã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ăn sữa chua rưới mật ong. Nuốt trôi thứ mềm như sữa chua cũng là một vấn đề khó nhọc.

Với Aoyama, nó giống như một vết thương ngoài da. Hệ thần kinh gã không từ chối mà vươn tới những ký ức về Asami, nó chỉ chờ mong tái hiện lại những hò hẹn, ái ân nóng bỏng với nàng, chẳng đủ thanh thoi phát ra tín hiệu cho việc ăn uống. Duy chỉ một lần nó gần như muốn thốt lên rằng "xin đấy, hãy thôi đi," rồi những hình ảnh về khuôn ngực trần, nơi ấy, vòng eo, những ngón tay và gương mặt nàng tiếp tục chiếm lĩnh. Mỗi khi nhìn ảnh khỏa thân của những người mẫu hàng đầu trong các tạp chí khiêu dâm là toàn bộ hệ thần kinh gã mách bảo rằng, cô

ấy không thuộc loại này. Cứ như thuốc gây nghiện vậy, gã nghĩ. Thứ Asami đem đến giống như một loại ma túy với hai thành phần, một loại gây hưng phấn và một loại làm ức chế. Chẳng có gì thay thế được nó cả, và hơn cả là toàn bộ hệ thần kinh của gã đã trót hiểu điều đó rồi. Hệ thần kinh thì luôn luôn thẳng thắn, đó là vấn đề sinh lý, thỏa hiệp cũng vô ích.

Bên ngoài con Gang đang sữa. Vốn là giống chó săn thỏ nên nó rất hay sữa. Nó vẫn thường sữa đuổi theo khi nghe tiếng xe cảnh sát hay xe cứu thương, với đám chim sẻ và quạ thì đương nhiên rồi, có lúc còn sữa cả những con côn trùng bò dưới đất. Theo gợi ý của Shigehiko, gã có dẫn con Gang đi dạo vài lần nhưng chẳng hề thấy thư thái, cứ bị hấp dẫn bởi một thứ mùi nào đó là nó bám bố người tìm dấu vết chứ chẳng chịu lững thững đi bao giờ. Thành thử Aoyama cũng phải ráng bước theo và gã chẳng thấy lòng mình tươi mới hơn chút nào.

Aoyama ăn sữa chua và nghe nhạc. Khi tinh thần đã chào thua, chiếc tivi cứ như đang trêu ngươi con người. Tivi gào rống lên rằng tâm trạng ông có ử ê thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới ! Gã bắt đầu nghe nhiều thể loại nhạc cổ điển dù chẳng phải nhờ ai giới thiệu. Từ những bản giao hưởng cung thứ nặng nề đến những bản piano êm ái, về niên đại thì từ thời Bach đến Debussy, nhạc giao hưởng đã cứu rỗi cho dòng thời gian trôi đi. Nghe một bản piano concerto của Mozart mất khoảng ba mươi phút. Nghe từ bản thứ hai mươi đến hai bảy mất chừng bốn tiếng.

Những hình ảnh ngọt ngào kích thích khó cưỡng lại nổi của Asami vẫn khiến gã nhức nhối, ngay cả khi nghe Barenbomtt chơi piano, đến cả Mozart cũng không xoa dịu nổi nỗi đau ấy. Song, đó đều là những giai điệu đẹp, lại được phối khí hay nên tinh thần gã cũng bớt trầm trọng han trước, gã chăm chú nhìn kim đồng hồ quay chờ lúc trời tối để có thể động vào cognac hay whisky.

Aoyama tự cấm mình uống rượu ban ngày. Sau khoảng hai tuần từ khi Asami biến mất, gã ý thức rằng rượu không là thứ thích hợp để xoa dịu đi nỗi đau mất mát. Cảm giác trống vắng giống như vết thương ngoài da, khi thể trạng héo hon thì lại sinh ra sự nôn nóng và bắt đầu tự dằn vặt mình. Trong những buổi sáng vật vờ sau con say, đã bao lần Aoyama trải qua nỗi dằn vặt là kẻ thất bại tuyệt đối trên thế gian.

Thành ra bây giờ, thứ gã đang uống cùng với món sữa chua vào lúc hai giờ chiều ngày chủ nhật là ly trà táo Fortnum & Mason®. Âm nhạc gã đang nghe là những khúc overtune của Giuseppe Verdi. Bản "Sức mạnh số phận" của dàn nhạc giao hưởng Vienna dưới sự chỉ huy của nhạc trưởng huyền thoại Karajan đang ngân vang. Khoảng bốn mươi phút nữa là hết nhạc

Verdi, tiếp theo gã sẽ nghe Wagner. Sau đó sẽ nghe tuyển khúc tứ tấu đàn dây và bản sonata cho đàn violin của Mozart. Và thế là màn đêm buông xuống, gã sẽ tắm một cái rồi ngồi uống bia với món đậu phụ rán và cải bắp cuốn. Bản nhạc gã thường nghe vào buổi tối là "Vũ khúc Hungary" của Brahms, "Metamorphosen" của R. Strauss, rồi gã tự cho phép mình làm vài ly cognac khoảng hai tiếng trước khi đi ngủ trong lúc thưởng thức "Dạ khúc" của Chopin. Gã sưu tập mấy bản "Dạ khúc" khác nhau của các nghệ sĩ tên tuổi như Ashkenazy, Arthur Rubinstein, Maurício Pollim... Tiếng đàn piano như nhẩn nhủ: "Này, đã hết một ngày rồi, sửa soạn đi ngủ thôi !" Trước khi ngủ, gã nhất định phải nghe bản "Dạ khúc".

Tối hôm đó, khi Aoyama vừa định chọn bản "Dạ khúc" do Michelangeli chơi mà gã chưa từng nghe thì bỗng thấy điều gì đó không ổn. Cảm giác như cái mùi gã chưa một lần quên khế thoảng qua, như có tiếng vo ve ngang tai mà bình thường không thể nào nhận biết, như bóng ai thoáng lướt ngang khóe mắt, hoặc như là tất cả những điều ấy đồng loạt xảy ra. Aoyama vươn khỏi ghế sofa, nhìn quanh phòng khách. "Cô Rie ?", gã cất tiếng gọi. Có khi cô Rie vẫn đến đây làm bữa tối dù đã xin phép nghỉ chẳng. Cũng có khả năng vì cô Rie đã rất lo lắng cho sức khỏe của gã.

"Cô Rie à ?"

Aoyama lại gọi. Không có tiếng trả lời. Gã quay người về phía gian bếp, khịt khịt mũi. Có khi cái gì đang cháy cũng nên. Hình như lúc này mình đã cho bắp cải cuốn vào nồi để hâm nóng rồi bật lửa trước khi đi vệ sinh. Biết đâu, tư tưởng mình đang phân tán rồi quên khuấy đi mất. Đầu tiên gã vào nhìn bếp ga. Trên đó không có nồi cải bắp cuốn, và dĩ nhiên không có lửa. Cái quái gì xảy ra thế chứ ! Gã vặn nhỏ âm lượng từ chiếc điều khiển từ xa. Nhạc đã chuyển sang bản "Kinh chiều đảo Sicile". Gã để ý thấy một điều thực sự thay đổi. Con Gang không cất tiếng sủa, lại không có một tiếng động nào. Ngoại trừ khi ngủ, nó vẫn thường sủa, mà không sủa thì nó cũng chạy nhặng xị vòng quanh và gây ra tiếng động nào đó. Vậy mà gã chẳng hề nghe thấy tiếng sợi dây xích quẹt vào chân chuồng, tiếng đuôi vẫy, tiếng sột soạt gãi gãi mình, hay tiếng bước chân nó chạy vòng quanh.

"Gang !"

Aoyama cố gọi tên và nhận thấy điều bất thường với dây thanh. Gã mất hẳn tiếng. Không phải tại dây thanh, Aoyama thấy rõ nhịp thở mình trở nên bất thường, một mối bất an khủng khiếp bất thành hình ập đến. Bình tĩnh nào, gã tự nhắc nhở mình, rồi uống trà. Vừa uống một ngụm, Aoyama đã thấy ngạc nhiên. Gã chắc chắn đã cho hai thìa đường vào vậy mà sao trà lại nhạt thế. Hay lưỡi mình bị làm sao, hay ai đó đã cho thứ gì khác vào. Hay là thằng Shigehiko về sớm làm trò này cũng nên. Biết đâu có tuyết lớn nên nó phải rời Ueno sớm, rồi lén chui vào

nhà nghịch ngợm chẳng. Bỗng nhiên trong một tích tắc, mắt gã tối sầm, một thanh âm khó tả vang lên, kỳ dị và rùng rợn, như phát ra từ một cánh cửa cói kỹ bí mật ở đâu đó trong căn nhà này mà không ai hay biết, khi đột nhiên nó mở toang ra rồi lại đóng sập vào. Mắt gã tối sầm hơn nữa. Như điện áp bị sụt vậy. Từ trong góc phòng, cái góc tối giữa kệ tủ trang trí và cột rèm, một tiếng nói vọng ra khiến Aoyama kinh hoàng khiếp sợ, chân tay rùng rờ.

"Mi không cử động được nữa đâu."

Chiếc bóng đằng sau tấm rèm khe khẽ cử động, Asami xuất hiện, Aoyama tưởng gã đang nhìn thấy ảo ảnh. *Ờ kìa, lâu lắm mới gặp em*, gã định nói mà không thành tiếng, tê cứng từ tận trong miệng. Toàn thân gã mất hết cảm giác.

"Thư giãn đi nào, rồi mi sẽ tỉnh ngay thôi."

Hai tay xỏ găng cao su như các bác sĩ ngoại khoa vẫn dùng, Asami bước đến gần, dùng ngón cái và ngón trỏ tay trái bóp má gã. Miệng gã há ra uể oải, được một lúc như thế rồi nước miếng trào lên. Gã chẳng thấy đau dù ngón tay Asami bấm sâu vào má, cố tình bóp cho miệng gã mở ra. Toàn thân gã không còn một chút sinh lực. Asami mà buông tay thì chắc gã sẽ ngã vào ghế sofa. Tay phải Asami giơ ống xi lanh bé tí xíu làm bằng nhựa lên ngang mặt gã.

"Cơ thể mi sẽ chết, nhưng thần kinh vẫn tỉnh táo, mi sẽ đau đớn và khốn khổ gấp ngàn lần."

Asami chọc ống xi lanh bằng nhựa đó vào tận cuống lưỡi Aoyama. Thứ chất lỏng trong ống xi lanh truyền đi khắp ngóc ngách cơ thể, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Aoyama chìm vào giấc ngủ, rồi bừng tỉnh với cơn nhói đau. Hơn thế, đó là cơn đau chẳng thể nào chịu nổi từ tận trong đáy mắt. Tưởng như có một chiếc kim nhỏ đâm xuyên từ phía trong, đầu kim nhô ra phía bên ngoài, vướng vào mi mắt, khiến mắt gã mở ra một cách khiên cưỡng. Nước mắt gã không ngừng trào ra. Ngay nước mắt cũng ngai ngái mùi thuốc, song dĩ nhiên Aoyama không thể biết đó là thứ thuốc gì. Gã nằm sổng soài trên ghế sofa, hai chân duỗi thẳng vắt lên bàn. Toàn thân gã bất động. Gã không nhúc nhích nổi dù chỉ là một ngón tay, nhưng kỳ lạ thay, một phần cảm giác đã hồi phục. Gã mấp máy môi. Vị giác và khứu giác cũng đã quay trở lại. Mắt gã vẫn bị nhòa nhưng mọi vật dần hiện lên rõ nét. Thậm chí gã còn thấy tầm nhìn được mở ra như đang ghé mắt vào một chiếc ống kính góc rộng. Mỗi khi chớp mắt, gã thấy cả lưu ảnh trông như những cành cây khô cong to tướng chất đầy trong hốc mắt gã mà gã chắc đó là hệ thống mao mạch trên võng mạc. Gã thấy âm thanh như cũng được khuếch đại lên trong tai gã. Giọng nói Asami nghe hết như tiếng chuông ngân vang trong thánh đường giáo xứ. Tiếng chớp mắt xoạch xoạch nghe tựa tiếng cửa trập máy ảnh. Gã hiểu ra rằng Asami muốn giết gã, lạ lùng một nỗi, cái cảm giác đầu tiên không phải nỗi khiếp sợ mà là cảm giác thấu hiểu như giải xong một câu đố vào phút chót. Asami không hiểu lắm điều gì, cô ả đã không thể tha thứ cho sự tồn tại của Shigehiko. Asami vẫn chưa thoát khỏi chấn động thần kinh với những trận đòn và lời lẽ

chửi rủa từ lão bố dượng: "Cút cho khuất mắt tao !" Với những phức cảm không nguôi ngoai đó, những kẻ nào phản bội hay lừa dối cô ả đều giống như lão bố dượng kia, và họ sẽ cùng nhận một kết cục: bị cắt đứt cả hai chân, đó chính là chân lý của cô ả. Ngoài việc làm thêm để sống, Asami dùng hết quỹ thời gian còn lại vào việc chuẩn bị. Cứ quen biết một ai đó là cô ả liền bắt tay vào chuẩn bị, để chờ tới lúc kẻ kia biến chất giống như lão bố dượng. Khi mới hơn mười tuổi, chẳng có đạo cụ nào từ trên trời rơi xuống đủ tốt để cô ả thực hiện kế hoạch của mình, tất cả chỉ diễn ra trong trí tưởng tượng. Rồi Asami đã phát hiện ra một thứ gọi là "hatpin" qua một chương trình dạy nấu ăn trên truyền hình.

Đó là một loại dao bằng thép mảnh, ở hai đầu có hai vòng khuyên để móc ngón tay vào. Người đầu bếp cắt rời ống xương lợn dễ như bỡn, và nói rằng trên đời không có dụng cụ nào tuyệt vời hơn để cắt những khúc thịt có xương. Dĩ nhiên, để cắt lát cá hồi hoặc cá ngừ thì còn đơn giản hơn gấp vạn lần. Asami còn tìm hiểu đủ các loại thuốc an thần, chống loạn thần và gây ảo giác như: Chlorpromazine, BerilZodiazepine, Eprobamat, Diazepam, Medazepam, Chlodiazepoxid, khí tê, Muscimol, Trimex Amphetamine, Psilocin, LSD, Chlorpromazin. Asami nói cô ả đã nhiều lần xem xét và đột nhập vào nhà gã. Cô ả chọn ngày người giúp việc không đến, chờ lúc Shigehiko đi vắng, lén vào khi Aoyama đi ra ngoài, lợi dụng lúc gã đi vệ sinh, đổ lẫn thứ thuốc làm tê liệt cơ bắp vào mật ong và sữa chua. Nếu gã không đứng dậy đi vệ sinh, Asami định sẽ đến giả chào hỏi, rồi dùng bình xịt hơi cay cũng đủ hạ gã, nhưng gã lăn ra sàn nhà thì lại mất công xốc lên ghế bởi cơ thể đàn ông nặng trĩu.

Asami ôm con Gang từ ngoài vào, ném con chó đã gục xuống bất động vào giữa hai chân gã, khi đó, Aoyama mới bắt đầu thấy khiếp sợ. Con Gang đang bất tỉnh. Bốn chân nó vẫn còn mềm, chưa có vẻ gì là đã chết. Asami phúi đám lông chó dính trên chiếc áo len màu đen, kéo chiếc ba lô loại dùng để đựng máy ảnh đang đặt ở cửa chính và lôi ra một chiếc túi mỏng làm bằng da thuộc. Nó rất giống với hộp đựng dây đàn ghita bass. Asami lấy ra một đoạn thép màu bạc quăn tròn trông như chiếc máy hát Walkman. Ở hai đầu có hai vòng tròn đường kính nhỏ bằng khoảng lỗ trong của đồng xu 500 yên, nếu xỏ ngón tay vào một đầu, rồi gior lên, chiếc hatpin sẽ rủ xuống thành một đường thẳng, phát sáng lấp lánh.

Asami quấn một vòng chiếc hatpin quanh một chân sau con Gang, giữ chặt hai đầu, ngược mắt nhìn gã. Không chút phấn son, vẫn là khuôn mặt ấy, chẳng khác gì so với lúc cô ả thủ thi: *Có thật không anh ? Thật là hạnh phúc, em chẳng có ai để tâm sự từ tận đáy lòng. Từ giờ, em sẽ chờ điện thoại của anh nhé !* Mắt ả không xếch lên cuồng dại, tóc chẳng dựng ngược lên vì giận dữ, bờ môi không biến dạng vì nụ cười. Không có biến đổi nội tại gì trong con người Asami cả. Như khi đang rộng bộ quần áo, Asami kéo hai đầu, siết chặt dây thép, chân con Gang rời ra, thẳng đuối vì dây chẳng đã đứt, tiếng xương gãy kêu khục một cái, trong phút chốc, cả vùng lông

bụng trắng hếu nhuộm đỏ một màu máu. Asami chuẩn bị quần vào chiếc chân sau còn lại. Dừng tay ! Aoyama cố gào lên mà không thành tiếng. Khúc nhạc của Verdi vẫn chưa dứt. Vở opera "Aida" đang ngân lên dịu nhẹ. Dừng tay ! Gã dùng khẩu hình.

"Hử ? Chuyện gì ?"

Asami hỏi, mặt lạnh tanh. Có cắt thì cắt tao đây này, gã cố thều thào, và nhớ đến Shigehiko. Bị cắt chân mà không cầm máu thì chết tươi. Thế thì thằng Shigehiko sẽ chỉ còn một mình mắt. Nó là đứa tốt, chẳng có thằng nào được như nó. Mình không muốn tưởng tượng ra cảnh nó phải buồn đau. Mình không muốn làm nó phải khổ sở. Nhất là nó chẳng có tội tình gì. Lần đầu tiên Aoyama nghĩ rằng gã phải đương đầu với cô gái này.

"Cắt cổ con chó này rồi sẽ đến lượt mi."

Asami quần chiếc hatpin quanh chân còn lại của con Gang, siết mạnh vòng khuyên màu bạc ở hai đầu một lần nữa. Một âm thanh tương tự vang lên. Máu ộc ra lênh láng hơn trước, bắn sang cả mu bàn tay trái Aoyama. Có cách gì không nhỉ ? Có ai đến bây giờ thì tốt quá. Dù vậy, giả như đột nhiên nhân viên tiếp thị các quán rượu có đến cũng vô ích. Phải làm cho ai đó nghi ngờ về không khí ở cái nhà này mà nhảy xổ vào. Nếu ném được cái chân đã bị đứt lìa của con Gang ra ngoài sân, để ai đó phát hiện ra, thấy ngờ vực rồi gọi điện hỏi chưa biết chừng. Không được ! Cái chân con Gang ngay trước mặt giờ đây đâu có giống một cái chân chó. Nó giống như một chiếc ô gập hỏng bị vút chổng chơ, hay một quyển sổ tay với hình dáng hơi kỳ quái. Tóm lại là chẳng ai từng thấy tận mắt chân một con chó đã bị cắt lìa ra cả. Châm lửa ? Đốt căn nhà này thì xe cứu hỏa sẽ đến. Chắc mình vẫn đi được. Không đi được thì cũng có thể lăn trốn ra vườn qua cửa phòng khách, nhưng hiện trên tay bật lửa không, diêm cũng không. Mà có diêm hay bật lửa thì để gây cháy cũng không dễ dàng gì. Vở opera "Aida" sắp đến hồi kết thúc. Tiếp theo là "Vũ hội hóa trang". Kế đến là "Aroldo". Hay thử vặn to âm lượng lên xem sao. Gã nhặt chiếc điều khiển từ xa của dàn âm thanh lăn lóc trên ghế sofa. Đang quần chiếc hatpin vòng quanh cổ con Gang, Asami đưa mắt về phía gã. Gã giữ chặt nút Tăng âm, ấn nút Khóa khi chỉnh đến mức cực đại, rồi dúi chiếc điều khiển từ xa vào kẽ hở giữa lưng ghế sofa với trục lò xo. Dàn âm thanh hiệu BOSE có công suất khá lớn, cửa sổ kính rung lên bần bật, rèm cửa đung đưa nhưng âm thanh không bị vỡ. Asami lượn quanh ghế sofa tìm chiếc điều khiển, nó đang mắc vào khe hở giữa trục lò xo, chừng nào không tháo hết vòng đệm thì không thể lấy ra được. Có một lần, hàng xóm đã gọi điện phàn nàn ngay khi Shigehiko vặn to lúc đang nghe Mr. Children. Theo như Shigehiko kể lại thì chủ nhân những cuộc điện thoại đó là người nước ngoài, dọa sẽ báo cảnh sát ngay nếu không vặn nhỏ tiếng. Asami bỏ ý định tìm chiếc điều khiển, quay sang phía dàn âm thanh bên cạnh tủ trang trí, miệng nguyên rửa điều gì nhưng gã hoàn toàn không nghe thấy. Đoạn mở đầu bản "Vũ khúc hóa trang" do dàn nhạc giao hưởng Berlin Philharmonic thể

hiện ngân vang rung chuyển cả căn phòng. Asami vặn núm chỉnh âm lượng trên âm ly nhưng nó không hoạt động vì bị khóa bởi điều khiển từ xa. Ổ cắm nằm phía sau lưng chiếc tủ trang trí to uyển, không kéo hết dây thì không thể rút ra được. Asami nhấn nút STOP và OPEN nhưng thao tác đó vô hiệu một khi chưa mở khóa từ chiếc điều khiển từ xa. Gã hy vọng rằng hàng xóm gọi điện không được thì sẽ thông báo với cảnh sát ngay lập tức, và mọi chuyện sẽ được giải quyết. Bản nhạc của Verdi ngân vang với âm lượng cực đại, thối bùng lên cảm giác phi thực trong căn phòng. Một chú chó mất hai chi sau nằm sóng soài với tư thế kỳ quái với cặp chân bị cắt rời; một cô gái xinh đẹp mặc áo len màu đen, quần jean màu xám, mang đôi giày vải đi vòng quanh; một gã trung niên bất động nằm dài trên ghế sofa; những giọt máu chó trên chiếc bàn gỗ sồi mà hai chân gã gác lên đã đông lại nhưng máu vẫn không ngừng rỏ xuống thảm trên sàn. Aoyama thét lên khi thấy con Gang vẫn đang mở mắt trừng trừng. Tiếng thét của gã chìm ngấm trong âm thanh cực đại và một phần do thanh đới vẫn còn tê dại. Cặp mắt chú chó săn đã bị đứt lìa hai chân khiến gã lạnh toát sống lưng. Không biết vì quá đau đớn hay vì thuốc mê, nó chỉ mở mắt chứ không sủa, và cũng không động đậy chút nào. Mắt nó tỏ vẻ đã chấp nhận cái chết. Đôi mắt vết tận gốc chút tàn lực nhỏ nhoi còn sót lại trong cơ thể. Chưa bao giờ gã nhìn thấy một đôi mắt của người hay của con vật nào mà sâu thẳm đến nhường ấy. Asami lôi từ trong ba lô ra một con dao hòng cắt đứt dây điện.

12

Đó là một con dao gấp nhỏ, chuyên dùng để cắt móng tay. Không phải dao găm, dao xếp đa năng hay dao dùng để đi săn. sống dao màu hồng, đầu mũi dao vát cong chứ không nhọn hoắt. Asami đang cố dùng nó cắt dây nguồn nối đến âm ly song cô ả không hề vội vã. Sắc mặt cô ta khi xuất hiện trong căn phòng này, hay lúc cắt đứt chân con Gang, hầu như không có gì thay đổi. Chiếc âm ly là một khối đồng nhất với đầu chạy CD và thót nghe băng cát xét, được gắn chặt vào trong giá đỡ liền với tủ trang trí. Không thể tháo rời âm ly khỏi giá đỡ, nó được cố định vào tường bằng bu lông, giữ cho không lật mỗi khi có động đất. Kéo đổ từng ô giá đỡ cũng không thể. Asami lấy chiếc rữa trên bàn, móc và lôi dây điện qua khe hở phía dưới cục âm ly. Nếu Asami lôi ra được và dùng dao cắt đứt thì tiếng nhạc sẽ tắt, sự kháng cự nhỏ nhoi của gã sẽ đi tong. Hình ảnh cô gái trong chiếc áo len màu đen và chú chó mình mẩy đầm máu đã làm lu mờ một hiện thực là tiếng nhạc của Verdi ngân vang cực đại khắp căn phòng. Hoàng hôn mùa đông đến thật nhanh, trời chạng vạng ngoài khung cửa sổ. Tình hình cứ thế này thì mình chết chắc, nổi bất lực bủa vây lấy Aoyama. "Thật lãng nhách" gã nghĩ, rồi tự hỏi cái chết nó là thế này ư. Đó phải chăng là phản ứng tự vệ của tâm lý với nỗi khiếp sợ sắp bị cắt lìa đôi chân. Giờ mà bỏ cuộc thì chỉ còn nước phải chấp nhận tất cả. Asami đã móc và lôi được sợi dây điện ra

bằng chiếc nĩa. Không có nhiều ánh sáng chiếu qua ô cửa sổ, trong phòng vẫn bật đèn mà ánh sáng không lọt vào được khe hẹp phía dưới cục âm ly buộc Asami phải dùng rữa mò từng tý một. Aoyama kinh hãi khi nhận ra con Gang đã chết hẳn. Gã không dám nhìn từ lúc nó bỗng dưng mở choàng mắt, dàn loa mở hết công suất át đi tiếng rên xiết và hơi thở của nó. Hình như nó vừa mới chết thôi, nhãn cầu nó đục và không còn vẻ lạnh lợi nữa, giống như tấm kính bị mờ dần đi, chiếc lưỡi màu xám ro thông dài từ cái miệng đang há hoác. Gã không nghĩ rằng lưỡi của loài chó lại dài đến thế. Gã tưởng như đó là một vật ký sinh khổng lồ trong cơ thể con Gang đang cố bò tìm nơi trú ngụ khác. Con người cũng sẽ vậy sao ? Gã nhớ mang máng đã đọc được ở đâu đó rằng những kẻ tử tù ngay sau khi bị hành quyết, sẽ bị sún tiểu, lưỡi thè thông thọt. Sau khi chết vài phút, chắc mình cũng thế - gã tưởng tượng ra ngay quang cảnh đó - lưỡi cũng thè lè thế này, rồi có một ai khác đang gí sát mặt, không thể gần hơn, nhìn chằm chằm vào lớp nhãn cầu xỉn màu đã khô cong. Những hình ảnh ấy nổi lên rõ nét đen mức bản thân gã cũng không thể tin nổi. Gã không vẽ ở trong đầu, mà thực tế quang cảnh ấy hiển hiện ngay trước mắt, cứ như thể gã là một kẻ thứ ba đang đứng đầu đó chứng kiến cảnh tượng này. Gã đã chết, bị cắt đứt lìa hai bàn chân, lưỡi thè dài, xung quanh đầy cảnh sát, nhân viên pháp y mặc áo trắng đang soi nhãn cầu gã. Người ta có thể suy đoán được thời gian đã chết khoảng bao lâu tùy thuộc vào độ khô của nhãn cầu. Đôi mắt gã đục lờ mờ chẳng khác gì cục thủy tinh gắn trong hốc mắt những con hổ hay gấu nhồi bông. Cô Rie đang khóc, nâng vạt tạp dề lên che mặt. Shigehiko đứng sững như trời trồng, chòng chọc nhìn vào đôi mắt gã đã khô và chiếc lưỡi dài thông thọt. Trời ạ, sao mình lại miên man tưởng tượng ra cái cảnh này chứ, thuốc làm não mình nhũn ra rồi, gã nghĩ, và đột ngột một cảm giác bức bối nặng nề cuộn trào lên tận xương ức. Không phải là những biểu hiện cụ thể như buồn nôn, chóng mặt hay đau đốn, mà là cảm giác bức bối dữ dội đè nén như có cái gì đó vừa nổ tung trong lục phủ ngũ tạng. Điều đó xảy ra trong thời khắc ngắn ngủi, nhất thời kích thích tuần hoàn máu, đôi chân đang thông thọt trên bàn ghế co lại như muốn kẹp lấy xác con Gang. Gã cho rằng, lục phủ ngũ tạng gã lên cơn cuồng nộ, thể hiện sự bức bối đó ra khi nhận được lệnh của não và hệ thần kinh chấp nhận cái chết. Phải trốn thôi, gã dồn hết sức vào đôi chân. Cảm giác của nửa thân dưới đã đứt lìa trong não. Tay và ngón tay cử động được. Khi nắm chặt tay vài lần, cảm giác đã phục hồi từng chút một. Cổ cũng cử động được. Gã khom lưng, dùng tay phải nâng cao tay trái, cúi đầu xuống cắn vào gan bàn tay. Hơi đau đau. Asami ngoảnh lại. Có vẻ cô ả đã kéo được dây nguồn của cục âm ly.

Aoyama tiếp tục cắn mạnh vào gan bàn tay trái với nhịp nhất định. Từng tý một, cảm giác của cánh tay trái đã phục hồi trở lại, gã đang định tiếp theo sẽ chuyển sang tay phải thì một âm thanh chát chúa vang lên, tiếng nhạc đứt đoạn, tất cả đèn phụt tắt. Cầu dao đã tự sập. Ngoài cửa sổ, trời tối mịt, bóng dáng Asami tan lẫn vào trong màn đêm bàng bạc.

"Cầu dao đâu ? Ở đâu ?"

Thoắt cái, tiếng Asami vang lên ngay bên cạnh.

"Bây giờ chắc chắn mi đã nói được, nó ở đâu ?"

Asami nói, ghé sát mặt gã. Trong bóng tối, gã chỉ nhìn thấy gương mặt gã đã ôm hôn bao lần vẫn không hề thay đổi. Khoảng cách chỉ là một tầm tay, đến giờ gã vẫn chỉ chực nhắm mắt lao vào cho môi được kề môi. Gã đã tơ tưởng hàng trăm hàng ngàn lần gương mặt này với nét quyến rũ không phai ngay cả khi nàng rên rỉ trong khoái lạc. Trong một tích tắc, gã quên sạch sự bức bối và ý định bỏ trốn, đắm đuối nhìn thì bỗng nhiên hứng trọn một cú đánh. Không phải bộp phát khi cơn nộ tình lên đến đỉnh điểm, với nguyên chiếc nĩa trên tay, Asami nhắm vào má gã, lạnh lùng ra tay như thể chỉ để khẳng định mối quan hệ giữa hai người. Da mặt gã rách toác, máu chảy xuống tận cằm. Hai tay ôm mặt, Aoyama cảm thấy cơn đau này thấu tận xương tủy.

"Cầu dao đâu ?"

Asami nhắc lại, giọng đều đều, không mấy may do dự, như thỏa mãn với cái tát và những vết đau vừa gây ra cho gã.

"Trong bếp ấy."

Aoyama thều thào đáp. Chưa được, giọng mình vẫn chưa trở lại bình thường.

Chính xác thì cầu dao gắn ở bức tường trong phòng dụng cụ cạnh bếp. Tìm và mở được cánh cửa phòng dụng cụ trong khu bếp tối om, rồi mò ra hộp cầu dao nằm ở trên cao phía sau máy giặt không phải là một điều dễ dàng. Gã sẽ có kha khá thời gian. Trong lúc đó, may ra thì gã trốn lên được tầng hai. Trên đó là phòng ngủ của gã và phòng Shigehiko. Phòng Shigehiko có khóa từ bên trong, lại có cả điện thoại. Trước khi hướng về phía bếp, Asami nhắm chân gã, cảm phập chiếc rũa xuống.

Aoyama giật thót cứng người nhưng cái cô ả nhắm đến là xác con Gang, chiếc rũa xọc thẳng vào cổ nó, gây ra một âm thanh không dễ nghe chút nào. Có lẽ Asami không biết rằng nó đã chết. Da giống chó săn vốn dày lại đang chùng xuống, thế rồi chiếc nĩa cũng rời ra, rơi xuống bàn. Vết đau trên má gã quay trở lại nhức nhối sau khi Asami khuất bóng vào trong bếp. Con đau đã tê dại vì nỗi khiếp sợ, nay bùng lên dữ dội hơn trước, bao trùm một bên mặt gã, như bị nhổ răng mà không được gây tê. Môi rách, máu chảy cả vào trong miệng, vị âm ỉm ấy lấy hết nhuệ khí của gã. Gã nghe tiếng bước chân Asami trong gian bếp.

Tiếng đế giày cao su đập lên sàn gỗ. Ngoảnh đầu lại, gã thấy bóng Asami đang giơ hai tay dò dẫm phía trước, chậm rãi, cẩn trọng từng chút một để không vô tình va phải cái gì, làm vỡ bát đĩa, đồ thủy tinh hay lọ hoa. Aoyama dùng cả hai tay, gã nâng từng chân lên một, cả người lăn trên ghế sofa. Gã chống hai tay xuống sàn rồi hạ cả thân người xuống, nhẹ nhàng không để Asami phát hiện. Ghế sofa không quá cao, thảm lại dày nên gã xuống trót lọt, hầu như không

gây nên tiếng động nào. Aoyama bò bằng tay và khuỷu tay, nhắm thẳng hướng cầu thang. Chưa gì gã đã hỗn hển. Căn phòng tối om và yên tĩnh khác thường khi máy lạnh, quạt thông gió và máy tạo ẩm đồng loạt ngừng hoạt động. Để tránh không thở ra tiếng khò khè, gã ép vai lên cằm để khép miệng, lê dần từng bước. Lúc trước mình đã nói được một ít. Hay thử kêu cứu xem sao ? Tiếng tivi và tiếng đàn piano vọng đến từ mấy ngôi nhà xung quanh. Nhà không sát vách, có gào hết sức cũng không thể khiến hàng xóm chú ý. Gã sợ rằng Asami sẽ quay ngoắt lại và lại làm gì đó với vẻ mặt điềm nhiên như khi dùng nĩa đâm thẳng vào cổ con Gang. Gào thét cũng vô ích. Mặt trời đã lặn hẳn, bóng tối dày đặc hơn trong căn phòng, dầu vậy, gã vẫn lờ mờ nhìn ra hướng từ chân bàn ra phía cầu thang. Điều hòa đã ngắt, trời mỗi lúc một lạnh hơn, vậy mà trán và nách gã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Bàn chân gã lấy lại cảm giác từng chút một, giờ đã có sức đạp lên tấm thảm. Cuối cùng Aoyama cũng đến được chân cầu thang, lúc đó có tiếng động vang ra từ bếp, rồi tất cả sáng bừng lên một màu xanh nhàn nhạt. Gã nghĩ rằng Asami đã tìm ra cầu dao, mồ hôi khô lạnh toát, song đó là ánh lửa bếp ga. Asami đã tìm thấy bếp ga và vặn nút bật lửa lấy ánh sáng. Thế thì ả sẽ nhìn thấy cửa phòng dụng cụ ngay mất thôi ! Aoyama bắt đầu bò lên cầu thang. Từng bậc cầu thang, một bên xây gắn vào tường, còn một bên cố định bằng bu lông vào những ống sắt dày vắt treo từ trần xuống đến sàn. Gã vốn thích không gian mở không cần tay vịn nhưng khi Shigehiko chập chững biết đi một mình, gã vẫn làm theo ý Yoko. Cột tay vịn thấp kết nối với nhau bằng dây nylon. Xoay ngang người, gã dùng tay phải nắm lấy cột tay vịn, tay trái nắm lấy dây nylon, chân tỳ lên bậc thang, lết từng nấc. Cứ lên được một bậc gã lại phải lấy hơi. Cả thảy có mười hai bậc, leo hết là đến ngay phòng Shigehiko. Cánh cửa phòng Shigehiko làm theo kiểu cổ nên dày cộp, không dùng búa hay rìu thì với sức lực của phụ nữ, phá cửa là điều không thể. Gã nín hơi, lê thân từ bậc thứ tư lên bậc thứ năm thì nghe thấy tiếng cánh cửa phòng dụng cụ mở toang.

Không được hấp tấp, gã tự nhủ. Phòng dụng cụ chật và tối om. Thêm đó, cầu dao lại nằm ở vị trí khá cao, với chiều cao của cô ả chắc không vươn được tới cầu dao mà phải tìm thứ kê để với lên. Ống đồng Aoyama đập vào cạnh bậc thang khi gã leo từ bậc thứ sáu lên bậc thứ bảy. Chẳng phải do thứ thuốc làm dẫn gân cốt ấy mà chính sự căng thẳng, cảm giác bị truy đuổi và nỗi sợ hãi khiến gã hầu như không thấy đau đớn. Mồ hôi túa ra, Aoyama trượt tay khỏi đoạn dây nylon. Gã chùi tay vào quần, bò và vào áo. Mỗi khi nghe tiếng động gì phát ra từ bếp là toàn thân gã lại sồn gai ốc. Sắc mặt cô ả không hề thay đổi trong bất cứ tình huống nào, khi chọc xi lanh vào trong cuống lưỡi gã, khi dùng chiếc hatpin cắt đứt chân con chó săn, khi cắt dây nguồn âm ly bằng con dao có sống màu hồng, hay khi cắm phập chiếc nĩa vào cổ con chó đã chết. Lần đầu tiên gã thấy một kẻ có thể dùng rũa tấn công vào mặt người khác mà mặt không hề biến sắc.

Việc đột nhiên tấn công người khác là hành động bột phát. Cảm xúc không kiểm soát nổi, nó vượt qua lý trí, biến thành hành động bạo lực. Cơ tay, cơ vai, và cơ phổi cùng lúc co lại kéo theo sự thay đổi của các thớ cơ trên mặt. Ngược lại, gương mặt sẽ đanh lại nếu ra tay một cách lạnh lùng vô cảm. Thế mà Asami dùng nĩa đâm phập vào cổ con Gang thần nhiên như lúc cô ả phỉ vài sợi lông chó dính trên áo len. Rướn từ bậc thứ bảy lên bậc thứ tám, gã nhớ lại những gì Asami từng nói: "Hôm đám ma bố em, dựng em cũng đi xe lăn đến, em đang học mẫu giáo lớn nên mới khoảng năm tuổi thôi. Một con nhóc như thế thì làm sao hiểu được việc bố mình chết có ý nghĩa như thế nào. Khi nhà sư đang tụng kinh thì có một con ong từ đâu bay tới, em đã không nhin nổi và phì cười khi thấy nhà sư đó vừa tụng kinh vừa đuổi ong, em cự cú xuống cười mãi, thế là mọi người nghĩ chắc em bị thần kinh. Bố dựng em đánh em túi bụi, mắng chửi, rằng trong lúc ấy mà cứ cười sằng sặc thế thì có còn là con người nữa không. Đó là lần đầu tiên ông ta đánh em..." Tay phải nắm cột tay vịn ở bậc thang thứ mười, Aoyama dùng bàn chân và đầu gối đẩy cả người lên. Còn hai bậc nữa là đến nấc cuối cùng. Hai cánh tay và bả vai rã rời, song nửa thân dưới gã đã lơ mơ có cảm giác, huyết mạch bắt đầu lưu thông. Gã nắm tay phải vào cột tay vịn trên bậc thứ mười một, tay trái túm lấy dây nylon. Cánh cửa màu kem phòng Shigehiko lơ mơ hiện ra trong bóng tối. Tiếng động trong bếp ngừng một lúc lâu. Gã nghĩ thế là thoát rồi, đúng lúc ấy, tiếng cười của Asami vang lên từ phía chân cầu thang. Tiếng cười ấy lạnh toát, lướt qua sống lưng lên đến cổ, gã run đến mức sợi dây nylon rung lên bần bật.

"Mi ở đây sao, cứ chờ đấy."

Aoyama hoảng loạn. Chỉ hai bậc nữa là lên đến nấc cuối cùng, vậy mà không giữ được bình tĩnh, bàn chân và đầu gối gã lập cập va vào bậc thang gỗ thành tiếng, chói với đập vào hư không. Gã cuống quýt túm lấy cọc tay vịn mà tay phải trơn tuột, suýt ngã bổ chửng. Thất kinh và khiếp sợ, gã chẳng còn nghĩ được gì. Toàn thân gã không ngớt nổi da gà. Cứ như gã bị quăng vào một con ác mộng.

Bị một kẻ truy đuổi từ đằng sau mà cơ thể không còn theo ý mình, chân tay mỗi thứ một phách, chẳng khác nào gã đang bơi trong một bãi đầm lầy.

"Được, mi sẽ được cắt chân ở đó." Asami nói.

Điện trong nhà bùng sáng, cánh cửa phòng Shigehiko ánh lên một màu kem. Nhặt chiếc hatpin dưới chân con Gang, Asami chậm rãi tiến lên cầu thang. Không ! Lục đục trong cổ họng, Aoyama gào lên. Không ! Không ! Không !

Không ! Gã không biết có kêu lên thành tiếng. Một cái gì đó tắc nghẹn hai bên thái dương, rồi vỡ òa khi gã thấy Asami chạm vào chân gã, hiện thực rồi tung cùng ác mộng.

"Quay lại đây, mi cũng muốn nhìn chân mi lìa đi chứ."

Quấn thanh thép mỏng màu bạc quanh cổ chân trái gã, Asami chăm chú nhìn gã rồi siết chặt

sang hai bên. Chiếc hatpin lún sâu, mất dạng, loáng một cái, bàn chân gã rời khỏi mắt cá, ngon lành hết một trò ảo thuật. Tiếng kim loại rít lên, gân Achilles đứt lìa. Bàn chân gã lìa ra, rơi trên bậc cầu thang, màu trắng của xương chỗ bị cắt chỉ lộ ra trong phút chốc, sau đó máu tuôn trào nhuộm một màu đỏ.

"Này."

Tay chỉ cẳng chân trái cụt lún rỉ máu của gã, Asami lúc lắc bàn chân kia.

"Giống con hải quỳ không?"

Gã đang thất thần nhìn những giọt máu rơi thành tiếng lộp độp lên bậc thang, chảy thành dòng xuống thảm phòng khách thì bất chợt một cơn đau trí mạng ập đến. Cơn đau như bám riết lấy toàn cơ thể. Gã thấy tim mình đập hồi hả qua làn áo sơ mi. Gã gần như bất tỉnh vì cơn đau và sự kinh hãi, đúng lúc đó, như một sự kháng cự, nổi hổ thẹn từ trên trời rơi xuống bao trùm tâm thức gã, và ra lệnh: Đạp ngã nó mau ! Asami đang ngồi tại bậc thứ tám, cố quấn chiếc hatpin vào chân phải của gã.

Chống chân phải vào bậc cầu thang, nén hơi trong bụng nhấc chân trái lên, gã chọc thẳng cái chân cụt đang đầm đìa máu vào trán Asami khi cô ả ngẩng lên xem có việc gì. Một cú đá yếu ớt đến mức gã thấy tủi hổ, tuy nhiên nó cũng đủ làm mặt cô ả loang lổ đầy máu, ả mất thăng bằng, phải rời tay khỏi chiếc hatpin, chơi vơi nắm lấy dây nylon trên thành tay vịn.

Nhắm thẳng mặt Asami, gã thúc mạnh một lần nữa. Lần này thì là một cú ra trò. Uỵch một tiếng, cái chân cụt đâm thẳng vào mắt Asami, cô ả mất hẳn thăng bằng, lộn nhào, ngã lăn xuống dưới. Mắt đầm đìa máu, chẳng kịp che chắn đầu. Asami ngã đánh bịch, chân chống lên trời, quay ngửa một vòng, đập lưng vào tường rồi lăn ra bất tỉnh. Bàn chân trái của gã lăn lóc ngay bên cạnh. Máu tuôn ra như suối, nổi thất kinh càng ngày càng dữ dội nên gã chẳng có thì giờ để quan sát xem cô ả bị làm sao. Asami cố nhúc nhích vai trái một lần, ngẩng đầu lên nhưng rồi lại gục ngay xuống. Gã thận trọng ngoắc tay vào thành vịn, ngồi thẳng bằng ở bậc thứ chín. Toàn thân gã run bần bật. Răng va vào nhau kêu lập cập. Vất vả mãi gã mới cởi được cúc áo rồi dùng hai tay xé áo thành hai mảnh, một mảnh gã gấp đôi lại rồi bịt vào cổ chân. Loáng một cái mảnh áo thấm đầy máu, nặng trĩu. Gã rịn nốt nữa còn lại lên trên, quấn xung quanh rồi lấy phần tay áo buộc chặt lại. Asami chống hai tay đỡ người dậy khi gã đang tháo thắt lưng. Gã quay sang tháo chiếc hatpin vẫn còn quấn ở cổ chân phải. Gã móc tay vào hai đầu cầm thử lên và không ngờ nó nặng đến thế. Phần lưỡi dao không dính một tý máu nào. Rên lên đau đớn, gã quấn thắt lưng vào bắp đùi, nhưng mãi không chặt vì tay gã không còn đủ sức lực. Luồn một đầu thắt lưng qua móc sắt, gã dùng hết sức bình sinh thít thật chặt, quấn tròn cho đến khi nó ngập sâu vào da thịt. Asami cố gượng dậy ngược nhìn, tay phải cô ả bị biến dạng từ phần khuỷu tay trở xuống.

Mặt Asami túa đầy máu nhưng đó là máu từ cổ chân Aoyama, bả vai cô ả đập vào cạnh bậc thang thứ hai, gáy đập vào bậc thứ nhất, ngã ngửa với tư thế như vậy thì chắc chắn mặt không hề hấn gì. Cánh tay phải đã lủng lảng, Asami dùng tay trái đỡ toàn thân, ngồi bệt lên thảm sàn, lau mặt và khẽ đưa tay xoa xoa vùng gáy. Aoyama như sắp rơi vào cơn mê man bất tỉnh, gã cắn thật mạnh vào môi mình. Asami ngoảnh lên, lăm bằm điều gì nhưng gã không nghe rõ. Gã đang ngồi bất động trên bậc cầu thang.

Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên. Asami vừa bò ra phía sảnh nhà, vừa rút trong túi sau ra một vật gì đó hình ống. Chắc là bình xịt gây mê, gã nghĩ. Cánh cửa chính mở toang.

"Gì thế này?"

Shigehiko đã về. Asami lao đảo đứng dậy, tay cầm sẵn bình xịt, tiến đến gần Shigehiko nhưng giữa chừng vấp phải chiếc ba lô của chính cô ả, suýt ngã nhào.

"Chạy đi ! Shigehiko, chạy đi !"

Aoyama gào lên. Lùng bùng mấy lượt nhưng giọng gã quá yếu ớt, chẳng thể vang xa. Ôm trên tay chiếc ván trượt tuyết, Shigehiko cứng họng, đứng chết trân khi thấy bố mình máu me đầm đìa, một mụ đàn bà lạ hoắc đang tiến đến gần, và con Gang nằm chết trên bàn.

"Chạy đi !"

Khi Aoyama gào lên lần nữa thì cậu như sực tỉnh, phang chiếc ván trượt tuyết vào Asami rồi lách sang một bên. Gã muốn Asami chạy ra cổng rồi biến ngay đi, nhưng không, cô ả né chiếc ván trượt, quay lưng đuổi theo Shigehiko. Miệng cô ả lăm bằm điều gì đó không nghe rõ.

Shigehiko vùng chạy vào nhà, hết nhìn xác con Gang lại nhìn gã rồi thét lên:

"Mày là ai?"

Asami đuổi theo với cánh tay phải lủng lảng.

"Giết nó đi !"

Đến bản thân gã cũng không thể tin nổi mình lại gào lên như thế.

"Shigehiko ! Giết nó đi ! Giết ! Giết !"

Loạng choạng như kẻ mộng du, thỉnh thoảng Asami xịt bừa nhưng không trúng đích. Mùi như mùi thuốc gây tê sục nức trong phòng. Cô ả vẫn không dừng lại. Shigehiko nhảy lên bàn, vớ lấy cốc sữa chua trên đó, hươ lên né tránh rồi nhắm mặt Asaxru ném thẳng. Chiếc cốc thủy tinh trúng giữa ấn đường, vỡ tan, cửa đứt hàng lông mày, dòng máu đỏ tươi ứa ra hòa lẫn vào màu sữa chua trắng bắn tung tóe. Mặc dầu vậy, Asami vẫn không ngừng lăm bằm điều gì đó. Trong một khoảnh khắc, Shigehiko đứng khựng lại, cậu vốn không quen với cảnh bạo lực. Asami đưa tay áo gạt máu và sữa chua dính be bét trên mặt rồi bất chợt chìa tay trái ra như muốn tóm ai đó lại, xịt liên hồi. Shigehiko nghiêng người né nhưng vẫn bị xịt trúng vào nửa mặt bên trái.

Á....khốn nạn....á...., cậu ôm mặt gào lên, lao đảo trốn về phía kệ trang trí. Asami định đuổi theo

nhưng không hiểu vì lẽ gì đó mà tự dưng lấy tay trái ôm mặt, đứng sững như trời trồng. Đồng thời cô ả cũng ngừng, không làm bầm gì nữa. Shigehiko lấy chìa khóa trong ngăn kéo, mở cánh tủ rượu, rút ra mấy con dao găm Aoyama đã mua về từ Manila. Cậu chọn một con to tướng có cán bằng nhựa cứng, nhắm thẳng cổ Asami vẫn đang đứng bất động. Phập, Asami khụy xuống, lăn ra sàn nhà.

Tay lăm lăm con dao, cậu tiến đến hỏi:

"Mụ này là thế nào ?"

"Cái đó nói sau, gọi cảnh sát, rồi xe cấp cứu đi đã !"

"Con gọi liền đây," cậu vừa định đi lấy điện thoại thì Aoyama gọi giật lại:

"Này, Shigehiko."

"Gì ạ ?"

"Bố thấy nó cứ lăm bà lăm bầm..."

"À..."

"Thế nó nói gì ?"

"Nó nói 'Đồ dối trá, dối trá...' Mà sao cơ hả bố ?"

Tay vẫn đang ôm lấy mặt trái, Shigehiko trả lời chiếu lệ.

"Không, không có gì đâu." Aoyama nói, uể oải lắc đầu.

RYU MURAKAMI

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>